

Thục Nữ Đụng Vào Người

Contents

Thục Nữ Đụng Vào Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64

Thục Nữ Đụng Vào Người

Giới thiệu

Thuộc: Sự vụ sở Hằng Giản hệ liệtEdit: Tuyết LiênConvert: Nguyệt LyCô cảm thấy mệt mỗi việc phải chờ đợiMột câu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nu-dung-vao-nguoi>

1. Chương 1

”Tới, tới, tới, a a a a..... Mình thấy được! Là anh ấy, là anh ấy.”

”A..... Thật sự là Louie! Louie!Em yêu anh! Em yêu anh!”

”Trời ơi, rất đẹp trai, tìm mình như muốn hòa tan, Louie, chúng em mãi mãi yêu anh!”

” Vĩnh viễn ủng hộ anh, a.....”

”Louie! Louie! Louie!”

”Louie! Louie! Louie!”

Nhìn ngoài cửa lớn công ty giải trí nổi danh nhất Đài Loan, trong nháy mắt bị đám đông bao quanh nước chảy không lọt, tôi ôm một mảnh làm cho Thương Tử Tuyền nhin không được giữa mày nhíu lại.

Thật ra thì trường hợp đình tai nhức óc như vậy, đối với nàng mà nói đã là quá quen thuộc, bởi vì nàng biết này tất cả tất cả...Chỉ là bởi vì một người đàn ông, một người tên là Louie.

Đó là một người đàn ông như thế nào?

Tĩnh táo cơ trí mà hay đẹp, ngưng mắt nhìn 1 chiếc xe cao cấp mới vừa đến cũng đã bị fan cùng nhà báo, truyền thông vây quanh đến nỗi nửa bước khó đi, nam nhân này anh ta..... Là một nam nhân bất luận kẻ nào cũng không cách nào chống cự được mị lực kia.

Một bộ áo da màu đen vô cùng đơn giản, quần da là có thể đem vóc người hấn đứng ở bên cạnh xe đáng người cao to mà hoàn mỹ bền chắc giữa hàng nghìn con mắt đeo kính màu đen che hơn phân nửa gương mặt của hấn lại không giấu được khuôn mặt như được điêu khắc tinh xảo, sống mũi cao bên dưới là môi mỏng tựa hồ cong cũng có thể thấy được hấn cười như gió xuân cực mê người.

Anh ta là Louie, là người mang lại 1 làn gió mới cho châu Á, thậm chí đi tới Bắc Mỹ còn đương danh hiệu thiên vương vô luận âm nhạc tài hoa, hay là đáng ngoài cũng làm cho nam nữ già trẻ như si như say sùng bái nam nhân này.

Cho dù là tại trong hoàn cảnh huyên náo hỗn loạn như vậy hấn vẫn như cũ có thể cười giữ vững phong độ thân sĩ ưu nhã, hấn giống như là trời sinh nên sống ở dưới đèn flash để cho mọi người sùng bái ngẩng lên nhìn hấn, hấn cũng sẽ không kinh hoảng hoặc là luống cuống thủy chung cảm giác thần bí làm cho người ta đưa tay chạm đến không tới rồi lại như không mất đi mị lực của bản thân.

"Nhường đường nào, nhường đường nào." Rất nhanh một đám bảo vệ Louie đã kịp thời chạy tới bảo hộ, nhanh chóng xông vào giữa đám người chạy hướng cửa chính công ty fy, Thương Tử Tuyền lẳng lặng đứng ở bên cửa lớn mặt không thay đổi nhìn nam nhân bị hộ tống đi về phía nàng; hấn nâng lên 1 nụ cười ý vị không rõ tiếp theo 2 người lướt qua nhau.

"Louie, Louie, xin hỏi anh tiếp theo có kế hoạch gì? Sẽ phát triển đĩa nhạc ở nước Mỹ sao?"

"Louie, nghe nói có người thấy anh ở Mỹ, có quan hệ với một siêu người mẫu chuyện này có thật không?"

"Louie, anh và người mẫu kia có quan hệ gì?"

Một đám ký giả truyền thông bị đám người bảo an ngăn lại không cách nào vào trong công ty nhìn bóng lưng Louie càng đi càng xa không thể làm gì khác hơn là vội vàng hướng bên trong bắt đầu kêu to.

"Thương luật sư, phải giao cho cô rồi." Một giọng nam ở có chút sừng sờ vang lên bên tai Thương Tử Tuyền, nàng nghiêng đầu nhìn thấy "Người đại diện Vạn năng" Hải Đăng nhanh chóng nán lại dặn dò rồi liền cùng đi Louie vội vã biến mất ở đại sảnh vào thang máy chuyên dụng.

Trường hợp như vậy nàng ứng phó không sợ bởi vì....quen tay hay việc.

Mang theo tính chất nghề nghiệp, Thương Tử Tuyền đứng lại ở cửa đại sảnh bị từng trận ánh đèn flash làm cho đau mắt, cất lên giọng nói nhu hòa lại lạnh lạnh:

"Tôi là luật sư đại diện của Louie có vài lời muốn nói với quý vị: 1 lúc sau anh ấy sẽ ở khách sạn tinh hoa mở 1 cuộc họp báo để mọi người có cơ hội giải đáp những gì mình muốn làm rõ, ngoài ra Louie sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào ngoài cuộc họp báo, nếu tạp chí, hay công ty truyền thông nào viết sai lệch sự thật thì sẽ bị đại diện công ty giải trí FY truy tố trước pháp luật." Dứt lời người vừa mặc đồ công sở uyển chuyển thân thể nhẹ nhàng xoay người cất bước đi về phía thang máy, bỏ lại sau lưng tiếng kêu la còn chưa tiêu tan.

Nói trước biết hành trình Louie cho nên không cần hỏi bất luận kẻ nào liền trực tiếp đi lên phòng chụp ảnh tầng 5, hôm nay Louie còn có một buổi chụp hình cho 1 tạp chí nổi tiếng.

Đứng ở trong bóng tối nhìn hình dáng hấn dưới ánh đèn với oval sắc thái bọn họ tựa như người của hai thế giới.

"Thương luật sư, hôm nay vất vả cô rồi." Hải Đăng không biết từ lúc nào đứng ở bên người Thương Tử Tuyền.

"Không có gì."

Sóng vai đứng cùng nàng nhìn cách đó không xa là Louie, Hải Đăng rất hả hê nói: "Bảy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, khi đó cậu ta mới hai mươi một tuổi lúc đó tôi biết cậu ấy sẽ trở thành 1 người có tiềm năng phát triển, có mị lực của 1 siêu sao nên có, phải làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt."

"Ánh mắt của anh rất độc đáo."

Hải Đăng chẳng nói đúng sai cười một tiếng tiếp theo nói:

"Tôi hiện tại cũng một chút cũng không có hối hận khi ban đầu mời cô tới làm luật sư đại diện cho Louie."

Thương Tử Tuyền không nói gì, mắt chỉ là hơi có vẻ nghi ngờ nhìn hần.

"Tôi cho là cô sẽ hỏi tôi, Louie lần này đi Mỹ rốt cuộc có từng cùng người mẫu nào gặp mặt không, xì căng đan kia có phải hay không?"

"Đó không phải vấn đề mà luật sư đại diện như tôi nên biết." Giọng nói lạnh nhạt tựa hồ như gió nhẹ nước chảy, không thêm để ý chút nào, mặc kệ xì căng đan có phải thật vậy hay không chức trách của nàng cũng chỉ là đi xử lý những thứ xì căng đan kia.

"A, có thể thấy được tôi lúc đầu lựa chọn rất sáng suốt không phải sao? Lấy sự chuyên nghiệp của cô cùng cách thức xử lý cho tới bây giờ cũng sẽ không để cho tôi phải bận tâm."

Hải Đăng thoải mái cười, thở dài không khỏi nghĩ tới bốn năm trước, mình thật chỉ là muốn thử nhìn một chút xem bọn họ thực sự có tài năng như thiên hạ đồn hay không, đi tới Sở Vụ Sở luật sư Hằng Giản muốn nói mời 1 vị kim bài luật sư thần bí trong truyền thuyết là chuyện chưa chắc đã làm được bởi vì đó là chuyện chỉ có 1 % thành công nhưng không ngờ Hằng Giản cư nhiên rất nhanh sent tin tức trở lại cho hần đồng ý công việc làm luật sư đại diện đó là lần đầu tiên trong cuộc đời hần bị chấn kinh vì cho là mình đang nằm mộng.

Lắc đầu cái áy náy cười mà nói: "Nhưng kỳ thật lần đầu tiên gặp cô, tôi còn là len lén hoài nghi thực lực của Hằng Giản, bởi vì lấy độ tuổi cùng cùng dung mạo cô lúc đó mà nói làm sao có thể sẽ là Đại Luật Sư thần kì? Hiện tại tôi thấy nên vì ý tưởng ngu xuẩn ban đầu của mình mà muốn nói lời xin lỗi với cô"

Nâng lên khoe môi lúc ấy nàng chỉ 21 tuổi đừng bảo là hần, mà nàng còn chưa tin tưởng vào năng lực của chính mình đây? Thương Tử Tuyền ý vị không rõ, giọng mang nhẹ nhàng nói:

"Không cần, tôi cũng là nhìn người mới hợp tác."

Một hồi lâu, Hải Đăng không nhận được trêu ghẹo:

"Lúc ban đầu tôi còn lo lắng cô ở bên cạnh Louie có thể hay không phát sinh tình cảm! Bởi vì.... mặc dù tôi cố ý không nói, cố ý để cho mọi người đều cho rằng cô chỉ là khiêm tốn là 1 luật sư đại diện bình thường nhưng cô dù sao vẫn là quá xuất chúng..... Nhưng sau lại rất nhanh tôi biết ngay lo lắng của mình là dư thừa bởi vì không chỉ có tôi, thậm chí ngay cả hội trưởng fan club cũng công nhận 2 người thật không hề xứng đôi."

Một câu nói khiến Thương Tử Tuyền toàn thân cứng đờ nhìn nam nhân kia phía xa mắt chợt lóe lên sự cô đơn

"... Tại sao?"

"Bởi vì tất cả mọi người nói, cô cuộc sống chung quanh lưu động lạnh lẽo giống như cá ở biển, còn Louie là chim bay tự do tự tại bay lượn ở cuối chân trời, chim cùng cá làm sao có thể yêu đây?"

Thì ra là như thế.

Chim cùng cá... Thì không cách nào yêu nhau.

"Ừm.... Nhẹ một chút."

Nằm ở trên cửa kính lạnh lẽo toàn thân mà lại như bị lửa cháy mạnh, thừa nhận khổng lồ dục vọng nóng bỏng ở sau lưng không tiết chế tiến vào trong cơ thể mình Thương Tử Tuyền cắn cật môi đỏ mọng khó nhịn phát ra rên rĩ.

Mà nam nhân phía sau căn bản không để ý lời của nàng..., ngược lại bá đạo đem lấy một bên chân trắng nõn giờ càng cao mở thêm ra một động thân khổng lồ nổi lên gân xanh dính đầy mật hoa lần nữa đâm vào trong cơ thể nàng không thể chờ đợi biểu thị công khai của mình.

"A..." Ngược đầu cao ngăm nga nàng đưa tay lui về phía sau ôm chặt cổ nam nhân, mê say hô lên tên của hắn:

"Diệp Tường Hạo..."

Nam nhân kia giống như là rút cuộc hài lòng với phối hợp của nàng, cúi đầu khẽ cắn vành tai, hô hấp nóng rực mang theo thanh âm khêu gợi: "Bảo bối, nhớ anh không?"

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn mảy giữa ngừng lại không nói gì, tựa hồ đang suy tư những gì đó lại làm cho nam nhân kia cực kỳ bất mãn trừng phạt hung hăng đảo vào, hắn giữ chặt eo nhỏ của nàng,

"Nói! Em có nhớ anh hay không?"

"A..... Có, em nhớ anh, rất nhớ anh." Khó nhin bên môi bật ra tiếng yêu kiều, nàng mau không chịu nổi buông lỏng tay ra lần nữa nằm ở trước cửa sổ thủy tinh nhìn qua nó, nàng cơ hồ có thể đem trọn cả cảnh đêm Đài Bắc toàn bộ thu vào đáy mắt, ánh mắt bắt đầu tan rã, ánh đèn phản xạ từ trên kính mờ hồ hồ thấy được hình dáng người đàn ông sau lưng.

Hắn giống như là rất hài lòng với đáp án lấy được, đem thân thể nàng càng lâm vào mê man, lâm vào điên cuồng không cách nào không chế.

Nhưng là nàng lại từ trong miệng cảm nhận ra 1 mùi vị chua chát này.... chính là ban ngày có người nói cho nàng biết bọn họ không hề xứng đôi, đúng vậy, người ấy là trời sinh cuộc sống nên ở dưới đèn flash Thiên vương Louie!

Nhưng có người nào có thể nói cho nàng biết, người ở bên ngoài thấy những gì bọn họ làm bây giờ thì sẽ nghĩ gì? A, ân ái, hành vi phóng dăng, không che giấu chút nào nhu cầu ân ái lẫn nhau.

"Đang suy nghĩ gì thế bảo bối?" Dem dục vọng giận dữ "Xoạt" rút ra, cũng mang ra một lớp mật dịch hương vị ngọt ngào, hắn nhanh chóng đem thân thể nàng lăn lộn, nâng cao một cái chân của nàng để cho nàng phần lưng chống đỡ trên cửa sổ thủy tinh lần nữa hung hăng đâm vào hoa huyết ẩm áp để cho hắn điên cuồng.

Bị hắn kích động như vậy làm cho toàn thân hư mềm, theo bản năng nàng đưa tay bầu vú vào bả vai rộng rãi của hắn, ánh mắt mê say, si ngốc trả lời:

"A..... Không có, không nghĩ cái gì."

"Vậy sao?" Cúi đầu, há mồm cắn hồng nhị ngực nàng bởi vì kích thích đã sớm đứng thẳng, thỏa mãn phải thở dài.

"Nhưng... Bảo bối, có ai từng nói qua với em, mặt em rất không thích hợp nói dối?"

Không có, hắn là người đầu tiên.

"Ừm....." Chợt ôm lấy đỉnh đầu đen trước ngực, nàng mau bị hắn bức đến cực hạn

"Đau, nhẹ một chút."

"Không đau, miệng nhỏ của em làm sao sẽ nói thật đây?" Hắn liếm ở Hồng Nhị của nàng miệng yêu thích liếm lấy bầu vú trắng như tuyết giống như là đứa bé đói khát đã lâu; hắn đối với thân thể nàng mê luyện tựa hồ vĩnh viễn đều không có điểm cuối, nàng luôn có thể để cho hắn mất đi khống chế làm phải nam cảm thấy đau đớn muốn đem nàng quẹo vào giường ân ái, lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng bắt đầu đã như vậy...

Khoái cảm đau nhói làm cho nàng tim tràn đầy mâu thuẫn rối rắm, chua xót không chịu nổi nhưng lại có thể làm thế nào? Ban ngày hắn là Thiên vương Louie, làm "Tình nhân" mà ngàn vạn thiếu nữ không muốn xa rời; mà chỉ có đêm tối chỉ có khi không có người hắn mới là người đàn ông của Thương Tử Tuyên, là một Diệp Tường Hạo thuộc về nàng, nàng vẫn cho là chỉ cần thương hắn cái gì cũng không ngại, nhưng rất cuộc, nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường lại sẽ không chống cự nổi những câu nói làm lòng đau nhói.

Cô biết không? 2 là trên đời này được mọi người công nhận là 1 cặp đôi không thể nào.

"Diệp Tường Hạo..... em yêu anh." Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống giống như là đạt tới cao triều cực hạn vui thích, nàng lúc này không còn là luật sư Thương Tử Tuyền tỉnh táo, cơ trí trong mắt mọi người mà là 1 nữ nhân cam nguyện khi hấn thừa hoan.

"Bảo bối, anh biết rõ." Nụ cười tà ở cánh môi khê hôn đi khóe mắt của nàng, tựa hồ không có suy nghĩ sâu xa hàm nghĩa qua nước mắt đó.

Biết, hấn biết....

Vĩnh viễn đều chỉ có câu này, hấn nói hấn biết nhưng hấn thật biết không? Biết nàng yêu đến nàng đều không thể tin được mình bây giờ đã giống mình sao? Chỉ là một chữ "Yêu" nàng đều không dám hy vọng xa vời, chứ đừng nói hấn sẽ cho bất kỳ danh phận nào, muốn cũng chẳng nổi.

"Anh nhớ em, bảo bối, nhớ đến thân thể đều đau không dứt." Hấn giống như là lằm bằm lằm bằm như là nói với nàng, hấn chợt ôm lấy thân thể của nàng đi vào phòng ngủ, dùng toàn bộ cả đêm để chứng minh mình rời Đài Loan đi Mỹ một tháng này hấn đã nhớ nàng bao nhiêu.....

Nàng như lọt vào ma chú của hấn cả người cùng nhau trầm luân, chỉ cần hấn muốn nàng, nàng sẽ không có chút nào cất giữ, vậy mà nàng quên hỏi anh đến tột cùng là nhwos tới em, hay là nhớ muốn thân thể của em đây?

Đứng ở lầu dưới cửa nhà quen thuộc Thương Tử Tuyền có vẻ hơi mệt mỏi, xoa xoa mi tâm lại chậm chạp không có ấm vào mật mã vào bên trong.

Hấn vẫn chưa về? Nếu như không có nhớ lằm lằm hấn hôm nay còn có công việc thu album mới, hộp gì đó,.... Đếm đều đếm không xong hành trình của hấn.

Theo lý mà nói nàng đã thành thói quen vừa mở cửa chính là một căn phòng tối om với hơi thở vắng lạnh, nhưng là vào giờ phút này nàng toàn thân tế bào đều muốn kêu gào nàng ghét một mình, ghét nhất là một mình đối mặt với căn phòng trống rỗng nhớ hấn, chờ hấn, nàng như vậy coi như là cái gì đây?

"Tuyền, đến lúc phải trở lại, nếu như sáu năm còn không đủ để chứng minh tất cả em phải lừa mình dối người tới khi nào?"

Trong đầu bỗng dưng vang lên những lời Boss nói buổi chiều ở Sự Vụ Sở, Thương Tử Tuyền cười khổ, ném đến trong miệng tự vị tề đại boss nhà mình chưa bao giờ từng nhúng tay vào chuyện riêng nào của bất cứ người nào trong bọn họ, chỉ cần bọn họ hạnh phúc thì Boss lại sẽ trở thành người đầu tiên ủng hộ họ.

2. Chương 2

Vậy mà nàng chưa từng nghĩ tới người đầu tiên bảo nàng buông tha sẽ là boss của mình, ngay boss cũng nhìn ra được nàng mệt mỏi thật sự, mệt mỏi vì sao nam nhân nàng yêu tới xương tủy lại cái gì cũng không nhìn ra được? Hấn tất cả chăm sóc tỉ mỉ đều cho người ái mộ như vậy hấn đem nàng đặt vào chỗ nào?

Nàng đã từng thử qua không cần thương hấn ít nhất không cần yêu như vậy, như vậy nàng sẽ tốt hơn một chút nhưng nàng không làm được, bất luận là 1 cô thiếu nữ Thương Tử Tuyền từng được khen ngợi là thiên tài hay là hiện tại thân là thần bí kim bài luật sư Thương Tử Tuyền cũng bị thất bại rồi tình rồi mù.

Không biết trải qua bao lâu, nàng mới đưa tay ấn mật mã mở cửa tiến vào. Bóng tối bên trong phòng cũng không có làm cho nàng quá mức kinh ngạc, nàng chỉ là cúi xuống giày cao gót nhọn, xoa xoa mắt cá chân liền chuẩn bị mở đèn...

Nhưng là khi đầu ngón tay đang muốn chạm đến công tắc phút chốc kia nàng chợt bị một lồng ngực nóng bỏng rộng rãi ôm vào người, xoay người liền bị áp ở trên cửa chính, nàng không có bị hù phải hét lớn chỉ là hít một hơi khí lạnh liền theo bản năng hỏi:

"Diệp Tường Hạo?"

"..... Bảo bối, phản ứng này của em làm cho anh rất không có cảm giác thành tựu." Trong bóng tối nam nhân vang lên thanh âm cực mê người.

Tức giận khê đẫy hấn một cái, nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngây thơ!"

Cười khê, Diệp Tường Hạo cúi người liền chiếm lấy môi mềm mại của nàng.

"Em cho rằng anh là vì người nào mới ngây thơ?"

Giương nhẹ môi hôn trả lại hấn Thương Tử Tuyền lằm bằm hỏi:

"Làm sao anh lại ở nhà?"

"Còn có 1 hành trình ban đêm, nhưng là.... anh nhớ em." Giọng nói mê người mê hoặc nàng, hấn hung hăng hôn sâu hơn, tay cũng không tự giác bò lên cúc áo sơ mi của nàng.

Chỉ là một phút chốc Thương Tử Tuyền ngăn lại hấn, khó có thể ngăn chặn kích động đánh úp tới mình trong bóng tối thở hổn hển, nghiêm túc hỏi:

"Chúng ta bây giờ có thể hay không không cần vừa thấy mặt mà tất cả các vấn đề đều giải quyết trên giường được không?"

Hấn tại Mĩ sau khi trở về bởi vì chuẩn bị cho album mới hành trình kín không có khe hở thật vất vả trở lại nhà, nàng cũng không còn kịp cùng hấn nói bất cứ chuyện gì cũng sẽ bị hấn kéo đến trên giường, ân ái làm đến trời đen kịt, mỗi lần khi tỉnh lại hấn cũng đã đi, từ lúc nào chuyện liền thành ra thế này?

Lời nói của Thương Tử Tuyền khiến Diệp Tường Hạo bỗng dưng dừng lại động tác, trong đêm tối con người lóe một cái thâm thúy sáng bóng.

"Em làm sao vậy?"

"Không có gì, em chỉ là muốn cùng anh nói chuyện mà thôi." Đẩy hấn ra, nàng đưa tay mở ra đèn của phòng khách, sau đó đem túi xách thả xuống đất đi tới trên sofa phòng khách ngồi xuống.

Diệp Tường Hạo dừng một chút, chân dài một bước liền vội vàng đi theo, ngồi xuống cạnh nàng cười nói:

"Giận sao?"

"Không có." Thương Tử Tuyền nghiêng đầu nhìn hấn nhưng chỉ là ở chạm đến mắt đen kia đỏ lên trong nháy mắt tim liền lần nữa mềm mại không có tiền đồ.

"Mắt anh sao lại đỏ như vậy, mệt lắm không?"

"Hai ngày không ngủ rồi." Nàng giọng nói nhu hòa làm cho hấn phát tính trẻ con làm nũng, sau đó dựa lên bắp đùi của nàng nằm xuống.

"Coi như bận rộn nữa cũng phải chú ý thân thể, Hải Đăng sao lại không an bài thời gian cho anh nghỉ ngơi?" Thương Tử Tuyền sờ sờ khuôn mặt tựa vào trên đùi mình đau lòng không cách nào kiềm chế

"Không nên để cho em lo lắng cho anh."

"Anh không sao." Diệp Tường Hạo chui gần bụng của nàng, đưa tay vòng chặc eo nhỏ nhắn,

"Chỉ là muốn gặp em... trở lại phát hiện em không ở nhà, thật thất vọng."

"Em còn làm việc."

"Công việc của anh không phải là chỉ vì anh sao?"

Hấn giọng nói y hệt đứa bé làm cho nàng buồn cười rồi lại cô đơn, cái nam nhân bách biến này có thể đối với người ái mộ dịu dàng giống như anh trai nhà bên, giống như 1 tình nhân hoàn mỹ, đối với nàng lại giống như cuồng vọng bá đạo độc tài chỉ là..... vô luận là thế nào hấn cũng chỉ là ở trên người nàng lấp chỗ trống mà quên nàng cũng cần được hiểu rõ.

Tựa như vào giờ phút này nàng yêu hắn sáu năm, nàng ngoài làm luật sư đại diện cho hắn ròng rã bốn năm, hắn lại không biết nàng đến rốt cuộc là làm cái gì, nàng là dạng nữ nhân gì, luật sư phụ trách gì, chỗ làm việc tại nơi nào... rõ ràng những thứ này đều là chỉ cần tùy ý hỏi nàng, hoặc là hỏi người đại diện là có thể biết thế nhưng hắn lại làm thành chuyện đương nhiên không cần thiết phải biết.

Nàng tự nhận rất hiểu rõ hắn, mỗi sự yêu thích, đến từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của hắn, nhưng kỳ thật nàng cũng cảm giác mình một chút cũng không hiểu hắn, ít nhất hắn lúc này đang suy nghĩ gì nàng cũng đoán không được.

"Em chỉ là làm chút ít chuyện...." Ôm hơi nhỏ hi vọng nói ra khỏi miệng, nàng hi vọng hắn sẽ hỏi đến tận cùng là công việc gì.

Nhưng người đàn ông này lại như cũ chỉ là nhàn nhạt "Oh" một tiếng, tiếp theo hỏi:

"Em muốn cùng anh nói chuyện gì?"

Nói tương lai, nói tính toán sao này, nói xem em ở trong lòng của anh đến tận cùng là vị trí nào!

Thương Tử Tuyền trong suy nghĩ thốt ra ra nhiều câu hỏi chỉ là hắn mệt mỏi như thế làm cho nàng vẫn như cũ không đành lòng

"Anh chừng nào thì xong công tác chuẩn bị? Em muốn cùng anh ăn 1 bữa thật ngon rồi sẽ cùng anh nói."

"Album mới đang chuẩn bị anh một đoạn thời gian tới cũng không có rảnh rồi, hơn nữa album lần này muốn phát hành ở Mỹ cho nên đến lúc đó sẽ càng thêm ngày đêm điên đảo, anh tạm thời cũng không có cách nào." Hắn nhẹ nhàng chậm chạp nói, giống như chỉ là ở trần thuật một sự thật không có xin lỗi, cũng không có giải thích.

"Những thứ này em đều biết, nhưng là có thể cho em một thời gian cụ thể không?" Thương Tử Tuyền lặng lẽ nhìn hắn, vuốt ve sợi tóc hắn, tay có chút cứng ngắc.

"Chừng ba tháng nữa."

Trả lời rất nhanh, thành thật nhưng tại sao trong lòng lại như là bị đào 1 cái lỗ thủng lớn, cố gắng thế nào, nhìn được thế nào cũng thấy bất mãn đây?

Thử dò xét nói: "Có thể bớt ra thời gian một ngày cho em được không, em muốn cùng anh nói chuyện."

"Tuyền, không cần nói với anh yêu cầu vô lý như vậy được không? Em đột nhiên như vậy anh rất không thích ứng." Chậm rãi ngồi dậy Diệp Tường Hạo nhìn nàng với ánh mắt không hiểu

"Em trước kia không như vậy."

Yêu cầu vô lý?

Trong mắt hắn đây tất cả đều là yêu cầu vô lý ư?

Trước kia sẽ không đó là bởi vì nàng một mực nhìn bởi vì thương hắn, nàng đều có thể hoàn toàn nhẫn nại xuống, đánh vỡ nguyên tắc của chính mình cho đến khi mình trở nên không giống mình.

"Thật một ngày đều không thể sao?" Nhìn hắn cố chấp hỏi

"Tại sao nhất định phải vào lúc này cùng anh nói?" Thời gian dài không được nghĩ, mệt mỏi cùng nàng đột nhiên cố chấp khiến cho hắn nhất thời giọng nói không tốt, đứng dậy trông mắt đen thẳm tấp nhìn nàng

"Anh hôm nay thật vất vả thừa dịp được nghỉ ngơi hai giờ chạy về nhìn em, thái độ của em lại làm cho anh rất buồn bực, em không hài lòng cái gì?"

Không, nàng còn dám có cái gì không hài lòng đây? Thương Tử Tuyền nhìn kích động muốn khóc lớn, chua chát mà cười hai giờ, nàng nên làm gì, vì hai giờ cảm động đến rơi nước mắt sao?

Hắn có biết hay không nàng ở nơi này trong phòng đợi bao nhiêu ngày đêm, đợi bao nhiêu cái hai giờ, chỉ vì để cho hắn khi về muốn gặp nàng liền có thể nhìn thấy nàng? Nàng chưa bao giờ kháng nghị qua, a, đâu còn có cái gì là không hài lòng...

Nhưng nàng chính là ngu học không được "Đi 1 ngày đàng học 1 sàng khôn", đã đau còn lặp lại

"Tốt, ba tháng, ba tháng sau em sẽ cùng anh nói."

Nàng vẻ mặt khác thường làm cho hắn lo lắng, nhìn đồng hồ đeo tay một cái thế nhưng hắn lại chỉ có thể thở dài đem giọng mềm xuống, cúi người ở trên trán nàng ấn xuống 1 nụ hôn

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, anh rảnh sẽ trở lại, đến lúc anh phải đi rồi, ngoan."

Nhìn bóng lưng cao lớn của hắn rời đi cửa "Phanh" một tiếng đóng lại, Thương Tử Tuyền mới tuyệt vọng rúc vào trong sofa lần nữa một mình đối mặt đêm tối, không tiếng động rơi lệ.

Rảnh rồi sao? Hắn có lúc rảnh rồi là lúc nào đây?

Trừ album mới hắn còn có thời gian "rảnh rồi" bởi nấy người mẫu, diễn viên, các xi căng đàn với bạn gái, còn nàng?

Nàng không phải ngu ngốc, nàng chưa bao giờ hỏi tới hắn những xi căng đàn đó, đây chẳng qua là bởi vì nàng không muốn biết nhưng không có nghĩa là nàng không biết! Có lẽ trong mắt hắn những thứ kia chỉ là gặp dịp thì chơi nhưng là hắn có biết hay không hắn thái độ chẳng hề để ý như vậy, thái độ cảm thấy không cần phải giải thích mới là đâm cho nàng lòng nàng một dao, một dao đâm tới đâm đả máu tươi!

Lần này hành trình ở Mĩ xi căng đàn hắn lén lút gặp 1 người mẫu bị truyền thông luôn nói bóng nói gió, nàng nói nàng không quan tâm, không muốn biết đây chẳng qua là bởi vì ở trong mắt mọi người nàng là luật sư đại diện của hắn, là cô gái không nhất xứng đôi nhất với hắn; mà trên thực tế nàng quan tâm, nàng cực kì quan tâm! Nàng làm sao sẽ không quan tâm nam nhân mình yêu, rốt cuộc có từng cùng nữ nhân khác lén lút gặp mặt, hay là có tiến một bước kia nữa?

Nhưng nàng lại có thể làm thế nào? Hắn là Thiên vương, là của số đông, sống ở dưới mắt mọi người, nàng đã sớm điên mất rồi nhưng ai có thể hiểu rõ, rõ ràng đau lòng đến muốn chết nhưng thân là luật sư đại diện còn phải một lần lại một lần xử lý những xi căng đàn của hắn thì tâm tình nàng sẽ thế nào chứ?.... Thật so chết còn khó chịu hơn! Cho nên hắn không cười, nàng cười không nổi biến thành luật sư tỉnh táo cơ trí Thương Tử Tuyền.

Ngoan....

Hắn rất thích nói với nàng từ "Ngoan", nàng là con mèo hay con chó chờ đợi chủ nhân nhàn chán mới nhớ tới tìm mình trêu chọc, hay vẫn là tình nhân mà chính hắn không công nhận là tình nhân đây?

Thương Tử Tuyền làm sao mà sẽ đem mình đặt vào tình cảnh bị thăm như vậy! Đã nhiều năm như vậy, mà tới khi nào mới tỉnh ra? 2 người không có tương lai, anh ta sẽ không cho mà bất kỳ cam kết nào, coi như mà không mong muốn nhiều chỉ muốn anh ta quan tâm mà, yêu mà là tốt rồi.... Nhưng những thứ này với mà đều giống như những hy vọng xa vời.

Cắn thật chặt môi đỏ nàng mau hồng mất mà nghĩ này không phải là người như vậy, mà rõ ràng không phải người không có tiền đồ như vậy!

Cũng may đây tất cả chỉ có 1 mình boss biết, nếu như đồng nghiệp kiêm người nhà mà cũng biết nàng che giấu nhiều năm như vậy vì một người đàn ông không có tiền đồ như vậy nhất định sẽ xem thường nàng, tựa như nàng hiện tại xem thường chính mình vậy.

Nàng, thật chưa từng có giống như giờ phút này hối hận qua ư?

Nếu như một ngày kia, nàng không có gặp phải hắn, không có bị hắn hấp dẫn, chưa cùng hắn dây dưa, thì sẽ tốt bao nhiêu?

Nếu như ngày đó bọn họ không gặp nhau, tất cả có phải hay không sẽ khác? Hắn có thể giới của hắn, nàng có cuộc sống của nàng, giống như hai đường thẳng song song, có lẽ đối với bọn họ mà nói cần một loại giải thoát cho nhau mà thôi.....

Năm ấy, Thương Tử Tuyền 18 tuổi.

1 cô gái mười tám tuổi sẽ trải qua cuộc sống như thế nào đây? Nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học, thật vui vẻ thoát khỏi cha mẹ, đi vào đại học, rồi tìm bạn bè mỗi đêm ngày điên cuồng chơi, hay là là cùng một người chàng chàng thiếp thiếp?

Những thứ này Thương Tử Tuyền không biết, bởi vì đối với nàng mà nói mười tám tuổi ý nghĩa của nó là viết luận văn, chuẩn bị tốt nghiệp đại học cùng tìm việc làm, nguyên nhân rất đơn giản nàng là 1 cô gái thiên tài, tiểu học đến trung học cơ sở vẫn nhảy lớp, nàng 15 tuổi lên đại học, học khoa pháp luật, mười tám tuổi chuẩn bị tốt nghiệp.

Nàng không có quá nhiều thời gian hưởng thụ cuộc sống trường học, bởi vì nàng là cô nhi, phải dựa vào trợ cấp học tập, đến khi mười tám tuổi bộ lao động xã hội ngừng hẳn hỗ trợ kinh tế cho nên mười tám tuổi nàng phải tốt nghiệp, sau đó cố gắng dựa vào mình nuôi sống chính mình, tất cả đều ở trong kế hoạch của nàng tương đối hoàn mỹ, thân là 1 cô gái thiên tài nàng chưa từng có để cho kế hoạch của mình ra khỏi quỹ đạo, bị vấp phải cạm bẫy.....

Cạm bẫy duy nhất chính là hấn.

Từ cửa hàng tiện lợi ra ngoài, xách theo một túi lớn mỳ ăn liền không có dinh dưỡng cùng đồ ăn không tốt cho sức khỏe một đầu tóc rối bời, uể oải Thương Tử Tuyền chuẩn bị trở về căn phòng nhỏ của mình tiếp tục bế quan chiến đấu hăng hái cùng luận văn.

Nàng định ra mục tiêu cho mình, trong vòng ba ngày giải quyết nội dung còn dư lại trong 50 tờ luận văn, sau đó đưa cho giáo sư hướng dẫn rồi chính thức tốt nghiệp.

Bước chân đi trên đường, Thương Tử Tuyền chuẩn bị quẹo vào cách con ngõ nhỏ cách đó không xa về nhà, vậy mà đang khi bước chân vào đầu ngõ một nháy mắt thân thể của nàng đột nhiên bị một cái gì đó rộng rãi, bền chắc, 1 thân thể ấm áp hung hăng ôm lấy, giam cầm ở trên tường, trong nháy mắt nàng không thể tưởng tượng nổi trơn to mắt đẹp nhìn khuôn mặt 1 nam tử phóng gần sát mình....

Sau đó nàng tại trên môi chính mình, cảm nhận được một cái khác nhiệt độ nóng bỏng không thuộc về mình.

"Louie, Louie... mình xác định mình không nhìn lầm, là anh ấy, là anh ấy! A a a....."

"Sao lại không thấy rồi, người đâu rồi, đâu rồi?"

"Louie, em yêu anh! A. a.. a..."

Vào giờ khắc này Thương Tử Tuyền đầu là trống rỗng, từ ngõ bên cạnh nhanh chóng một đám người chạy qua cùng từng la hét, khàn cả họng thét chói tai.... Cũng hoàn toàn không có thể khiến cho nàng hồi hồn, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Cho đến khi tiếng chạy bộ cùng tiếng thét chói tai đám đông hoàn toàn biến mất, nam nhân kia mới chậm rãi ngồi thẳng lên nhìn người con gái kia sưng sờ, vẽ ra 1 nụ cười rất mê người cực kỳ dịu dàng

"Hi, cảm ơn em đã giúp tôi."

Nàng một hồi run rẩy rồi cuộc hồi hồn, cũng rồi cuộc thấy rõ cái tên háo sắc này!

Đội mũ lưỡi trai không chút nào có thể ngăn trở được khuôn mặt anh tuấn của người kia, tầm mắt nàng nhìn vô cùng rõ ràng hẳn thật sự có một gương mặt đủ suât đủ để cho phái nữ thét chói tai, nhưng đây tất cả cũng không liên quan đến 1 sự thật nàng cần phân tích, người đàn ông này vì tránh né người hâm mộ mà lợi dụng môi của nàng!

3. Chương 3

Thở một hơi thật dài Thương Tử Tuyền cũng không có hoa nhan thất sắc như phim thần tượng đồ mặt thét chói tai, cũng không có như nữ chính trong truyện ngôn tình cho hấn một cái tát kêu to "Khốn kiếp", nàng chỉ là hơi cau mày

"Hiện tại, anh có thể buông tôi ra chưa?"

Hắn tựa như có nhiều hứng thú từ trên cao nhìn xuống nàng, tựa hồ muốn nhìn chút gì rồi lại không cách nào biết được lại càng thêm tò mò, không có lấy ra thân thể đè ở trên người nàng, hắn gọng nhẹ nhàng mang theo trêu đùa ý vị. Đem hô hấp phun vào trên mặt của nàng

"Em không biết tôi là ai?"

"Tôi nên biết anh là ai sao?" Nàng như cũ là tỉnh táo nói.

Nhưng là nàng làm sao có thể không biết anh ta là ai chứ? Mặc dù nàng không có gì thời gian chú ý mấy thứ gì đó không liên quan đến mình, nhưng nàng có mắt, có tai, ở thời đại tin tức phát triển thế này muốn không biết cũng khó.

Hắn là Louie, xuất đạo chỉ một năm liền biến thành nam ca sĩ thần tượng của toàn bộ Đài Loan này, từ 1 em gái nhỏ cho tới, tiểu nam sinh, từ người nội trợ bốn mươi tuổi đều là người ái mộ hắn, ở nơi thị trường âm nhạc như nơi này thì ai ai cũng biết, album iên của hắn "Louie, Louie" hiện giờ lượng tiêu thụ vẫn trên dưới trăm vạn, khắp phố lớn ngõ nhỏ, trường học, bách hóa bên trong đại lâu vô số người đều nghe nhạc của hắn.

Thời điểm gần đây chỉ cần ở trong trường đi liền mọi lúc mọi nơi nghe được một đoàn, một đoàn nữ sinh đang thảo luận về hắn, cầm hình của hắn khắp nơi điên cuồng huyền náo cho nên không phải là không biết hắn, chỉ là nàng không nên, cũng không cần thiết phải biết hắn.

"A, ở tại thế giới của em cái gì người nên biết cùng không nên biết sao?" Tay không xoa khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho hắn không nhìn được tiếp tục thăm dò, rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn mắt to tinh khiết không một tia tạp chất nhưng lại cực kỳ không phù hợp với 1 cô gái trẻ tuổi thế này, sự tỉnh táo ánh mắt thành thực, còn có cái miệng nhỏ nhắn mềm mại hương vị ngọt ngào chỉ trong thời gian ngắn đọng vào lại làm cho hắn có 1 loại cảm giác mê mẩn.

"Trên căn bản là như vậy không sai." Thương Tử Tuyền nhàn nhạt ngưng lỏng mày, đem hắn đẩy ra khỏi mình, tỏ rõ mình đối với người xa lạ cần có cự ly, sau đó xoay người hướng trong ngõ nhỏ đi.

"Hắc, em cứ như vậy vứt bỏ tôi sao?" Hắn đứng tại chỗ, hai cánh tay bắt chéo nghiêng đầu dựa lên tường trong giọng nói còn mang theo uất ức cố làm ra vẻ bị ném bỏ.

Vứt bỏ? Hai chữ này khiến đôi mày thanh tú của Thương Tử Tuyền ngưng tụ, ngừng lại bước chân, xoay người bắt mắt mím môi

"Đừng nói là hai chúng ta không biết, căn bản chưa nói tới 2 chữ 'vứt bỏ', mà nếu thật sự có quan hệ trên luật pháp mà nói qua mười tám tuổi cũng có thể không cần phụ trách lẫn nhau, đừng nói với tôi, anh chính là kêu than như đứa trẻ cần mẹ, cần tôi bú sữa."

Không nghĩ tới một câu trêu ghẹo như vậy sẽ đưa tới một phen thao thao bất tuyệt đáng yêu như thế, chân dài một cái nhảy qua, mấy bước liền gần sát nàng hắn cười mập mờ không rõ, ở bên tai nàng nhẹ nói:

"Nếu như đích thân em cho bú, anh không ngại lập tức biến thành 1 đứa trẻ khóc đòi mẹ."

Hắn thật không biết xấu hổ!

Thương Tử Tuyền tức giận giơ cánh tay lên, ngón tay dài đẩy hắn cách xa.

"Tôi không có thời gian múa mép khua môi với anh."

Nhìn Thương Tử Tuyền bóng lưng lập tức xoay người, hắn nâng lên 1 nụ cười kì lạ, sau đó rất tự giác lập tức đuổi theo một bộ "Có chuyện tốt cần thương lượng", rất vô tội đáng thương nói:

"Tôi gần đây không nhà để về, em có thể chứa chấp tôi một đoạn thời gian được hay không?"

"Không được." Gọng gàng linh hoạt trả lời, nàng quẹo vào phòng trong cầu thang chỗ sâu nhất ngõ, nàng càng không rõ ràng lắm mình có lý do gì phải thu lưu một nam nhân xa lạ, còn là một kẻ mới vừa lợi dụng môi của nàng.

"Em thật ra tuyệt tình, thật là tàn nhẫn, em liền nhẫn tâm nhìn tôi như 1 u hồn trôi giạt khắp nơi sao?" Giả mù sa mưa ghen ngào đi theo nàng lên lầu.

"Ra ở 1 'phòng cho tổng thống' 5 sao người làm sao sẽ trôi giạt khắp nơi?" Thùng thùng đi lên, Thương Tử Tuyên hừ lạnh, cười.

Quả nhiên, nàng cũng không phải không biết hắn là ai, nhẹ nhàng nhếch miệng cười một tiếng, như vậy thì càng có ý tứ rồi! Ngoan ngoãn đi theo tiếp tục khuyên:

"Nhưng như vậy liền dễ dàng bị tóm! Tôi bây giờ là 1 đứa trẻ không nhà không thể như vậy làm người khác chú ý!"

"Vậy cùng tôi có quan hệ gì?" Rốt cuộc, nàng đến cửa tiểu phòng của mình, đứng lại, xoay người cau mày nhìn kẻ dây dưa không rõ kia.

"Quan hệ rất lớn!" Hắn một bộ có biểu tình chuyện lạ

"Em chưa từng nghe qua gà con vừa sinh sẽ đem người mình lần đầu tiên nhìn thấy là mẹ của mình sao?"

"Cho nên?"

"Khi tôi ra khỏi lưu bạt người đầu tiên tôi gặp là em, cho nên em sẽ phải phụ trách tôi nha!"

Đây coi là cái lí do gì chứ?

Thương Tử Tuyên chẳng thèm để ý nàng thẳng mở cửa đi vào, thuận tay chuẩn bị đóng cửa...

"Sáu vạn! Em chứa chấp tôi, tôi đưa cho em tiền thuê phòng, một tháng 6 vạn!" Hắn nhanh chóng ngăn lại cửa, cười hì hì lập tức dụ dỗ.

Mắt đẹp của hắn một hồi lâu lặng yên không lên tiếng, được rồi hắn thật sự rất thông minh, nhìn một chút căn phòng rách nhỏ này đã biết nhược điểm của nàng, sáu vạn... Đối với một người chuẩn bị tốt nghiệp đại học cần đóng tiền thuê phòng, đóng tiền điện nước, còn phải ăn cơm, các loại phí linh tinh phí, tiền đi lại tìm việc làm... mà nói không thể nghi ngờ là 1 vụ mua bán không thiệt thòi.

"Tại sao bỏ đi?" Thương Tử Tuyên nhíu mày nhàn nhạt hỏi.

"Cùng người đại diện xảy ra xích mích." Biết sẽ được thương lượng rồi, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn thành thực khai báo.

"Ở bao lâu?"

"Tạm thời là một tháng."

"10 vạn."

"Đồng ý!"

Thương Tử Tuyên bĩu môi, tránh ra đường, đã có người đưa tới cửa nếu như còn khách sáo nàng liền uống phí cái tên gọi là thiên tài rồi

"Vào đi."

Nhìn hắn mặt vui vẻ chui vào căn phòng nhỏ nhưng chẳng ra phpngf của mình một loại cảm giác kỳ dị không khỏi ập vào lòng đây là lần đầu tiên nàng cho người ta đi vào phòng mình, còn là một nam nhân xa lạ gặp chưa quả nửa giờ này, giống như là bí mật của mình đột nhiên bị phát hiện không được tự nhiên, nhưng kỳ quái loại không được tự nhiên này cũng không đáng ghét.

Nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, nàng không tự chủ nhàn nhạt lên tiếng:

"Thương Tử Tuyên, tên của anh?"

"Louie, Diệp Tường Hạo."

Hắn đứng ở trong phòng khách nho nhỏ đối với nàng lộ ra 1 nụ cười chói mắt, rất chói mắt, đâm vào mắt nàng trong lúc nhất bồng dưng làm đau.

Tựa như một phòng tối om bị một ánh mặt trời cực nóng bồng dưng xông vào, như vậy ứng phó không kịp.

Ở chung ba ngày, cho đến khi Thương Tử Tuyền hoàn thành luận văn tốt nghiệp thì bọn họ cũng đã căn bản hiểu rõ lẫn nhau đối phương là hạng người gì.

18 tuổi liền tốt nghiệp đại học 1 thiếu nữ thiên tài 1 người thông minh thật đáng tiếc cũng là cái mặt than; Diệp Tường Hạo luôn là rất đáng tiếc nói:

”Em không thể thử cười cười sao?”

Hai mươi hai tuổi làm ca sĩ thần tượng, bề ngoài tuần lãng mê người, rất bắt mắt dĩ cũng là tên vô lại Thương Tử Tuyền luôn là rất ghét bỏ mà nói:

”Anh thì không thể nhanh chóng xa một chút sao?”

Trên căn bản, cảm giác nóng dán mông lạnh chính là hình thức chung đụng của bọn họ. Nhưng thời gian dài, tình huống cũng là có thể ngược lại tỷ như...

”Diệp Tường Hạo!” Thanh âm ẩn nhẫn như muốn bộc phát từ phòng tắm truyền đến.

”Đến.” Giọng lưỡi biếng mới từ trên ghế mềm nhũn bò dậy, đi tới bên cửa phòng tắm dựa vào, cười hì hì hỏi:

”Chuyện gì?”

Cầm lên một cái quần lót khá mỏng, khá hấp dẫn cho dù nàng tỉnh táo như thế nào trên mặt trắng nõn cũng không nhịn được thoáng qua một tia hồng, cắn răng nghiêng lợi

”Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần! Quần lót của anh không được ném loạn, giặt xong thì lấy ra đi phơi, nếu không để lại ở chỗ giặt quần áo đừng có đặt ở bên bồn rửa tay!”

” Tiểu Tuyền, thân ái.”

”Làm gì?” Mặc dù đối với xưng hô này vô cùng không lọt tai nhưng là bị cố chấp như vậy gọi một tuần lễ, nàng đã bỏ qua xưng hô ngây thơ này không muốn tiến hành biện luận.

”Em ở đây xấu hổ sao?”

...” Hít thở sâu một hơi, nàng tự nói với mình không cần cùng tên vô lại nổi giận.

”Xin lỗi, tôi vừa lúc kể giống người thiếu hụt loại tâm tình này, lần sau còn như vậy tôi liền đem toàn bộ quần lót vứt ra thùng rác.”

Diệp Tường Hạo mắt xinh đẹp đen lại thoáng qua hưng phấn sáng bóng, giọng mang vẻ mập mờ mê người:

”Thì ra là... Tiểu Tuyền thích tôi không mặc quần lót?”

Chỉ có tại loại thời khắc này, nàng mới phát giác được mình căn bản không phải thiên tài là xuân tài! Hơn nữa còn là cái chủng loại ngu xuẩn nhất kia..., từ vừa mới bắt đầu cùng hắn làm giao dịch, ngu xuẩn đến không loại linh trưởng cũng không bằng!

Một tay lấy quần lót của hắn lắc vứt tại trên mặt của hắn, nàng đi ra khỏi phòng tắm chẳng thềm cùng hắn tranh luận, bởi vì cùng hắn tranh luận chuyện cần thật sự quá nhiều, riêng một cái tuần lễ liền đếm không xuể.

Ngón tay dài cầm quần lót xoay người nhìn nàng mới vừa sau khi tắm, mặc áo sơ mi quần cực ngắn, hắn lưỡi biếng tựa vào bên tường liệ ra một nụ cười có nhiều hứng thú...

Nửa tỷ như không biết có phải hay không là Diệp Tường Hạo tên vô lại này công lực quá mạnh mẽ nên khi hắn đến hàng xóm nhà nàng ân ái thật không có làm được dồn dập như thế, phóng đảng như thế!

Thường xuyên ban ngày, nửa đêm, lúc sáng sớm đều không có hạn định tựa hồ chỉ hăng hái tới có thể đi lên.

Âm thanh phóng đảng đến nàng cho dù bị lấy lỗ tai, nhét bông cũng không có cách nào loại bỏ những thứ ma âm này.

Thậm chí có thời điểm nàng cùng Diệp Tường Hạo đang ăn bữa ăn tối hàng xóm còn phát tới”Nhạc đệm” này!

” tiểu Tuyền thân ái, nhà em hiệu quả cách âm thật ‘ trong suốt ’, có thể so với hiện trường AV hoành tráng hơn!” Bưng bát Diệp Tường Hạo mặt tò mò, vô tội nhìn Thương Tử Tuyền.

Nhưng là nàng dĩ nhiên sẽ không bỏ sót đáy mắt hần lóe lên trên chọc lạnh nhạt đáp lại:

”Cơm còn ngăn không được miệng của anh sao?”

”Oh! Đến đây đi! come on, dùng sức, dùng sức, a a...”

”Ranh ma, xem anh như thế nào trị em!”

Hai người lại một trận trầm mặc.

”Khụ khụ khụ!” Thương Tử Tuyền bị hạt cơm làm sặc, nghiêm trọng ho khan.

”tiểu Tuyền thân ái, em không sao chứ?” Diệp Tường Hạo buông bát xuống, rót cho nàng 1 ly nước vỗ lưng của nàng ”Quan tâm” ở bên tai nàng hỏi

”Có khỏe không?”

”Cách tôi xa một chút!” Thương Tử Tuyền chấn động toàn thân, tức giận đẩy Diệp Tường Hạo ra, thật là đáng chết xui xẻo, sát vách là ăn xuân được hay uống thuốc kích thích gì thế?

Một chút ý cười thoáng qua trên môi hần, thu lại hần có bộ mặt phớt tỉnh nói:

”Tiểu Tuyền, không bằng chúng ta báo thù đi!”

Cái gì?

Thương Tử Tuyền ngược mắt quái dị nghi vấn:

”Làm sao báo?”

”Làm so với bọn họ kịch liệt hơn, làm cho so với bọn họ lớn tiếng hơn, áp đảo bọn họ?”

Nhìn Diệp Tường Hạo mặt đầy lòng căm phẫn, nàng chột cho hần một thiết sa giường đứng dậy trở về phòng

”Chính anh kêu cũng đủ!”

Trong đầu hần đến tột cùng là chứa bao nhiêu tư tưởng dâm uế! Hần rốt cuộc là tại sao trở thành thần tượng vạn người sùng bái chứ?

Bị một mình gạt lại ở phòng khách, Diệp Tường Hạo rốt cuộc không để ý hình tượng cười lớn, thú vị, rất thú vị.

Mà trong phòng Thương Tử Tuyền,ảo não phát hiện mình càng ngày càng dễ dàng bị người khác trêu chọc, sinh ra rất nhiều tâm tình vốn không thuộc về nàng....

Tại như vậy vui không dứt nhưng còn căn bản hình thức an toàn như trên vẫn như vậy trong nửa tháng sau đó, khi Thương Tử Tuyền luận văn tốt nghiệp được thông qua, cũng chính thức tốt nghiệp đại học vì không có người thân cùng đi, không có bạn chúc mừng thậm chí không có mặc áo, hay chụp ảnh, bởi vì nàng tốt nghiệp tự mình một người cô linh tốt nghiệp.

Chỉ là này cũng không là gì, với nàng mà nói đây tất cả đều đã tập mãi thành thói quen, thói quen đến nàng căn bản cảm thấy không có mới là không bình thường.

”Chúc mừng tiểu Tuyền thân ái, tốt nghiệp rồi! ”

Không sai, mở cửa trong nháy mắt, nhìn thấy đầy phòng có nhiều trang hoàng đầy bóng màu sắc khác nhau, trên bàn trà nhỏ có bánh ngọt, sâm banh, còn có một nam nhân đang”Rầm rầm rầm” nói như pháo to lớn..... Làm như vậy là chúc mừng nàng tốt nghiệp? Như vậy mới không bình thường đi!

Thương Tử Tuyền kinh ngạc đứng ở cửa nhìn hồi lâu cũng không có phản ứng kịp, ngược lại Diệp Tường Hạo ”Sấn sốc” tiến lên, cúi người từ trên môi thơm của nàng trộm được một nụ hôn, cười mị mị nói:

” tiểu Tuyền thân ái, mặc dù tôi biết rõ em đã cảm động đến nói không ra lời, nhưng là dầu gì cũng có thể cho tôi một chút phản ứng chứ?”

Lúc này, nàng không cách nào quan tâm Diệp Tường Hạo có phải hay không lại không có đồ thừa rồi, nàng chỉ là vẻ mặt quái dị nhìn hắn trong lòng dâng lên cảm xúc làm cho nàng rất khó trong lúc nhất thời tiêu hóa được.

Giờ khắc này, nàng cũng rất ghét mình là một thiên tài, thiên tài đến từ mấy cái cư nhiên có thể lý tính phân tích, vốn không nên dùng lý tính đi suy tính chuyện.

Nói thí dụ như yêu một người có thể rất khó, nhưng kỳ thật cũng có thể rất dễ dàng, không liên quan thời gian hay là vật chất đây chẳng qua là một cơ hội, hắn kịp thời xuất hiện xông vào lòng của bạn, như vậy có hắn là tốt rồi.

Trái tim đóng băng bao lâu nay cư nhiên mới nửa tháng liền tan rã, từ khi hắn bước vào phòng nàng bắt đầu nàng nên cái này ý thức được người đàn ông này nguy hiểm, hắn mỗi câu nói, từng động tác cũng đều chọc nàng sự đề nén của mình.

Mặc kệ hắn là cố ý hay là vô ý nàng đều phải thừa nhận, nàng đối với người đàn ông này là động lòng, cái nam nhân vốn nên thuộc về nghìn vạn người mến mộ này thế nhưng là không đúng, đến vô cùng không đúng... bởi vì trong kế hoạch sống của nàng căn bản không có hắn ra sân.

4. Chương 4

”Em làm sao vậy? Chẳng lẽ là sợ là vừa nói sẽ khóc lên sao?” Cái am nhân vô lại kia tiếp tục khoa trương diễn, nhưng đáy mắt hắn lóe lên rõ ràng 1 nụ cười là nàng muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được hấp dẫn.

”Muốn khóc thì khóc đi! Tôi sẽ tốt bụng coi như là không trông thấy,hừm!”

”Ai muốn khóc!” Thương Tử Tuyền một cước nhẹ đá văng cửa ngăn thân thể cao lớn, thẳng đi tới ghé nhỏ hẹp ngồi xuống nhìn trên khay trà cái bánh ngọt kitty màu hồng đáng yêu, phía trên còn viết ”Chúc mừng tiểu Tuyền thân ái tốt nghiệp!”.

Một hồi lâu, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, vô luận giả bộ hờ hững cỡ nào, thanh âm hơi run rẩy bán đứng cảm xúc nội tâm của nàng:

”Ai cho phép anh đem phòng của tôi làm giống như đoàn xiếc thú thế chứ?”

”Giống như đoàn xiếc thú sao? Không thấy nha! Rất là mềm mại, nhiều đáng yêu a! Em không phải cảm thấy rất thích hợp với em sao?” Diệp Tường Hạo vào giờ phút này giả điếc, tựa hồ hoàn toàn không thấy được nàng che dấu yếu ớt, đặt mông ngồi xuống cạnh nàng ngắm nhìn bốn phía tự nhiên ca ngợi.

”Nhàm chán.” Thương Tử Tuyền quay đầu, chuẩn bị đứng dậy.

Vậy mà một giây kế tiếp, có lực cánh tay lại bỗng chốc giữ chặt cổ tay trắng của nàng, cái cái lời kéo liền để cho nàng lần nữa ngã trở về ghế mềm mại, 1 người nhanh chóng lật người đem nàng thật chặt giam cầm tại phía dưới chính mình.

Nhìn phía trên hắn vẫn như cũ là nụ cười dịu dàng rực rỡ, Thương Tử Tuyền không có giây giụa, thở nhẹ nhàn nhạt nói:

”Anh muốn làm gì?”

”Chỉ là... Muốn làm một chuyện mà ngay lần đầu tiên nhìn thấy em liền muốn làm.” Diệp Tường Hạo tay thon dài trắng nõn đánh úp tới bên trán của nàng, từng chút từng chút vén lên lọn tóc nhỏ, ánh mắt sáng quắc, khiến nàng toàn thân bắt đầu nóng lên.

”Em có biết hay không, chỉ cần vừa nhìn thấy em, anh chỉ muốn biến thân thành sói ăn tươi nuốt sống em vào bụng.”

”Tôi cho là anh vốn chính là cầm thú.” Thương Tử Tuyền tức giận nhú mày.

"No no no, bảo bối..." Hơi thở mê người đến gần chớp mũi của nàng, càng phát ra nóng bỏng.

"Chỉ là em mới khiến anh kích động như vậy, em ngàn vạn lần không được coi thường mị lực của mình."

Xác thực nàng chưa từng có cho là mình có mị lực đến làm cho nam nhân mất khống chế, huống chi là cái này nam nhân đối với nữ nhân có "Kiến thức rộng rãi" như hắn; lý tính phân tích mà nói hắn là chưa từng thấy qua loại hình nữ nhân như nàng đối với hắn sẽ không thét chói tai, sẽ không hao phí si mê, sẽ không đuổi theo cho nên hắn rất có hứng thú.

"Cho nên tôi là con mồi mới nhất của anh, phải để cho anh có cảm giác thành tựu lấy được thỏa mãn?"

"Bảo bối, em nói như vậy anh sẽ rất đau lòng!" Diệp Tường Hạo môi từng chút từng chút hôn lên môi mềm mại đỏ mọng của nàng như gần như xa, càng lộ vẻ mập mờ.

"Em cũng không phải là chiến lợi phẩm để anh có cảm giác thành tựu, chỉ là toàn thân tế bào của anh đều ở đây kêu gào muốn em."

Hắn con mắt mê người nguy hiểm cách không tới một cm thật sâu khóa lại nàng, ngữ điệu lười biếng hấp dẫn lại có vẻ chân thật đáng tin:

"Anh muốn em, Thương Tử Tuyền."

Một khắc kia, nàng không e dè quay lại nhìn của hắn, đáy lòng cái loại kích động bị trêu ghẹo làm cho nàng không biết theo ai, nàng tự nói với mình không nên dùng lý tính phân tích tình huống trước mắt, 1 lần thôi nàng cũng muốn đi theo lời con tim mách bảo, 1 lần này đi!

Chỉ rất là lâu về sau nàng mới biết chỉ một lần ngoài kế hoạch cũng đủ để cho nàng lâm vào vạn kiếp bất phục...

Đưa tay, nhốt chặt gáy của hắn, môi đỏ mọng kiều diễm chủ động dán lên hắn, giọng quyến rũ khàn khàn phát ra:

"Vậy sẽ muốn em sao?"

Bỗng dưng nói nhỏ một tiếng Diệp Tường Hạo ngược lại đã thành bị hấp dẫn, như mãnh thú muốn chinh phục, bàn tay của hắn hung hăng giữ chặt cổ của nàng hướng gần mình, hai người hăm sâu vào ghế bắt đầu kịch liệt ôm hôn, giống như là muốn đem đối phương nuốt vào bụng, dung nhập vào thân thể, kịch liệt quần quít.

Hắn kịch liệt phải đem thân thể nàng làm cho lên đỉnh hoan lạc, tiếng va chạm mập mờ vang dội cả phòng nhỏ, tựa như hắn nói, hắn cũng đã không thể nhẫn nại, hắn muốn nàng, mỗi phút mỗi giây đều không thể dừng lại muốn áp đảo nàng, tiến vào nàng.

Hai chân thon dài của nàng thật chặt quần quít hông của hắn, mặc cho hắn cuồng vọng kích động mỗi một cái cũng đến chỗ sâu nhất, cái loại cảm giác dục tiên dục tử làm cho nàng sợ rồi lại mâu thuẫn không cách nào dừng lại.

Trong sương mù, nàng nhìn hắn bắt đầu lâm vào vô cùng vô tận mộng tưởng....

Một năm kia, nàng Thương Tử Tuyền mười tám tuổi vừa tốt nghiệp đại học.

Một năm kia, hắn hai mươi hai tuổi, ca sĩ thần tượng của toàn giới trẻ Đài Loan.

Hắn xông vào cuộc sống của nàng không chút khách khí bắt đi kiều ngạo của nàng, lý trí của nàng làm cho nàng đem tất cả đều giao phó ra ngoài, khi đó nàng còn chưa có nghĩ tới tương lai thậm chí quên rằng... bọn họ căn bản không có tương lai.

Một thân trang phục thường ngày đứng ở trong cửa hàng tiện lợi, Thương Tử Tuyền vẻ mặt lạnh nhạt ngẩng lên nhìn TV treo trên tường, bên trong đang trực tiếp phát một ca khúc mới, mà ngồi ở chính giữa ấy là 1 người mình vốn nên quen thuộc rồi lại như xa lạ, bị ánh đèn truyền thông vòng quanh hắn có vẻ cực kỳ mê người, môi khêu từ đầu đến cuối cũng treo 1 nụ cười dịu dàng như nước, thần bí mà làm cho người ta hăm sâu.

"Tiểu thư, cô cũng là người hâm mộ Louie sao?"

Một thanh âm hưng phấn chen vào, nàng nghiêng đầu thấy được cô gái bán hàng mặt như si như say nói, nàng không trả lời chỉ là nhìn người kia nhìn TV tiếp tục mê luyến nói:

”Louie thật rất mê người có đúng không? album lần này mỗi bài hát mới đều rất thâm tình, dễ nghe nhưng sâ lắng hại tôi mỗi lần nghe cũng cảm động đến muốn khóc, ai ai ai, trên cái thế giới này sẽ không ai không thương Louie chứ? Hắn trời sinh chính là thuộc về mọi người khiến mọi người ngưỡng mộ...”

Xoay người đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, nàng bỏ lại cô nhân viên vẫn còn ở đó thao thao bất tuyệt, đi thẳng về nhà.

Mở ra cửa nhà, một phòng vắng lạnh.

Thương Tử Tuyền đi tới trên ghế ngồi xuống, từ trên bàn trà nhảy ra 1 tờ giấy nhỏ đã từ 2 tháng trước.

Hắn đi đã được hai tháng. Khi bọn họ ở chung triền miên ba tháng sau, để lại 1 tờ giấy nhỏ liền biến mất khỏi căn phòng của nàng

Thương Tử Tuyền ngồi ở trong phòng trống rỗng ném trong miệng tu vị chưa chát nhìn lại trong tay tờ giấy nhỏ thương chỉ có một hàng chữ:

”tiểu Tuyền thân ái, anh đi về làm việc, chờ anh trở lại.

Chính là đơn giản như vậy, liền phương thức liên lạc cũng không có, nàng buồn cười rồi lại cười không nổi, hai tháng cho đến giờ phút này nàng mới hoàn toàn thanh tỉnh vậy căn bản chính là ba tháng hoang đường! Hắn trừ mỗi ngày tập trung tinh thần mà đem nàng quẹo vào giường ân ái, giữa bọn họ còn có cái gì?

Trừ biết hắn là Diệp Tường Hạo, hắn là siêu sao ca sĩ Louie, nàng còn biết những gì?

Hai tháng trước, nàng còn không hiểu cái chữ ”Chờ” này có hàm nghĩa gì, ở nơi nào chờ? Đợi bao lâu? Nàng không chút suy nghĩ tựa hồ liền chấp nhận, nàng phải đợi hắn trở lại.

Mà bây giờ, nàng chỉ nghĩ một câu như thế, Thương Tử Tuyền mà trúng tà sao?

Mày là Thương Tử Tuyền không phải con rối nhỏ mặc cho người khác định đoạt.

Tim trong nháy mắt như bị đào một lỗ thủng lớn, Thương Tử Tuyền lặp lại hành động nhìn tờ giấy nhỏ kia, yên lặng ba giờ mới rút cuộc hạ xuống, một cái đem nó xé nát.

Không, hắn cũng không phải là thật là lưu lại, ít nhất ba tháng kia hắn để cho nàng từ 1 cô gái biến thành nữ nhân, hiểu ý qua cái gì gọi là cao triều khoái cảm, cũng làm cho nàng cảm thụ qua cương chiều chưa bao giờ có được, cảm giác bị quan tâm nói nàng không có vui vẻ qua đối với hắn cũng không công bằng.

Chỉ là hiện tại nàng mới hiểu được thực tế vẫn là thực tế, giữa hắn cùng nàng đâu chỉ khoảng cách một người bên ngoài TV, một người bên trong TV? Bọn họ tuy là cùng tới đất cuối cùng chỉ có thể nhìn xa lẫn nhau thôi! Hắn có thể chỉ là cùng người đại diện sinh ra 1 chút xích mích, cứ mặc cho cuộc sống đã xâm nhập vào cuộc sống của nàng; rồi đi cùng không cần bất kỳ lý do gì, nói để cho nàng chờ hắn thật ra thì cũng chỉ là uyển chuyển về xuống 1 chấm hết chứ sao? Mà nàng lại hai tháng này mộng giữa ban ngày.

A, thật ra thì không có gì phải oán, vốn là mộng, tỉnh mộng nên tất cả trở về vị trí cũ.

Đem tờ giấy thành vụn nhỏ ném vào thùng rác, nàng mặt không thay đổi đứng dậy trở về phòng dọn dẹp hành lý.

Đúng rồi đã không cách nào chờ nam nhân làm theo ý mình, bắt đầu từ bây giờ nàng không còn là Thương Tử Tuyền thiên tài mà là phải là 1 luật sư của Sự Vụ Sở Hằng Giản – Thương Tử Tuyền.

Lấy lúc này rồi đi thôi, nàng sẽ không đợi thêm một người căn bản sẽ không trở về nữa.

Một năm lẻ năm tháng sau.

Ngần ấy thời gian không tính là quá lâu cũng không coi là quá ngắn muốn dùng để quên một người Thương Tử Tuyền nghĩ chắc là có thể.

Nhưng là nàng sai lầm rồi, chỉ là lần nữa nghe được 3 chữ ”Diệp Tường hạo” cũng làm cho nàng toàn thân dâng lên cảm xúc khó có thể nhẫn nại.

Trong phòng họp to như vậy của Hằng Giản chỉ còn lại 2 người ; nàng và boss, thì ra là kêu Vân Khê, Độc Kỳ, cùng Tín Dã đi là boss là có thâm ý khác.

Nhìn tài liệu và ảnh trong hình cái nam nhân phát ra mị lực mê người đó, nàng không nhịn được hí hửng lại, nàng cho là nàng đã sớm quên cái này nam nhân vội vã đi qua trong sinh mệnh của nàng nhưng vào giờ phút này nàng mới hiểu rõ một sự thật càng muốn quên ngược lại nhớ càng rõ.

"Người đại diện của Diệp Tường Hạo thông qua 1 bộ phận đặc biệt, sent đến một phong thư tới đây hi vọng Hằng Giản có thể phái tới một vị kim bài luật sư làm luật sư đại diện cho bên họ." Hình Giản Hằng ngồi ở ghế mất khế nhìn tài liệu, giọng nói lạnh giống như là đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

Kim bài luật sư, đúng rồi! Thương Tử Tuyền không nhịn được nâng lên môi đỏ mọng thời gian gần một năm rồi nàng bởi vì thắng hai vụ kiện lớn oanh động cả nước mà trở thành một trong tứ đại thần bí kim bài luật sư của Sự Vụ Sở Hằng Giản, giá trị con người đã không thể đo lường, hành tung mơ hồ, bối cảnh chưa rõ bị ngoại giới truyền phải cho là thần hồ kỳ thần. (L: sở dĩ lúc này mới có tứ đại kim bài vì Thẩm Tư Kiều lúc này chưa vào Hằng Giản, vì vậy hệ liệt của chúng ta sẽ gồm 5 truyện nói về 5 kim bài luật sư thần bí này)

"Cho nên?"

Hình Giản Hằng không nói gì chỉ hơi hơi nâng lên gương mặt của mình nhìn nàng, làm 1 vẻ mặt tự giễu ít có.

"Ý của em là sao?"

Nàng dĩ nhiên biết ý boss hỏi nàng là nhận hay không nhận?

Mất đẹp cụp xuống, không để cho mình tâm tình khác thường bị tiết lộ hỏi ngược lại:

"Ý của boss thì sao?"

"Đây là chuyện của mình em."

Thương Tử Tuyền ngẩng đầu, thay một bộ vẻ mặt sinh động chỉ có cùng mấy đồng nghiệp kiêm người nhà kia ở chung một chỗ nhìn giống boss nhà mình thật ra là người rất chú ý oán giận.

"boss thân ái, em chính là đi làm tiểu muội, ý của ngài là rất quan trọng nha! Chỉ cần là việc ngài quyết em sẽ không chối từ, cho dù lên núi đao xuống vạc dầu, tan xương nát thịt cũng không sợ! Anh nói có thể không nhận em liền mặc kệ đám lâu la kia!"

Thương Tử Tuyền bộ dạng giọng này Hình Giản Hằng dĩ nhiên là nhìn quen lắm rồi, không để ý tới biểu tình nàng trước mặt mình, cuối cùng cho ra một ý kiến lập lờ nước đôi: "Anh ta là 1 gai của em."

Cho đến khi nàng phản ứng kịp thì phòng họp lớn như thế chỉ còn lại một người là nàng, mất đẹp tựa hồ mờ mịt thật lâu mới hiểu được trong lời nói của boss có ý gì, tự giễu cười một tiếng Boss cũng quá kích thích người đi!

Kích thích? Có lẽ nàng thật nên đi cảm thụ một chút, cái gai đâm tới sâu đậm...

Hải Đăng cùng Thương Tử Tuyền ngồi đối diện với nhau đã 30 phút đi qua, hần vẫn như cũ không thể nào tin nổi trước mắt 1 cô gái xem ra không tới hai mươi tuổi này, lại xinh đẹp chính là một trong thần bí kim bài luật sư mà ngoại giới truyền đi, dĩ nhiên hần không thể nào trực tiếp thiếu lễ độ hỏi ra lời này.

Bên môi nâng lên 1 nụ cười như có như không, nụ cười khó có thể nắm bắt, Thương Tử Tuyền không biến sắc nâng lên cổ tay nhìn một chút thời gian trên đồng hồ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thuần khiết lại không có một tia không kiên nhẫn lại làm cho Hải Đăng đột nhiên như ngồi bàn chông, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực đến từ cái kim bài luật sư này.

"Xin lỗi Thương luật, Louie còn có một lịch trình ghi âm, cậu ấy sẽ lập tức liên tới, sẽ không làm trễ nãi quá nhiều thời gian của cô đâu."

"Không cần gấp gáp." Thương Tử Tuyền nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt chuyên nghiệp hoàn mỹ không có tỳ vết nào, dĩ nhiên rất nhiều chuyện không cần phải nói nói ra chỉ cần đối phương hiểu là được.

"Thương luật sư." Hải Đăng có vẻ có chút khó có thể mở miệng.

"Có thể hay không xin hỏi cô năm nay bao nhiêu tuổi?"

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, mặc dù hắn được xưng là " người đại diện vạn năng", gặp qua các loại sóng to gió lớn nhưng vẫn cũ vẫn là biết sợ!

"Điều này cùng công việc của tôi có quan hệ gì sao?" Mắt đẹp không e dè nhìn thẳng hắn nói.

"Dĩ nhiên không có." Hải Đăng vội vàng khoát tay, thật vất vả mới được kim bài luật sư của Hằng Giản, hắn cũng không muốn chọc giận, chỉ là bước đầu mới nhìn hắn đã biết mình không thể trông mặt mà bắt hình dong rồi.

"Vây..."

Lời nói còn chưa lên tiếng, cửa liền bị "Hoắc" một cái đẩy ra, một bóng dáng cao lớn thẳng tắp vọt vào phòng tiếp khách, hoàn toàn không chú ý xung quanh, mở tủ lạnh.

"Khát quá, còn nói là ghi âm nhanh, mà hành tôi tới ba giờ rồi."

Hắn, còn chưa có nhìn thấy nàng.

Nhưng Thương Tử Tuyền đã thấy hắn rất rõ, mắt đẹp nhẹ nhú, ài, anh ta không có thay đổi gì, phải nói có thì chỉ có thể là mê người hơn, giở tay nhắc chân lười biếng còn có phong phạm siêu sao rồi.

5. Chương 5

Hải Đăng mặt quần bách vội vàng đứng dậy đi tới bên Diệp Tường Hạo, một cánh tay vỗ tới trên lưng của hắn nhỏ giọng cảnh cáo:

"Cái người này cũng không nhìn trường hợp, không nhìn thấy có khách sao?"

"Phốc!" Diệp Tường Hạo được một hớp nước phun ra, tích tụ nói:

"Anh nghĩ mưu sát em à!"

"Đừng nói nhảm, mau tới đây, tôi giúp cậu tìm một luật sư đại diện."

Diệp Tường Hạo tức giận thả ra chai nước trong tay vừa quay đầu... Đã nhìn thấy cô ấy.

Một hồi lâu, hắn cũng không có nói ra tiếng, một đôi mắt đen híp lại tựa hồ hoài nghi mình ban ngày nhìn thấy ảo ảnh.

Thương Tử Tuyền vẫn như cũ vẻ mặt hoàn mỹ đứng dậy, hướng về phía Diệp Tường Hạo khẽ khom người.

"Xin chào, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là luật sư đại diện của anh, tôi họ Thương."

Thật sự là nàng!

Hết sức khắc chế vẻ mặt của mình không nên quá quái dị, Diệp Tường Hạo nhưng không cách nào khống chế, đáy lòng dâng lên một cỗ phiền não để cho hắn như muốn hung hăng xông lên trước bóp cổ của nàng!

Thương Tử Tuyền cũng không có bỏ sót vẻ mặt của hắn, mà nàng chỉ là cảm thấy buồn cười ai cho phép hắn hướng về phía nàng lộ ra mặt tức giận chứ? Giống như hắn đã từng bị nàng hung hăng vút bỏ qua vậy.

Hải Đăng nhìn ra có cái gì không đúng, hắn chỉ là vỗ Diệp Tường Hạo một cái.

"Louie, cậu làm sao vậy? Chào hỏi."

"Xin chào, Thương luật sư!" Diệp Tường Hạo nhìn Thương Tử Tuyền, nói gần như cắn răng nghiến lợi.

Người này là thế nào? Hải Đăng vội vàng cười theo.

"Thương luật sư, vậy sau này Louie liền phải nhờ đến cô rồi."

"Đó là công việc của tôi." Thương Tử Tuyền cầm lên túi xách.

"Nếu đã gặp mặt rồi vậy tôi xin cáo từ trước."

"Thương luật sư đi thông thả, có chuyện tôi sẽ liên lạc với cô."

Không nhìn mặt biểu lộ quái dị của Diệp Tường Hạo, Thương Tử Tuyền chậm rãi ưu nhã đi qua bọn họ, sau đó mở cửa rời đi...

Đang lúc nàng đi tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm chuẩn bị mở cửa xe, thân thể mềm mại bỗng chốc bị một lực mạnh mẽ lôi kéo một giây kế tiếp bị hung ác áp ở trên tường, người nhanh chóng cách 1 lồng ngực to lớn, hơi thở đang gấp rút thở hổn hển.

Thương Tử Tuyền liền đầu cũng không có ngẩng, liền khẽ mở môi mỏng:

"Xem ra anh thật rất ưa thích dùng cái loại phương thức này để chào hỏi em."

Ngón tay dài nâng lên cằm của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu nhìn mình, Diệp Tường Hạo trông mắt đen không thể nghi ngờ là tức giận tăng cao.

"Cho em hai phút giải thích!"

Giải thích? Thương Tử Tuyền không hiểu, nàng cần giải thích những gì.

Nhìn trước mắt tiểu nữ nhân này mặt không rõ, Diệp Tường Hạo không thể tiếp tục khắc chế bá đạo hôn lên môi của nàng.

"Đáng ghét!"

Sức lực không chút nào tiết chế để lên môi của nàng, hung tợn gặm cắn, không thể chờ đợi đẩy ra hàm răng cùng nàng quần quít kích động đến phát ra tiếng nước chảy đầm mỷ; Thương Tử Tuyền cau mày muốn kháng cự, lại bị hấn cạy mạnh áp chế không cách nào nhúc nhích, nàng không thể không thừa nhận, nàng quá quen hơi thở của hấn cũng quá dễ dàng bị trêu ghẹo, nhưng....

Dùng sức cắn lên môi của hấn, một mùi máu tươi từ giữa môi bọn họ quần quít tràn ra, vốn cho là hấn sẽ bị đau buong tha, không nghĩ tới thể nhưng hấn lại như cũ không chút cử động.

"Diệp Tường Hạo, buông em ra."

"Không!" Diệp Tường Hạo thở hổn hển ôm chặt nàng vào trong ngực, thanh âm phần hận nhưng cũng xen lẫn bị thương không rõ: "Tại sao không đợi anh? Tại sao để anh trở về tìm em chỉ thấy 1 phòng trống rỗng? Thương Tử Tuyền em cái cô gái ác độc này, tác phong của em thật đáng chết, em trốn anh đến nơi nào?"

Lời của hấn, trong giọng nói của hấn có vẻ bị thương khiến nàng sững sờ, vốn cho là mình sẽ không bao giờ nữa bị hấn trêu chọc cho là một năm rưỡi nàng đã có thể kháng cự tâm ảnh hưởng của hấn, vậy mà nàng thật đánh giá bản thân rất cao cũng quá coi thường Diệp Tường Hạo, chỉ một câu nói này để cho lòng của nàng lần nữa không báo động trước yếu mềm.

Kịch liệt ôm hôn để cho nàng thở nhẹ, một hồi lâu thanh âm của nàng thật thấp nói tựa như nói với mình:

"Anh trở về tìm em?"

"Em nói chuyện hoang đường gì thế, anh dĩ nhiên trở về tìm em! Nhưng em cứ nhiên chạy? Anh tìm khắp thế nào cũng không thấy em!" Diệp Tường Hạo cắn răng nghiêng lợi thổ lộ bất mãn của mình, trời mới biết ban đầu nhìn thấy một phòng trống rỗng hấn muốn phát điên!

Cho nên hấn cũng không phải nhất thời vui mừng là 1 vật điều hòa? Không phải không xông vào được thế giới của hấn?

"Anh tìm em làm gì?"

"Thương Tử Tuyền, em lương tâm bị chó tha rồi!" Diệp Tường Hạo bắt mân ôm chặt nàng.

"Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh, anh muốn em."

Thương Tử Tuyền đáy lòng bật cười hần nói thẳng như vậy vĩnh viễn là vũ khí lợi hại nhất đối phó với nàng, hần gần như tính trẻ con phát tác lời nói làm cho nàng không hề chống đỡ lực, rõ ràng mềm lòng rồi lại không cam lòng ý xấu nói:

"Anh tại sao cho là em sẽ ngoan ngoãn đợi anh? Hai tháng không chút tin tức, liên phương thức liên lạc cũng không có, còn phải từ trong TV biết qua tin tức của anh, anh cho rằng anh là ai!"

"Anh xin lỗi!" Diệp Tường Hạo ảo não gầm nhẹ:

"Lúc ấy Hải Đăng call gấp quá, nói anh không đi trở về album mới sẽ phải hủy, nhưng sau khi album mới vừa kết thúc anh liền trở về tìm em rồi."

"Anh cho rằng em sẽ tin?"

"Thương Tử Tuyền!"

Hần gầm nhẹ làm cho nàng vui khê cười lên, khi đó nàng mới ý thức tới cư nhiên mình cũng là vết sẹo tốt lắm, ác nữ nhân, rõ ràng tự nói với mình giữa bọn họ tất cả đều là mộng phải không thực tế, bọn họ khoảng cách quá xa, nhưng chỉ cần cùng hần chung một chỗ đối mặt là không cách nào..vẫn yêu hèn mọn vậy, nhưng vậy thì có thể như thế nào đây?

Chỉ cần hần nói muốn nàng, nàng cư nhiên sẽ không có tiền đề lập tức quên tất cả đau đớn, nàng biết mình xong rồi... nàng thật yêu người nam nhân này yêu không dậy nổi.

"Không được cười!" Diệp Tường Hạo nặng nề hôn nàng.

"Em còn dám biến mất để anh không thấy, anh liền đem cả đất Đài Loan lật tung lên tìm em!"

"... Cho tôi nhắc nhở ngài một câu: Louie tiên sinh, tôi bây giờ là luật sư đại diện cho ngài."

"Luật sư rất giỏi đó!" Diệp Tường Hạo vô lại đè ép nàng.

"Anh rất thích khi dễ luật sư, liền yêu luôn đồ đồng phục luật sư chơi rất hấp dẫn!"

Hần cũng không phải là không nhìn ra, một năm rưỡi này nàng cũng thay đổi, không còn là cô gái mặc tùy hứng như ban đầu, đồ công sở vừa người hoàn mỹ cùng cẩn thận tỉ mỉ búi tóc lên nhìn ra nàng rất nghiêm cẩn với nghề nghiệp.

Quen thuộc lại bị sức lực, Thương Tử Tuyền lại phát hiện mình nhớ nhung đáng xấu hổ đến thời khắc này nàng mới dám thừa nhận lúc hần rời khỏi mang làm cho nàng bao nhiêu đau đớn, để cho nàng từ con rùa đen rút đầu, lần nữa đóng băng tình cảm của mình, Boss nói không sai, hần là một cây gai, nếu như không đối mặt sẽ giam lòng của nàng... cả đời.

Nàng không biết Boss có ý là để cho nàng nhổ hết gốc cây, hay là là theo gốc cây thỏa hiệp nhưng bây giờ tình huống rõ ràng rồi nàng không có tiền đề lựa chọn cái sau.

"A, ở chỗ này? Anh không sợ bị đám chó săn phát hiện sao, lại lên báo, làm người bị thương vô số người ái mộ anh đó?"

"Không sợ, anh chỉ muốn em." Diệp Tường Hạo tròng mắt đen khóa lấy nàng, nói nghiêm túc.

Hồi lâu, Thương Tử Tuyền mới thu hồi ngữ điệu vi phúng, nhìn hần.

"Diệp Tường Hạo, anh rốt cuộc muốn em phải làm thế nào?"

"Ở bên cạnh anh, nơi nào cũng không được đi." Hần bốc đồng nói.

Đúng vậy, hần vĩnh viễn đều có đảm nhiệm tính quyền lợi, bởi vì.... Nàng thương hần, nàng lại không biết cái nam nhân này có yêu mình hay không, hay là là hần chỉ là đơn thuần muốn người của nàng.

"Anh cho rằng em là búp bê cho con nít chơi sao?"

"Không, em có thể làm bất cứ chuyện gì em muốn làm nhưng em phải ở bên cạnh anh, để cho anh có thể tìm được em, nhìn thấy em."

"Anh biết không? Anh rất ích kỷ."

"Anh biết rồi."

"Anh cho rằng em sẽ dung túng cho sự ích kỷ đó?"

"... em nguyện ý làm luật sư đại diện cho anh, ở bên cạnh anh không phải sao?"

Thương Tử Tuyền á khẩu không trả lời được, nàng nhìn hấn thừa nhận mình bị bại rồi, rồi tỉnh rồi mù, có lúc hấn thật rất giống như không có đầu óc chỉ biết chơi xỏ lá nhưng có lúc lại thông minh với với người có IQ như nàng nhạy cảm hơn, hấn bắt được nhược điểm của nàng, biết nàng nguyện ý đến gần hấn nhất định là sâu trong đáy lòng có hấn, nếu không theo tính cách của nàng sẽ chọn vĩnh viễn biến mất ở trước mặt hấn.

"Anh thắng." Thương Tử Tuyền khuất phục.

"Bảo bối, em cũng không thua."

Diệp Tường Hạo nhẹ nhàng chụp tới đem ôm lấy nàng thân thể nàng cùng nhau xông vào xe của nàng, cảm giác mất mà được lại khiến Diệp Tường Hạo từ một năm rưỡi tới nay lần đầu tiên cảm thấy sinh mạng của mình đang thiêu đốt.

Hấn chỉ biết nữ nhân này... hấn muốn!

Lần nữa gặp nhau, nàng tựa hồ cũng thuận nước đẩy thuyền chuyển vào một tòa nhà cao cấp bí mật của hấn.

Có rất dài mấy ngày bọn họ đều đem thời gian lãng phí ở trên giường, dùng cái lời nói mà nói vô lại của nam nhân kia hấn phải nắm chặt đèn bù tắt cả thời gian một năm rưỡi này không có nàng, hơn nữa thật biết điều khéo thừa nhận kể từ khi có nàng hấn không có chạm qua nữ nhân khác.

Thương Tử Tuyền luôn luôn rất muốn nghĩ hấn tại sao phải mê luyến thân thể của nàng như vậy, tựa hồ chỉ muốn cùng nàng ở trên giường hấn sẽ rất hạnh phúc, nơi nào cũng không muốn đi.

Có lẽ đây chính là chỗ nam nhân cùng nữ nhân bất đồng, nàng có thể không cần ân ái, chỉ cần nhìn hấn trong lòng sẽ tràn đầy ấm áp ; mà hấn không được, hấn thường nói 1 câu " anh muốn em".

Nàng thật rất hoài nghi, chờ đến lúc nào mới có thể nghe được người đàn ông này thừa nhận là hấn yêu nàng, nhưng tiềm thức nói cho nàng biết, rất khó, khó như lên trời.

Cùng hấn đi chung với nhau mấy ngày trôi qua rất nhanh, một năm, hai năm... Tựa hồ chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Bởi vì chỉ cần hấn bận, nàng sẽ có 1 thời gian hơn mấy tháng không nhìn thấy hấn, hấn bận ba ở bên ngoài làm album âm nhạc, thu âm, cùng các loại được mời đại ngôn, tuyên truyền, bây giờ Louie đã là Thiên vương siêu sao của châu á.

Mà hấn những ngày không có ở đây, trừ công việc ở Hằng Giản, trừ cùng đồng đảng tiêu khiển, thời gian còn lại, nàng cũng chỉ có thể hướng về phía phòng lớn trống rỗng nghe hấn hát, nhớ hấn, chờ hấn, cũng là lúc này nàng mới phát hiện, người ái mộ hấn cũng không có quá khoa trương, giọng hấn đặc biệt truyền cảm rất thích hợp hát tình ca, nhất là bài hát tiếng Anh sẽ cho người nghe lan sâu vào trong nội tâm, tự rơi lệ.

Tại đây như vậy không thấy được cuộc sống của hấn, nàng phát hiện mình thương hấn càng ngày càng hơn, bắt đầu không giống được mình, không giống Thương Tử Tuyền.

Nhưng mà chỉ muốn hấn nghĩ phép, hấn liền tình nguyện không bước chân ra khỏi nhà đợi tại bên người nàng, dùng các loại phương thức cấm kỵ lôi kéo nàng ân ái, cũng cùng với nàng làm bất kỳ sự tình gì nàng muốn làm; hoặc là hấn từ do tự tại làm thơ, soạn nhạc nàng ở bên người náo, nhìn hấn mặt bất đắc dĩ cũng rất thỏa mãn.

Nàng nghĩ tới như vậy là đủ rồi, thật đủ rồi!

Chỉ cần nàng thương hấn, hấn đang ở bên người nàng thì cái quan hệ không thể ra ánh sáng này thì có quan hệ gì đâu?

Nàng thường thường đang hoài nghi, đang suy nghĩ, mình là từ lúc nào bắt đầu hăm sâu như vậy? Đây tất cả căn bản không hề báo động trước, từ ban đầu càng muốn chống cự tâm tình này ép mình quên hẳn, đến bây giờ chống cự thất bại càng ngày càng muốn thêm hơn quan tâm từ người đàn ông này!

Thương Tử Tuyền, mày nên làm cái gì bây giờ?

Còn nhớ rõ lần đầu tiên không cẩn thận nói trượt miệng, nói ra 3 chữ ” Em yêu anh ”

Hắn cười nhiều, hắn nói: anh biết rõ.

Khi đó, nàng còn không biết 3 chữ ”anh biết rõ” này có bao nhiêu đả thương người, vẫn là không biết cũng không phải nàng thương hắn tất cả cũng thành vấn đề, bọn họ mà có thể thiên trường địa cửu nếu như nàng nghĩ như vậy, chỉ có thể chứng minh đối với tình yêu nàng còn là một kẻ mới tinh, là một kẻ ngốc cổ chấp mà u mê.

Lần đầu tiên bị Hải Đăng gấp rút call đến vì chuyện của Diệp Tường Hạo, thấy ở cửa của công ty bị ký giả, người ái mộ đông chen đến nước chảy không lọt thấy trong phòng làm việc trên tạp chí trang đầu ghi ” siêu sao ca sĩ người châu Á Louie cùng với thanh xuân ngọc nữ Tô Anh gặp nhau ở vườn hoa khi đó Thương Tử Tuyền mới biết, mình thân là luật sư dưỡng tốt sự chuyên nghiệp tốt đến bao nhiêu.

Lạnh nhạt nhìn người quản lý kia cực kỳ tức giận, nàng không biến sắc chỉ là tỉnh táo hỏi:

”Chuyện gì xảy ra?”

Nếu như nàng nhớ không lầm, nàng đã toàn bộ một tuần lễ không nhìn thấy Diệp Tường Hạo rồi, nguyên nhân là hắn có 1 show quảng cáo 1 siêu thị lớn nhất Đài Loan mời hắn làm người phát ngôn cho 1 thương hiệu thời trang thể thao cao cấp, chụp ảnh tuyên truyền quảng cáo cái tin thể này từ đâu mà đến?

”Tôi cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra!” Hải Đăng bể đầu sút trán, phiền não mà mở một đồng tạp chí, tờ báo.

”Trước kia phần lớn là tin đồn, mà lần này chứng cứ rõ ràng, rất rõ ràng lên trang đầu các tờ báo lớn hẳn cùng Tô Anh có hẹn hò mập mờ ở vườn hoa, rồi báo mạng đang vèo vèo! Đáng chết, người này còn không tính toán cùng tôi giải thích, chơi trò mất tích, điện thoại di động tắt máy!”

Mắt đẹp nhìn sang hình trang đầu, không sai hình thật sự rất rõ ràng, rõ ràng đến cũng đều cảm thấy được trong hình nam nữ đang chuyện trò vui vẻ là một đôi mê kim đồng ngọc nữ rồi.

”Anh ta tại sao phải cùng Tô Anh chung một chỗ?”

”Cô không phải không biết? Lần này nam nữ quảng cáo là Louie cùng Tô Anh, tôi không nghĩ tới bọn họ sẽ lên lút gặp.”

”Ảnh hưởng rất lớn sao?” Nàng lạnh lạnh hỏi, tựa hồ không chút nào bị sự lo lắng của quản lý làm ảnh hưởng.

6. Chương 6

”Nhìn lâu dưới đây ký giả thì biết!” Hải Đăng rút cuộc mệt mỏi, ở trên ghế ngồi xuống.

”Có lẽ bởi vì cô không phải người ái mộ Louie cho nên không rõ lắm, người ái mộ hắn đều có rất ý muốn độc chiếm rất mạnh, không có biện pháp cho phép người bọn họ ngưỡng mộ, sẽ công khai cùng nữ minh tinh ước hẹn mặc dù này tia không ảnh hưởng tới danh tiếng của Louie nhưng những người ái mộ sẽ điên cuồng công kích, chữ bởi đối tượng kia, trọng điểm là hiện tại cậu ta cùng Tô Anh cùng nhau chụp quảng cáo, hiện tại xuất hiện loại tin này... không thể nghĩ ngờ là khiến quần chúng bài xích quảng cáo, tuyên truyền hoàn toàn thất bại, cô cảm thấy siêu thị kia sẽ bỏ qua không kiện Louie vi phạm hợp đồng sao?”

Trầm mặc một hồi lâu, nàng cho hắn 1 nụ cười nhẹ nhàng cười yếu ớt.

”Giao cho tôi.”

Hải Đăng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, tựa hồ như là lần đầu tiên nhìn thấy nàng có nụ cười này làm cho người ta cảm giác rất an tâm

”..... Cô xác định có thể giải quyết sao?”

”Tôi cho là lúc anh dùng tôi thời điểm cũng đã hiểu rõ người anh mời là dạng luật sư gì chứ?”

Nàng 1 lời đơn giản khiến hần ngơ ngẩn, vẻ đẹp của nàng con mắt trong trẻo có hồn, cho dù hết sức che dấu cũng khó giấu cơ trí hần làm sao sẽ quên, hần mời được chính là Thương Tử Tuyền, là ngay cả quan chức chính phủ cũng rất khó khăn mới mời được thần bí kim bài luật sư của Hằng Giản.

”vậy, vất vả cho cô rồi, Thương luật sư.”

”Không cần, lấy tiền làm việc luôn luôn là phong cách của Hằng Giản, sáng sớm ngày mai tôi sẽ cho anh một kết quả chắc chắn.” Thương Tử Tuyền khẽ khom người đi ra khỏi phòng làm việc.

Chỉ là xoay người trong nháy mắt, biểu tình dưới mắt liền tiết lộ nàng mới vừa rồi chỉ là hết sức che dấu sự đau lòng, lấy tiền làm việc? Đúng vậy, nếu như tất cả chỉ là lấy tiền làm việc thì tốt bao nhiêu!

Một ngày một đêm không có ngủ, nàng đem sự kiện kia giải quyết tốt đẹp.

Các tờ tạp chí tờ báo lớn trong một đêm triệt tiêu tất cả về thông tin về Louie cùng Tô Anh, liền các bình luận trên cũng biến mất, ngay cả bên phía siêu thị cũng dần xếp ổn thỏa, tuyên bố sẽ tiếp tục áp dụng Louie làm người phát ngôn, nhưng chỉ một mình anh ta, không còn nữ chính.

Thương Tử Tuyền còn nhớ rõ ràng người quản lý kia là dùng vẻ mặt nhiều khoa trương nhìn nàng để tiêu hóa đây tất cả biến hóa nghiêng trời lệch đất này, nhưng cuối cùng hần không có nói chuyện nói chỉ là câu”Cảm tạ” nhưng nàng đã từ trong ánh mắt của hần biết ở trong mắt hần, nàng không còn là một cô gái chỉ chừng hai mươi mặc dù sau hai năm hần mới lần đầu phát hiện hần bỏ ra giá cao kén xù lấy được giá trị hồi báo tuyệt đối, nhưng nàng nghĩ tất cả cũng không quá muộn!

Trở lại ngôi nhà kia, nàng cũng không muốn là ở trên giường lớn phòng ngủ thấy được cái nam nhân hoàn toàn trần trụi, thân thể nam nhân hấp dẫn, hần chính là nam nhân như vậy liền ngủ cũng có thể ngủ ra một phen lười biếng mê người, chỉ là hần ngủ quá tự nhiên... tự nhiên đến trời sắp xuống tựa hồ cũng cùng hần không liên quan.

Thương Tử Tuyền không có lên tiếng để xuống túi, đem đồ công sở cởi xuống, cho đến khi không mảnh vải che thân sau đó đi vào bên trong phòng tắm đóng cửa.

Mở ra vòi hoa sen rất nhanh liền một phòng mờ mịt hơi nước, nàng ngược đầu đối mặt nước từ vòi thẳng xuống nhắm mắt lại, mặc cho nó tăng cường đánh vào trên mặt, có một chút cảm giác đau nhói, chỉ là có chút đau này mới có thể nhắc nhở nàng, nàng đang làm cái gì.

Hồi lâu, nàng không nhúc nhích, trong nháy mắt nàng tựa hồ cho là mình là một mồi đến ngủ thiếp đi.

Cho đến khi thân thể mảnh khảnh mềm bị 1 cái thân thể khác không mảnh vải nóng bỏng nàng mới một run rẩy mở mắt ra, nghiêng đầu nàng thấy được sau lưng cái nam nhân đó cười đến mị hoặc.

”Em ở đây quyến rũ anh sao, bảo bối.” Toàn thân hần trong nháy mắt bị ướt, thật chặt ôm lấy nàng cùng nhau đứng ở dưới vòi hoa sen, cần vành tai trắng nõn của nàng.

”Đó là Hormone nam của anh quá thịnh.” Thương Tử Tuyền hừ nhẹ, không có giãy giụa chỉ là nghe nhịp tim của mình, khẽ kháng nghị một chút rồi.

Cuối cùng, bên trong thét lên một tiếng nàng lần nữa đạt tới cao trào, hư mềm ở trong lòng hần.

Mà nam nhân còn chưa có thỏa mãn, vẫn như cũ ôm nàng cuồng mãnh ra ra vào vào, cho đến khi hần thỏa mãn...

Đêm đó, lúc đêm khuya nàng bình tĩnh.

Hần vẫn còn ở bên người nàng, đem tay thật chặt ôm nàng vào trong ngực không chịu buông, toàn thân đau nhức nhắc nhở người đàn ông này là nhiều lần không tiết chế muốn nàng một lần lại một lần, nàng không có tiền đồ nagwn lại mà cùng trầm luân.

Đã từng, nàng một mình ôm hơi thở lạnh lẽo sống hơn mười năm, nếu như không có gặp phải hắn coi như vẫn như vậy đi xuống nàng cũng sẽ không có gì cảm giác gì, nhưng hắn vẫn như cũ là xuất hiện, nhiệt độ của người hắn đối với nàng mà nói là độc dược, đụng chạm liền càng không thể thu thập: một người lạnh lâu như vậy, vượt qua ấm áp làm sao có thể không như thiêu thân lao đầu vào lửa đây?

Cho nên biết rất rõ ràng là lửa, nàng cũng chấp nhận.

"Đã tỉnh rồi hả?" Hắn thanh âm khàn khàn ở trong bóng tối vang lên, giống như cùng nàng tâm ý tương thông.

Một hồi lâu, nàng lại nhẹ giọng mở miệng:

"Hải Đăng tìm anh."

"Anh biết rõ." Miến cường nhẹ giọng mở miệng:

"Nhưng anh không muốn nghe anh ta la, hét."

Một khắc kia, trời không sợ, đất không sợ nàng lại sợ, nàng không có tiếp tục hỏi, chỉ nói là:

"Hải Đăng rất quan tâm anh."

"Anh cũng biết rõ." Diệp Tường Hạo lại đem nàng ôm chặt hơn, về tiến lên thân thể

"Nhưng anh chỉ muốn biết, em một ngày một đêm cũng đi nơi nào? Anh chờ em tâm trạng quá đau khổ."

Đợi đến đau lòng? Cái từ mới mẻ này khiến nàng cười, không... phải là cái từ này từ trong miệng hắn nói ra rất mới mẻ, nàng cho là chỉ có nàng chờ hắn, mới có thể đợi đến đau lòng.

Nàng chờ hắn, xa xa không chỉ một cái một ngày một đêm.

"Đi xử lý chuyện của anh." Suy nghĩ hạ xuống, nàng lên tiếng.

Âm thầm, nàng cảm thấy hắn mở ra mắt miến cường ngủ trong nháy mắt nàng cho là hắn muốn giải thích những gì đó mà nàng sai lầm rồi, Diệp Tường Hạo cho tới bây giờ không phải sẽ là nam nhân biết giải thích.

"Em chẳng lẽ tin?"

Không, nàng là người nào... là Thương Tử Tuyền, là người trong mắt hắn là thông minh tuyệt đỉnh cho nên hắn nói không thể tin, cũng không thể tin: nhưng nàng lại hỏi ngược lại:

"Anh cứ nói đi?"

"Em không phải sẽ tin." Hắn làm như rất khẳng định nói.

Tim, bỗng dưng đau nhói, nàng cười lên, cười đến không biết mình đang cười cái gì.

Hắn lần nữa nhắm mắt lại, khe hôn cái trán của nàng

"Không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Ừ."

Bọn họ không nói thêm gì nữa thật lâu sau cho đến khi hắn đều đều hít thở lần nữa vang lên, nàng như cũ mở không hề buồn ngủ mở mắt, ban đêm gió nhẹ nhàng nhấc lên rèm ở cửa sổ phòng ngủ cũng thổi vào bên trong nhà, nhẹ phẩy qua gương mặt của nàng.

Nàng kinh ngạc cảm thấy trên gương mặt cảm giác lạnh lẽo, cũng không dám đi thừa nhận những thứ kia là những thứ không thể nào thuộc về Thương Tử Tuyền.

Cuối cùng, cả đêm chưa chợp mắt.

Theo nhau mà đến là năm thứ năm khi hắn làm ca sĩ tới nay

Hắn phát hành album âm nhạc thứ năm, đi lưu diễn tới các nước, rồi tham gia các loại tuyên truyền, phỏng vấn, dạ tiệc các công ty mời rồi cũng bận rộn tiếp nhận các sự kiện mà giới âm nhạc dành cho hắn.....

Ngồi ở trong phòng khách lớn lạnh lẽo dưới bóng tối, nàng khoanh tay nhìn bữa ăn tối bằng kfc, hai mắt thẳng tắp ngơ ngác tựa hồ không có tâm tình nhìn chăm chăm chột lóe, chột lóe hình ảnh trên TV.

Những thứ ánh sáng kia chột lóe, sáng bóng.

Mà bên trong, ấy là nam nhân của nàng, 1 người hăng hái, mê người ...Diệp Tường Hạo.

Một bộ âu phục đơn giản nhưng cao cấp mà có thể đem hình dáng hấn chói lọi, hấp dẫn ánh nhìn, tay chân tự nhiên nhưng người trần đầy phong cách trong đó là 1 bữa tiệc mừng nhà mới.

Thương Tử Tuyền ánh mắt từ trên người hấn dời đi thấy được bên cạnh cô gái xinh đẹp thân mật kéo hấn, hai người thỉnh thoảng ăn ý nhìn nhau cười.

Trí nhớ của nàng rất tốt, không cần nghĩ cũng có thể dễ dàng nhận ra cô gái xinh Tổng giám đốc – Ninh Man Thực, 1 người có tiếng tăm trong giới thượng lưu.

Tối nay, cô ấy là bạn gái của hấn, mà ánh đèn như cứ chiếu sáng 2 người họ.

Mấy miếng kfc trong hộp đã lạnh đi Thương Tử Tuyền vẫn như cũ không chút để ý cứ gặm, gặm.... Cho đến khi không hiểu sao cảm thấy miếng thịt vị đã thay mới cúi đầu kinh ngạc nhìn nhìn về phía trong tay miếng thịt một khối nhuộm máu; máu từ đầu ngón tay của nàng tràn ra, một giọt, hai giọt... Trong lúc nhất thời nàng đều hoài nghi mình có phải hay không đói bụng quá, cả ngón tay cũng gặm.

Lặng lẽ để xuống hộp, tìm cái hòm thuốc tìm ra 1 cái gạt băng bó đem máu chảy từ ngón tay bao lại, nàng trở lại trên ghế chương trình kia đã kết thúc.

Nàng mệt quá cho nên nằm ở trên ghế, một đầu tóc dài màu nâu sóng lớn mà xuống rũ xuống bên ghế, vị mặn lướt qua sống mũi chảy vào trong miệng khiến nàng rất chán ghét.

Một khắc kia nàng mới phát hiện ra mình căn bản không phải thánh mẫu.

Nàng cho là mình đã sớm quên mất chuyện ở vườn hoa kia nghe thấy ý của hấn đó không phải là thật, nàng kia coi như chuyện kia không phải thật không dây dưa chất vấn như người đàn bà chanh chua không phải tác phong của nàng cho nên hấn rất rộng rãi lựa chọn quên, rồi cho đến trước tối nay nàng còn tưởng rằng mình thật rất rộng rãi.

Vậy mà sự thật?

Thương Tử Tuyền tự giễu ha ha cười, nàng quan tâm, đáng chết là nàng lại quan tâm! Nàng ghen, nàng ghen tỵ, trên thực tế là nàng đã mau điên mất rồi!

Trải qua thời gian dài cố ý mất diéc tai ngơ chuyện bên ngoài ẩn nhẫn đem nàng ép điên rồi!

Nàng không muốn làm người lý trí tỉnh táo nàng cũng muốn làm người đàn bà chanh chua đối với hấn dầm đá, chất vấn hấn, nàng không có quên căn bản cũng không quên được cái nỗi khổ của riêng mình cứ từ từ lan ở bên trong lòng làm tổn thương các dây thần kinh của nàng.

Nàng có thể không quan tâm những thứ tin đồn kia có phải thật hay không, không quan tâm mỗi ngày trên tạp chí có bao nhiêu tin tức về chuyện tình cảm của hấn, nàng ngại là hấn chẳng hề để ý chút nào cảm thấy không có gì cần thiết phải giải thích; rốt cuộc nàng đối với hấn mà nói là cái gì, công cụ ấm giường? Có cũng được mà không có cũng không sao? Chỉ là một câu giải thích cùng an ủi lại rất khó sao?

Nhìn bên cạnh hấn đổi lần lượt bạn gái, nhìn tạp chí đầy đường, tờ báo viết lần lượt nghe thấy hấn lại có bạn gái có lẽ đó là công việc cần, là sự thực không thể tránh nhưng vẫn cũ gồ tính nàng.... nói cho nàng biết một thực tế, dù đối thế nào đối bồi ở bên cạnh hấn ra khỏi ánh sáng kia cũng không thể là nàng – Thương Tử Tuyền.

Đứng ở bên cạnh hấn nàng chỉ có một thân phận chính là thay hấn giải quyết tất cả tin đồn, tất cả phiền toái có luật sư là nàng một giống 1 người như thân, nhưng lại thấy xa lạ.

Hấn có thể cưng chiều nàng, cho nàng tất cả, lại không cấp được cho nàng 1 danh phận cái hấn muốn chỉ là nàng đợi tại bên cạnh hấn, ích kỷ mà đối với nàng hấn cần cứ lấy; nhưng là nàng không oán tất cả đều là nàng tự tìm.

Giọt lệ cho sự yếu hèn yếu của mình lau đi, Thương Tử Tuyền nằm ở trên ghế thân thể cơ hồ mau chết lặng lúc mất đi tri giác đèn của phòng khách lại đột nhiên sáng lên, làm chói con mắt nàng.

Nàng kinh ngạc mà khẽ mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú ở trước mắt nàng phóng đại, là nụ cười vô lại mà nàng quen thuộc cùng giọng nói hấp dẫn:

”Bảo bối, thế nào lại ngủ ở trên ghế?”

Một giây đồng hồ đó nàng là thật kinh ngạc, tựa hồ không hiểu mới vừa rồi vẫn còn ở trên TV tại sao hiện tại liền đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của mình?

Có lẽ là hiếm thấy nàng bộ dạng đờ đẫn, Diệp Tường Hạo đứng ở trước mặt nàng đưa tay trêu chọc cằm của nàng.

”sao em nhìn như dáng vẻ chưa thỏa mãn dự vọng nhìn anh, anh cũng rất khó nhìn!”

”Anh...” Nói ra tiếng, khàn khàn nàng trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

”Em làm sao vậy, không thoải mái sao?” Diệp Tường Hạo cau mày, tựa hồ bị trạng thái kia của nàng hù đến.

”Em không sao, làm sao anh đã trở lại.” Ho hai tiếng nàng lần nữa hỏi.

” Bữa tiệc nhân chán, rất phiền.” Diệp Tường Hạo nâng lên 1 vẻ không kiên nhẫn tiếp theo vừa cười.

”Cho nên anh đã hồi trái tim bé nhỏ của mình nó muốn làm gì, nó nói, nó muốn tiểu Tuyền yêu dấu cho nên anh liền chạy trốn...”

Tròng mắt đen mím cười sáng quắc nhìn tới nàng.

”Bảo bối, anh rất nhớ em.”

Ở trong mắt đẹp thủy quang lưu động, nàng rối rắm mâu thuẫn tim như cầm giữ không được đau đến toàn thân coi như thế nào tự nói với mình không nên bị hấn dùng lời nói lừa gạt, tự nói với mình không cần yêu hấn nhưng chỉ cần hấn một câu”Nhớ em”, một câu”Muốn em”, nàng lại lần nữa.... một lần nữa rơi vào bẫy rập của hấn.

Giống như đau lòng, tuyệt vọng trước đó không hề tồn tại.

Nàng đưa tay ôm gáy của hấn, chủ động mà hung hăng hôn lên môi của hấn, nàng không nghĩ được quá nhiều, nàng chỉ muốn hấn, cùng hấn triền miên, bị hấn lấp đầy.

”Diệp Tường Hạo, em cần anh! ” Nàng hèn yếu phát hiện thì ra là nàng cần hấn, so với hấn cần nàng,mãnh liệt hơn.

Chủ động hôn như vậy trong nháy mắt đưa tới kinh động, hấn ôm lấy nàng cơ hồ muốn đem nàng về vào trong thân thể, thổ lộ thời gian dài không có gặp đến nàng rất nhớ nhung.

7. Chương 7

Một đêm kia Thương Tử Tuyền đã tiêu hao hết tất cả tinh lực hấp dẫn hấn, tại trên người của hấn dong ruổi, thét chói tai hóa thân thành quỷ mị yêu tinh.

Thì ra là nàng cũng nhớ hấn, cũng như dự vọng mãnh liệt mà hấn đối với nàng.

Mà hấn cam nguyện bị yêu tinh đầu độc, coi như bị ép khô cũng cam tâm tình nguyện.

Nàng, nhìn tận mắt mình, càng đau càng thanh tỉnh, càng thanh tỉnh càng trầm luân.

....

Một trận run rẩy từ trong hồi ức thức tỉnh. Thương Tử Tuyền hơi giật mình nhìn tới ánh trời ngoài cửa sổ, muốn di động thân thể lại phát hiện nó đã thật chết lặng không khả năng nhúc nhích rồi vì vậy nàng lựa chọn bất động, khiến chết lặng từ trên người của mình từ từ rút đi.

Thời gian trôi qua thật rất nhanh thoảng một cái đã sáu năm, năm đó nàng mới 18 tuổi đảo mắt 24 tuổi đối với một nữ nhân mà nói tuổi trẻ đã đi không còn trở lại.

Tất cả thanh xuân của nàng đều cùng vì 1 nam nhân tên Diệp Tường Hạo biết rất rõ mình luôn lặp lại đau lại tỉnh, tỉnh lại thương, từ chối rồi lại luân hãm, luân hãm lại giãy giụa, nàng nhìn tận mắt thực tế bị xé rách đến toát đầm đìa máu tươi nhưng mà lại không thể làm gì.

Lúc nửa tháng trước trước ngày hấn lên đường đi Mi, nàng còn chỉ cho là chỉ cần thương hấn nàng thật có thể nhịn nhưng đối mặt với thực tế mình lại mâu thuẫn, nàng cho là mình đều vui vẻ chịu đựng.

Yêu quá lâu thành thói quen, nàng cho là mình sẽ quen.

Thế nhưng câu "2 người được mọi người công nhận là đôi tình nhân không xứng đôi nhất", hóa thành nỗi khổ riêng của nàng.....

Chỉ là hấn trở về nước thời gian nửa tháng giống như sẽ để cho nàng trong nháy mắt thấy rõ tất cả hấn là chim, nàng là cá, mỗi người 1 cuộc sống riêng chỉ có hấn muốn nàng mới có giá trị.

Những những năm này lặp lại tin tưởng hấn, lạnh lùng giúp hấn xử lý tất cả làm bộ như không có chút nào quan tâm, phối hợp yêu cầu của hấn, mềm mại bởi ở bên cạnh hấn rồi lại âm thầm nổi điên, nhìn 1 căn phòng trống không rồi ở đó chờ hấn, giống như là phi tử chờ hoàng đế có rãnh rồi đến lâm hạnh.

Thương Tử Tuyền, mày còn phải lừa mình dối người đến nhường nào, biến mình thành một kẻ ngốc như thế nào nữa?

Nàng mệt mỏi.... là thật mệt mỏi.

Nàng không muốn lại đi suy tư đến tột cùng hấn ở Mi một tháng này có hay không cùng người mẫu kia tiếp xúc, phát triển, có lẽ khi hấn cho là không thì nàng nên không chút do dự lựa chọn tin tưởng hấn, nhưng... Nàng cũng là người, cũng sẽ mệt mỏi; đoán, đoán, đoán... Cho dù có hiểu biết rõ rồi kết quả thì như thế nào? Nàng có được 1 kết luận chỉ có một, hấn không thương nàng, có lẽ là quan tâm nhưng vẫn như cũ không phải yêu.

Yêu một người không phải như thế, không giống như hấn như vậy đối với nàng rất tàn nhẫn, không cần dao, không cần vũ khí, cười hi hi là có thể chém vào nàng làm da thịt đau đớn.

Lúc tối hôm qua, khi bọn họ xảy ra lần đầu xích mích, hấn cho là chuyện nhỏ nhưng nàng gần như hồng mắt, hấn nói nàng cố tình gây sự, nói nàng trước kia không như vậy, nói nàng ngoan, nói để nàng chờ hấn ba tháng...

Thì ra là giữa bọn họ chưa bao giờ từng chân chính hiểu lẫn nhau, cũng không cách nào hiểu, giữa bọn họ không biết từ lúc nào bắt đầu thay đổi thành xa lạ, là tình yêu mà chẳng phải tình yêu.

Nàng đồng ý ba tháng.... Nàng muốn cho thêm mình một lần hi vọng cuối cùng, chỉ 1 lần này thôi, chỉ cần có được 1 đáp án rõ ràng là đủ rồi, thật đủ rồi...

Đứng ở sạp báo đầu đường, hờ hững quét qua một hàng tạp chí, Thương Tử Tuyền rất không muốn hờ hững nhận trang đầu tờ báo tiêu đề đều khiến nàng chói mắt.

Một thân âu phục màu đen Louie – cùng nữ chính trong tiêu đề siêu người mẫu Julian, cứ 1 năm lại rời Đài Bắc tham gia 1 tiệc hội từ thiện.

Các tờ báo lớn tranh nhau suy đoán quan hệ giữa bọn họ, thậm chí đào ra nơi bọn họ bí mật hẹn ở Mi, còn có... ảnh ra vào khách sạn làm chứng cứ.

Thương Tử Tuyền cười, người nam nhân kia, người nàng yêu tận xương tủy không có thời gian rảnh cùng nàng ăn một bữa cơm, cùng nàng nói chuyện, giữa bọn họ còn cần 1 cái hẹn tận ba tháng, nhưng hấn vẫn có thời gian rảnh rồi kéo 1 bạn gái trong tin đồn đi dạ tiệc từ thiện; mặt còn rất vui vẻ, thật đáng chết.....!

Trong nháy mắt đó nàng kích động lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại của hấn, vì để tránh cho Hải Đăng phát hiện nàng gọi cho hấn số lần dùng năm đầu ngón tay cũng tính ra ngoài.

Nàng không cách nào nhẫn nại nữa, kì hạn ba tháng đã không có mấy thiên nàng muốn là hiện tại, lập tức, ngay lập tức cùng hắn nói đem tất cả đều nói ra.

Vậy mà, tất cả lời nói lại bị 1 thanh âm "hello" từ đầu bên kia làm cho á khẩu không trả lời được, giống như một khúc gỗ nện trên đầu nàng làm cho đầu óc nàng ông ông, không thể trở về.

Nàng thần thờ mà lạnh nhạt trả lời:

"Tôi tìm Louie."

Đầu kia 1 giọng nữ cười khê lười biếng: "Xin chào, tôi là Julian, Louie đang thay quần áo, xin hỏi là ai vậy?"

Thay quần áo?

Thương Tử Tuyền buồn cười, lại thật cười ra tiếng, nam nhân của nàng đang thay quần áo cạnh nữ nhân khác mà nàng là từ trong miệng nữ nhân khác nghe.

"Xin lỗi, đã quấy rầy." Dùng 1 lời tỉnh táo cuối cùng cúp điện thoại, nàng cảm thấy lạnh quá, không cần ba tháng, giờ đã không cần, cũng không kịp nữa hành vi của hắn là câu trả lời tốt nhất, nàng cũng đã không thể lừa gạt mình đó là gặp dịp thì chơi, cho dù là cũng đã cùng nàng không quan hệ nữa.

Đứng ở đầu đường Thương Tử Tuyền đột nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, mỗi người đều ở đây cười nhạo nàng nói:

"Nhìn cô gái kia đicho là chỉ cần mình yêu như vậy chính là bên cạnh hắn là độc nhất vô nhị, thật ra thì nàng cũng chỉ là một người trong số đó của hắn mà thôi."

Cũng không biết như thế nào lái xe đến quán bar nàng và đồng đảng thường tụ hội, nàng cũng không biết, nàng chỉ biết rốt cuộc khi biết mình làm cái gì trước mặt bày một hàng ly rượu rỗng; nàng muốn say, say để cái gì cũng không biết nhưng tại sao nàng vẫn tỉnh như vậy? Cho dù tay chân hư mềm, đầu nổ tung như muốn bạo loạn nàng còn thanh tỉnh, thanh tỉnh đến khiến nàng chán ghét chính mình!

Lúc này, nàng thật không muốn một mình, nàng thật ghét một mình, nàng muốn nói chuyện, cùng ai đó kể khổ vì vậy nàng mơ hồ lấy di động ra, tiềm thức liền bấm điện thoại...

Không biết mình nói những thứ gì nàng bỏ lại điện thoại, tiếp tục uống một ly, một ly rượu rất vui vẻ mình rốt cuộc có chút say, bởi vì say mà có thể quên hết!

Không biết đã trải qua bao lâu, dạ dày nàng bắt đầu mơ hồ có chút không chịu được ngã lảo đảo chỉ là trong nháy mắt nàng liền ngã vào trong lòng ngực ấm áp của 1 người. (L: xuất hiện 1 nam phụ bất đắc dĩ...)

1 mùi rất quen thuộc, nàng nâng lên mặt say mềm nhìn hắn, tiếp theo vui vẻ cười khúc khích lôi kéo tay của hắn, nhẹ nhàng tựa sát vào ngực của hắn mà nói:

"A? Kỳ Ngôn, ha ha, cậu.... Sao cậu lại tới đây?"

"Cậu quên sao, cậu vừa gọi điện thoại cho mình." Nhận được điện thoại của Thương Tử Tuyền, Lan Kỳ Ngôn cơ hồ là không có dừng lại mà liền chạy tới, hắn nhẹ nhàng thay nàng sửa sang lại đầu tóc trong tròng mắt đen không che giấu được sự dịu dàng.

"Hả? Mình sao?" Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngu hề hề mà cười một chút, 1 bộ dạng say rượu.

"Đúng nha! Là mình, mình không dám cho gọi điện thoại cho Vân Khê sợ quấy rầy cậu ấy cùng Minh Ích Liêm khanh khanh ta ta, ha ha... đúng rồi, Tin dã, ách.... cậu ta gần đây giống như cũng rất vội cho nên mình chỉ có thể gọi... gọi điện thoại cho cậu."

Đúng vậy, nàng trong tiềm thức còn nhớ rõ muốn gọi điện thoại cho Kỳ Ngôn, đầu đau như nứt ra nàng hiện tại rất cần một vòng tay để an ủi nếu không nàng thật sẽ điên mất!

"Không sao, cậu có thể gọi điện thoại cho mình mà." Lan Kỳ Ngôn nhẹ giọng an ủi, quét mắt qua 1 hàng ly trên quầy bar.

"Tiểu Tuyền, tại sao uống nhiều rượu như vậy?" Trong trí nhớ của hắn cô bạn này là lần đầu tiên ở trước mặt hắn chật vật như vậy, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Vô ý ngơ ngác hồi tưởng, nàng mới như đứa bé khóc ồ lên, vô lực dầm ngực hắn thổ lộ

"Hu hu..... anh ta khi dễ mình! Khi dễ mình!"

Nàng thật say sao? Chính nàng cũng không biết nhưng là ít nhất hiện tại để cho nàng mềm yếu đi, chỉ có say Thương Tử Tuyền mới có thể càn rỡ mềm yếu như thế.

Anh ta? Lan Kỳ Ngôn con người bỗng chốc trầm xuống, có chút tức giận.

"Anh ta là ai?"

Mà nàng lại cố làm vẻ không có nghe câu hỏi kia vẫn đáng thương lại tuyệt vọng ngã vào trong ngực của hắn, ôm hông của hắn khóc.

"Tại sao là anh ta, tại sao vẫn là anh ta? Mình thật sự rất hận, anh ta vì sao lại phải đối với mình như vậy? Tại sao.... mình yêu anh ta yêu đến mất đi chính mình, hèn mọn như vậy rồi tại sao anh ta lại đối với mình tàn nhẫn như vậy? Tại sao"

Diệp Tường Hạo, anh tại sao đem em trở nên kẻ hèn mọn như vậy? Tại sao!

"Tiểu Tuyền, đừng khóc." Lan Kỳ Ngôn vẻ mặt lạnh lại, giọng nói nhưng vẫn là cưng chiều như vậy, hắn vuốt mái tóc dài của nàng, vỗ lưng của nàng.

"Ngoan."

"Lòng mình rấy đau, thật sự rất đau!" Nàng khóc khê, trong giọng nói bất mãn đau đớn, cũng không nhịn được nói ra những đau đớn trong lòng.

"Mình đã từng lấy cho là chỉ cần mình nghĩ, mình liền có thể làm được không yêu anh ta, mình thật sự cho là không có anh ta, chỉ cần thời gian dài trôi qua mình liền sẽ quên hết mọi thứ, mình là Thương Tử Tuyền mà! Mình làm sao có thể vì một người đàn ông mà như thế, nhưng là... tới hôm nay mình mới phát hiện mình là đang dối gạt chính mình, lặp lại việc hành hạ chính mình, nhưng lại không thể không yêu, không hy sinh không quay lại tiếp tục yêu mặc kệ có tương lai hay không, nhưng mà mình lại sai lầm rồi, thật sai lầm rồi... Kỳ Ngôn mình thật sự mau chóng đỡ không nổi nữa!hu hu....mình rất vô dụng có đúng hay không, mình thật sự vô cùng không có tiền đồ có đúng không?"

"Không phải vậy." Lan Kỳ Ngôn kiên nhẫn nghe nàng nói, sắc mặt cũng là rất đáng sợ, giống như nếu để cho hắn biết đến kẻ nào dám làm tổn thương Thương Tử Tuyền hắn sẽ không tha cho kẻ đó.

"Không phải lỗi của cậu, tình cảm chính là như vậy, vốn chính là không cách nào nói rõ ràng, tiểu Tuyền, không cần lại vì anh ta mà đau khổ."

"Kỳ Ngôn." Nghe lời của hắn, nàng mặt khóc đến chật vật không chịu nổi, đau lòng hỏi:

"Mình có chỗ nào không tốt, mình là vì cái gì không thể không có anh ta đây?"

"Không, cậu rất tốt, chỉ cần cậu nguyện ý cũng rất nhiều người sẽ yêu cậu."

"Có thật không? Vậy còn cậu, cũng cảm thấy mình rất tốt sao?" Biết rất rõ câu trả lời của hắn là khẳng định nhưng nàng cũng muốn hỏi, bởi vì hiện tại nàng rất lạnh, rất sợ hãi, nàng cần có một người nói cho nàng biết nàng còn tồn tại, còn có người cần mình.

"Dĩ nhiên." Lan Kỳ Ngôn một bộ mặt dỗ đứa bé cưng chiều, ngón tay dài lau đi lệ của nàng, đau lòng nói:

"Ở trong cảm nhận của mình, tiểu Tuyền rất hoàn mỹ, bất luận ai cũng không thay thế được."

"Nếu để cho cậu lấy mình, cậu cũng sẽ đồng ý sao?" Nàng cố chấp tùy hứng hỏi.

"Mình sẽ."

"Cậu không cảm thấy mình là phiền toái, là gánh nặng đúng không?"

"Không."

"Cậu sẽ đối với mình tốt, sẽ không khi dễ mình có đúng không?"

"Đúng vậy."

Nàng lệ chảy ra đổ xuống lại kinh ngạc cười, thật tốt, cho dù nàng lặp lại hỏi như vậy cũng không có làm cho người bạn kia thấy không kiên nhẫn, Diệp Tường Hạo! Có thấy được không, em cũng không phải không có anh thì không được, có người sẽ yêu em, sẽ lấy em, sẽ cho em thân phận quang minh chính đại tồn tại!

Em không cần anh, không cần....

Hai mắt mơ hồ đắm lệ suy nghĩ của nàng cũng bắt đầu mơ hồ, từ từ nàng mệt mỏi ngã vào trong ngực hắn, an tâm ngủ mê man....

"Đau a!" Thương Tử Tuyền tỉnh lại theo bản năng phản ứng đầu tiên chính là bưng kín đầu, nghe răng kêu đầu thành tiếng.

"Còn biết đau? Rất tốt... Chứng minh cậu coi như bình thường." Một thanh âm nửa đùa tại bên người đột nhiên vang lên dọa nàng giật mình.

Nàng lúc này mới phát hiện ra mình nằm chính là giường nhà mình, nghiêng đầu ngạc nhiên.

"Kỳ Ngôn, làm sao cậu lại ở chỗ này?"

"Hừ, cậu có thể có chút lương tâm sao?" Lan Kỳ Ngôn đi tới bên giường của nàng ngồi xuống, một tay lấy túi chườm nước đá để lên cái trán của nàng còn cổ làm vẻ mặt uất ức.

"Lợi dụng hết thân thể của mình lừa dối bộ thể này? Về mặt chúng ta thật không phải là quen sao?"

"Cậu cho mình là như thế nào, là cô gái đi tìm khách làng chơi à?"

"Đi ngay!" Thương Tử Tuyền tức giận nhận lấy túi chườm nước đá, cảm giác lạnh thấm xuống đầu của nàng, biết rất rõ hắn là đang nói đùa nhưng những câu vui đùa chỉ có người nhà, người rất thân quen mới có lại để cho nàng không nhận được nhạo báng:

"Nếu như mình mà là khách làng chơi cũng sẽ không tìm mặt hàng như cậu đi!"

"Mình thì thế nào!" Lan Kỳ Ngôn gương mặt tuần tú tà mị bỗng chốc đến gần nàng, bật hơi.

"Cậu không phải là đã sớm quý xuống gấu quần Tây của mình sao?"

"Quần cậu bị thủng lỗ rồi sao?" Thương Tử Tuyền cố làm vẻ kinh ngạc trên choker.

"Mau vá lại, tránh cho bị mất thể diện."

Lan Kỳ Ngôn liếc nàng một cái, về đứng đắn mà nói:

"Còn biết nói đùa là tốt rồi, đáng về tối hôm của cậu thật hù chết mình."

Thương Tử Tuyền trong nháy mắt trầm mặc, biết hắn là cố ý thử dò xét, rồi lại không cách nào giấu giếm bởi vì nàng đã nhớ lại hành động của mình tối hôm qua, có thể lừa gạt được nhiều hơn nhưng cũng lừa không được hắn, tự giễu cười cười.

"Như thế nào biết trong mắt cậu "nữ Gia Cát Thương Tử Tuyền" cũng là 1 nữ nhân bình thường có hay không thỏa mãn sự khiêm tốn học giỏi của cậu, cứu rồi thế giới quan của cậu à?"

8. Chương 8

"Không có." Lan Kỳ Ngôn thu hồi giọng bắt cần đòi, dịu dàng đưa ra ngón tay dài vén tóc dính trên trán nàng.

"Ồ trong cảm nhận của mình, cậu chưa bao giờ là thiên tài, cũng không phải là cô gái bình thường gì cả, mà cậu là Thương Tử Tuyền, chỉ là tiểu Tuyền mà thôi."

"Khốn kiếp!" Thương Tử Tuyền bỗng dưng đẩy ra tay hắn, nước mắt mềm yếu lăn xuống, tựa hồ chỉ muốn ở trước mặt hắn mở ra cái đầu không thể ngụy trang nữa.

"Ai dạy cậu nói những lời ngọt này rồi?"

"Không cho phép khóc!" Lan Kỳ Ngôn cau mày lau đi nước mắt của nàng, giống như nước mắt của nàng làm cho hắn rất đau khổ, hắn lần nữa nghiêm túc chỉ là nói:

"Không cho phép sẽ ở trước mặt của mình khóc, mình không muốn nhìn thấy nước mắt của cậu."

"Nó làm phiền cậu à!" Đau lòng không chịu nổi, nếu như không có Kỳ Ngôn, nàng thật sẽ chịu không được.

"Đúng, rất chướng mắt." Lan Kỳ Ngôn ôm nàng vào lòng, không để cho nàng thấy mình đột nhiên trở nên trầm mặc đen lóe lên ánh mắt tàn nhẫn.

"Anh ta là ai?"

Chôn ở trong ngực của hắn, buồn buồn hút hút chớp mũi, không cần nhìn nàng cũng biết hắn là biểu tình gì, cái xú nam nhân này cùng Tin Dã một dạng, chỉ sợ diện mạo thật của mình dọa hổng nàng và Vân Khê, làm ơn đi.. họ đều không phải là nữ nhân bình thường chỉ là các nàng không thể nói.

"Có thể không hỏi mình sao?"

"Có điều kiện."

"Nói." Thương Tử Tuyền biết rõ còn hỏi.

"Rời anh ta đi, kẻ để cho cậu đau lòng, tuyệt vọng như vậy, mình không đồng ý."

Thương Tử Tuyền "Khanh khách" cười lên, cười đáp mà tim co rút đau đớn hít thở không thông, thật là lời nói bá đạo, nhưng lại làm nàng thấy rất ấm áp.

Thật lâu, hắn không nói lời nào, nàng cũng rất an tĩnh.

Cho đến khi nàng tựa hồ rốt cuộc quyết định, mới nhu thuận ở trong lòng hắn gặt đầu một cái, dùng giọng nghiêm túc, nhất, nàng nói....

"Mình sẽ rời đi anh ta, mình nghe cậu, mình sẽ... Rời đi anh ta.... vĩnh viễn."

Kết thúc tất cả hành trình trở lại Công ty FY về phòng công ty dành riêng cho hắn nghỉ ngơi, Diệp Tường Hạo thân thể cơ hồ là xụi lơ úp sấp ở trên ghế, huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên nhắc nhở hắn quá độ mệt mỏi, và 1 cảm giác lo lắng không tên.

"Còn tốt đó chứ?" Theo vào sau hắn Hải Đăng buông cuốn sổ trong tay, đi tới trước tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai nước ném cho hắn.

"Không tốt." Diệp Tường Hạo giọng nói không tốt nói, miễn cưỡng chống lên nửa người.

"Thế nào? Ai chọc ghẹo cậu?" Hải Đăng ngồi ghế đối diện cũng đang uống nước.

"Trừ anh ra còn ai vào đây?" Hắn cũng lấy nước tự nhiên uống nhưng trên mặt như cũ là rất không nhịn được biểu tình.

"Làm ơn đi, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, tôi cùng cái cô Julian đó không có quan hệ gì, ở Mĩ là cô ta muốn quẩn lấy mình lợi dụng mình để nổi tiếng, người làm gì thế còn đặc biệt tìm cô ta còn kêu cô ta tham gia tiệc? Đây không phải là tác phong của anh đi!"

"Ok, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Hải Đăng tựa vào trên ghế, cũng là mặt rất mệt mỏi, giải thích:

"Tình huống lần này không giống nhau, tôi cũng không muốn những tin đồn như vậy, nhưng là album của cậu muốn phát hành rộng rãi ở Mĩ thì chuyện cùng Julian mập mờ không rõ có thể đối với việc quảng cáo cho album nhất định tăng thêm tác dụng, dù sao chỉ là cùng xuất hiện trong một buổi tối sẽ không có cái gì chứ?"

"Anh bây giờ là cảm thấy thực lực của tôi không bằng lúc trước, cần dựa vào tin đồn để tăng độ nổi tiếng rồi sao?" Diệp Tường Hạo hừ cười nói.

"Nào dám? Không cần loại thủ đoạn này, album phát hành cũng sẽ không chịu ảnh hưởng nhưng mà nếu ở Mỹ có tin này thì cứ cho nso phong phang đi? Chẳng qua là 2 người cùng nhau thoải mái xuất hiện, cứ cho bọn họ đoán đi không phải tốt hơn sao?"

"Anh thật đúng là cái gì cũng dùng được." Diệp Tường Hạo tức giận đem chai nước uống ném lên Hải Đăng.

"Ngày hôm qua tôi phải đi theo cô ta cùng nhau chụp ảnh cho báo kia? Rồi y phục còn một màu, rồi đi thay đồ, làm ơn đi tôi cũng không phải là nam kỹ, muốn phục vụ vị đại danh kia."

"Hắc, cũng cùng là đi dạ tiệc, người ta muốn mời liền vỗ một cái là xong sao? Cậu cũng thật không có lương tâm quá đi, tôi thấy cái cô Julian kia cũng bám cậu ác lắm mà." Hải Đăng ánh mắt không đứng đắn đối Diệp Tường Hạo nói.

"Ta đối với gái tây kẻ ngược lớn nhưng không có đầu óc có hứng thú, ok?" Diệp Tường Hạo mặt chê cười, trong đầu thoáng nhớ đến 1 thân thể mềm mại, chỉ là vừa nghĩ cũng làm cho toàn thân hắn cảm thấy đau.

"Chắc chắn, cho nên cậu đối với cái gì có hứng thú? Tôi không phải là người khác, bởi vì cậu quá tốt, tên tuổi chỉ nghe thấy mà thôi cũng đủ làm điên đảo chúng sinh, đã nhiều năm như vậy, tôi thật đúng là không nhìn thấy cậu cùng nữ nhân nào ở cùng qua..... Chẳng lẽ cậu lại rõ là... Đồng chí! Hải Đăng cố làm vẻ kinh ngạc, kinh ngạc há to mồm.

"Đúng vậy, tôi là đồng chí, cậu phải muốn tới thử một chút kỹ xảo của mình, bảo đảm để cho cậu dục tiên dục tử." Diệp Tường Hạo châm chọc, ngồi dậy.

"Vậy cũng không cần." Hải Đăng lắc đầu một cái

"Lão gà tôi đây không chịu nổi cậu già y vò."

Rốt cuộc náo đủ rồi, Diệp Tường Hạo mới giống như là nghĩ tới điều gì, miễn cưỡng mở miệng:

"Tất cả hoạt động cũng đã qua xong rồi chứ? Tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian, anh đừng tới tìm tôi."

Từ lần trước có chút không vui vẻ tách ra hắn thì bận phải ở khắp nơi trên thế giới bay, đã ba tháng cũng không có gặp nàng, ba tháng.... Hắn đồng ý cùng nàng hảo hảo nói chuyện.

"Lại nói, cậu chẳng lẽ thật dấu một người phụ nữ mà tôi không biết?" Hải Đăng lần này quả thật có chút hoài nghi.

"A, anh mặt còn thật giống mẹ của tôi."

"Lời nói không phải nói như vậy, cậu có biết hay không...."

Lời dạy dỗ còn chưa nói hết, Hải Đăng di động liền vang lên, nhìn tên hắn liền vội vàng bắt máy.

"Tôi là Hải Đăng." Qua năm giây, Diệp Tường Hạo nhìn quản lý của mình biểu tình trên mặt trở nên vô cùng quái dị, tựa hồ thật lâu cũng không có có thể tiêu hóa tin tức trong điện thoại truyền đến, hắn không biết ai trong điện thoại cùng quản lý của hắn nói những thứ gì nhưng thanh âm "Tút TUT TUT đồ" nói cho hắn biết, đối phương đã cúp điện thoại.

"Không phải là nữ nhân nào gọi tới muốn cùng anh chia tay chứ?" Diệp Tường Hạo trêu ghẹo, rất ít khi thấy Hải Đăng 1 bộ mặt khiếp sợ mà mở miệng như thế.

Một hồi lâu, Hải Đăng mới bỗng nhiên hồi hồn, hoài nghi mình có phải hay không nghe nhầm, lần nữa kiểm tra nhật ký điện thoại, nhưng ghi chép quả thật nhắc nhở hắn điện thoại này là thật, nhưng tại sao? Tại sao như vậy?

Nhìn Hải Đăng một bộ mặt rất đả kích. Diệp Tường Hạo thu hồi cười giỡn

"Anh làm sao vậy?"

"Là Thương luật sư, cô ấy nói chấm dứt hợp đồng đến đây là kết thúc..." Hải Đăng nhìn kinh ngạc trả lời.

Tiểu Tuyền!

Một cổ cảm giác lo lắng ở trong lòng Diệp Tường Hạo dâng lên, hắn nhăn lại mày

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó!" Hải Đăng đột nhiên liền nổ tung, tức giận à không phải nói là hấn rất nóng nảy

"Tại sao? Thế nào đột nhiên không hợp tác, không phải chứ, tôi cần cô ấy,, vô cùng cần!"

Diệp Tường Hạo đối với lời này rất bất mãn "Cần"? Hấn dám nói cần nữ nhân của hấn, chán sống!

Diệp Tường Hạo đáp Hải Đăng một cước giọng điệu khó chịu nói:

"Cô ấy àm sao có thể muốn không hợp tác nữa? Không phải 2 người kí kết hợp đồng rồi sao?"

Những lời này khiến Hải Đăng càng thêm nóng nảy, hấn không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Tường Hạo, khoa trương kêu la

"Cậu điên rồi, cậu là ngu sao? Cô ấy cùng mình hợp tác tôi liền cảm ơn trời đất lắm rồi, còn dám cùng cô ấy nói điều khoan hợp đồng sao? Cậu có biết cô ấy là ai không? Cậu có biết hay không? Ôi, tôi thật sự là điên rồi!"

Hấn làm sao sẽ không biết? Nàng là của nữ nhân của hấn... đúng thế.....

Diệp Tường Hạo chân mày buộc chặt, lần đầu tiên phát hiện trừ biết nàng là nữ nhân của hấn ngoài ra hấn không biết gì cả, cái nhận thức này làm cho hấn rất không vui, còn muốn nói cái gì đi động Diệp Tường Hạo cũng vang lên nhưng không phải là gọi, chỉ là một tin nhắn ngắn.

"Chúng ta kết thúc đi"

Nhìn thật lâu Diệp Tường Hạo đã đọc đi thật thuộc mấy chữ này mới nhận định đó nhất định là ai ác ý gửi nhầm, nhưng... tên người gửi rõ ràng là nữ nhân của hấn! Đúng, đáng chết...là nữ nhân của hấn!

Diệp Tường Hạo vẫn như cũ không tin, có lẽ đi động của nàng bị trộm rồi? Nhưng... Nếu như bị trộm rồi tại sao nàng vài giây trước mới còn gọi điện thoại cho Hải Đăng! Nhìn Diệp Tường Hạo mặt quá đi đến xanh mét Hải Đăng tỉnh táo lại, hấn hỏi:

"Cậu làm sao vậy?"

Hấn làm sao..... Hấn làm sao ư?

Hấn thật là không biết phải làm sao?

Tự dưng bật đứng dậy giống như mặt Hải Đăng mấy giây trước Diệp Tường Hạo trong suy nghĩ muốn gào thét, muốn đánh anh tan một quyền, nói cho anh ta biết bây giờ không phải là nữ nhân của anh muốn cùng anh chia tay mà là nữ nhân của tôi muốn cùng tôi Game over!

"Ai cho phép cô ấy nói kết thúc! Cô ấy dám tự định đoạt sao? Đáng chết!" Nàng nhất định là lừa gạt hấn, cố ý chọc giận hấn, tại sao? Cũng bởi vì ba tháng trước sao, nàng đang đùa hấn, nhất định là như vậy!

Gió cứ vậy lao vào phòng nghỉ mặt Diệp Tường Hạo giống như là muốn giết người, làm Hải Đăng sợ ngây người hồi lâu mới hăm hừ đuổi theo....

Xa cách ngôi nhà ba tháng, một phòng vắng lạnh, khônghơi thở con người.

Diệp Tường Hạo giống như là kẻ điên vọt vào phòng ngủ, đem tủ quần áo, tủ đầu giường, bàn trang lật qua một lần, một khắc kia, toàn thân của hấn có chút lạnh người, cảm giác tựa hồ chưa từng có qua này cảm giác này, một loại sợ hãi gần như cảm giác.

Không có, không có gì cả, 1 chút cũng không có lưu lại.

Nàng không phải đang nói đùa, không phải nàng đùa bỡn, nàng đi, nàng đi thật, nàng nói "Chúng ta kết thúc đi"

Bị thương gầm nhẹ một tiếng, Diệp Tường Hạo lao ra phòng ngủ, đem đồ trong phòng khách quăng xuống đất hết, trong lúc nhất thời hấn không rõ đáy lòng mình sự trống rỗng đó là có ý gì, hấn chỉ biết hấn nhanh điên rồi, hấn tựa như có lẽ đã thói quen vừa về tới nhà có thể ôm lấy thân thể mềm mại kia, ôm nàng hấn mới sẽ cảm thấy thỏa mãn, tất cả đều rất hoàn mỹ!

Không có, làm sao sẽ đột nhiên không có?

Kết thúc? Tại sao muốn kết thúc!

Chỉ là bởi vì hắn không chịu cùng nàng nói, muốn nàng đợi ba tháng? Nhưng trước kia.... Cũng không phải là như vậy sao? Diệp Tường Hạo thật không hiểu, hoàn toàn không có thể hiểu được.

"A...."

Hải Đăng theo đuôi Diệp Tường Hạo đứng ở trước cửa thấy bên trong nhà một mảnh hỗn độn không chịu nổi hắn liền ngu nên nói như thế nào đây, hắn tựa hồ không nhìn thấy qua Diệp Tường Hạo tâm tư mất không chế nông nổi này, ở trước truyền thông Louie luôn là kín kẽ, phong độ, lại ưu nhã mê người, mị lực thần bí vô hạn; ở trước mặt của hắn Diệp Tường Hạo cũng là kẻ kiêu bất cần đời mặc cho thời điểm gì cũng không giống như hiện tại.

Trước mắt cậu ta giống như là mất đi cái gì đó rất trân ái, gần như hỏng mất, tâm tình đau lòng không hề che dấu.

"Đủ rồi!" Hải Đăng xông vào bên trong nhà, một tay ngăn lại ở Diệp Tường Hạo, rống to:

"Tay của cậu bị thương."

Bị vịn chặt Diệp Tường Hạo thở hổn hển, hắn nhú chặt mày nhìn 2 tay mình bị mảnh kính làm nứt dăm dĩa máu tươi 1 chút cảm giác đau đớn cũng không có, hắn không biết mình đến tột cùng là vì sao nhưng hắn vẫn biết một chút hắn không để cho nữ nhân kia cùng hắn kết thúc, hắn quyết không buông nàng!

Nhưng là Diệp Tường Hạo có một phát hiện mà hắn muốn hỏng mất, hắn nghĩ tìm nàng nhưng không biết nên đi nơi nào tìm, hắn cứ nhiên rất đáng chết không hỏi qua nàng trước khi chuyển vào nhà hắn, nàng ở nơi nào? Ngay cả việc chuyển đồ cũng là 1 mình nàng độc lập làm bởi vì hắn rất bận, tựa hồ cũng không có nghĩ tới nữ nhân kia sẽ cần hắn giúp bởi vì nàng là Thương Tử Tuyên.

Đúng rồi, nàng là luật sư của hắn! Nhưng... Hắn cứ nhiên cũng không biết nàng là luật sư công ty nào, công ty nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Bỗng chốc, đôi tay dính đầy máu giữ chặt đầu vai Hải Đăng gần như hung tợn hỏi:

"Nói cho tôi biết, cô ấy ở nơi nào?"

"Người nào?" Hải Đăng bị vẻ mặt của hắn hoảng sợ ngăn ra, hắn điên cuồng như vậy, hắn làm sao biết là ai chứ?

"Thương Tử Tuyên!" Bỗng dưng gầm nhẹ, Diệp Tường Hạo tròn mắt đen bộc phát ra ngọn lửa hừng hực.

"Thương Tử Tuyên ở nơi nào?"

"Tôi làm sao sẽ biết!" Hải Đăng ngạc nhiên, một nhận thức giống như là bổ trúng hắn, Diệp Tường Hạo mắt không chế... là bởi vì Thương luật sư, cho nên...

"Không, anh nhất định biết! Nói cho tôi biết!"

"Sự Vụ Sở luật sư Hằng giản, cô ấy là 1 trong những kim bài thần bí của Hằng Giản." Đây cũng là điều duy nhất hắn biết.

Hít thở sâu một hơi, Hải Đăng mới bắt đầu từ từ tiêu hóa sự thật này, một sự thật hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, Louie cùng Thương luật sư...

Cặp mắt đen kịt đầy kinh ngạc thậm chí khóe mắt cũng có chút co quắp, đây là lần đầu tiên hắn mới biết người cùng hắn ở trên giường vượt qua vô số đêm ngày, nữ nhân thân thể trắng thần cũng không có một tia bí mật lại là 1 trong những người nổi tiếng trong truyền thuyết thần bí và quỷ quyết của Hằng giản.... 4 năm rồi... hắn thế nhưng lại không biết, hắn lại còn chưa từng có hỏi qua.

Đáng chết, hắn rốt cuộc đã làm gì?

9. Chương 9

Dưới bóng đèn vàng mờ tối, Thương Tử Tuyền đứng ở trong màn đêm, dùng chân híp lại mắt đẹp nhìn thấy 1 bóng dáng cách nàng mấy bước chờ i ở trước cửa nhà nhà trọ của nàng, bóng dáng cao lớn quen thuộc.

Không biết có phải hay không là nàng xuất hiện ảo giác, bởi vì nàng bén nhạy đánh hơi được trên thân nam nhân kia phảng phất hơi thở thất bại mất tinh thần, rồi khi thấy nàng trong nháy mắt kia hơi thở của hắn giống như là chợt sống lại, thức tỉnh.

Chỉ là nàng có ảo giác cũng là bình thường, mấy ngày liên tiếp đem mình giống như người máy, nhận vô số vụ án để cho mình không có thời gian suy nghĩ, cho nên hiện tại nàng mệt chết đi... cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, bước đi trên đôi giày cao gót, bước chân ưu nhã tự hướng nhà trọ của mình đi tới, dù sao còn lại tất cả đều cùng nàng không liên quan.

Ngay lúc đi qua nam nhân kia thì nàng chợt bị cánh tay nam nhân từ phía sau ôm chặt thân thể mình, lần này thân thể lạnh lẽo của nàng cũng không có bởi vì lồng ngực của hắn ấm áp mà nóng lên, nàng nghe được tiếng hắn thật sâu thở dài, rồi ngữ điệu gần như vô lại mê người:

"Tiểu Tuyền, anh nhớ em."

Một khắc kia, nàng muốn vì mình ủng hộ, bởi vì nàng sẽ không lần nữa bị lời như vậy của hắn ảnh hưởng đến đau lòng, đau nhiều, cũng là sẽ chết lặng, nàng lạnh nhạt mở miệng:

"Buông ra."

"Anh không buông." Cố chấp đáp lại.

Sau đó một giây kế tiếp hắn không thể không buông tay vì Thương Tử Tuyền dùng kỹ xảo võ tự vệ đưa khuỷu tay về sau huých, nghe được nam nhân phía sau rên lên một tiếng, lại đem cổ tay của hắn đẩy hắn ra, xoay người lạnh lùng nhìn hắn.

Diệp Tường Hạo khóa chân mày, trông mắt đen trung tựa hồ có chút ngạc nhiên.

"Anh cũng không biết em sẽ biết Karatedo."

"Chuyện anh không biết còn rất nhiều." Thương Tử Tuyền nhếch môi, có chút tự giễu.

Năm đó tách ra một năm rưỡi kia vì trở thành luật sư thần bí nàng đã huấn luyện mình như thế nào, cố gắng thế nào, trừ nàng cũng chỉ có đồng đảng biết bởi vì Boss nói qua, trên cái thế giới này không có may mắn, không có bỏ ra thì cũng không có thu hoạch đạo lý rất đơn giản nhưng nàng cùng Vân Khê, Độc Kỳ cùng Tín Dã, đều quán triệt hoàn toàn đạo lý này tất cả mọi người đều biết bọn họ là kim bài luật sư thiên hạ vô địch lại quên sau lưng bọn họ phải hi sinh như thế nào.

"Em để cho anh tìm thật khổ cực." Diệp Tường Hạo ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng có biết hay không, hắn tìm nàng toàn bộ cả một tuần lễ, từ lúc đầu tức giận đến cuối cùng thất bại cho đến khi thấy nàng nháy mắt kia mới phát giác được mình rốt cuộc có cảm giác còn thở.

"Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Dù sao hắn sẽ dùng các loại biện pháp tìm được nàng, dù sao hắn cũng không phải là một người bình thường, nhưng bây giờ đã không có bất kỳ ý nghĩa gì với nàng rồi.

"Tôi cho là mình đã nói xong rất rõ ràng."

"Thương Tử Tuyền!" Diệp Tường Hạo bỗng dưng một hồi gầm nhẹ, thái độ của nàng làm cho hắn bị thương, cũng tiết lộ mình mấy ngày liên tiếp điên cuồng.

"Em cho rằng 5 chữ đơn giản ' chúng ta kết thúc đi ' là có thể phủ đi tất cả hay sao? Tại sao phải như vậy? Tối thiểu cũng phải nói cho anh biết mình sai ở chỗ nào chứ?"

Vấn đề ở chỗ nào? Chính hắn cũng không biết, nàng phải như thế nào để giải thích chuyện phức tạp này đây?

Thương Tử Tuyền muốn cười rồi lại cảm thấy không tốt vì vậy rất đứng đắn hỏi:

”Tôi thích nhất màu gì, tôi thích nhất ăn cái gì, tôi thích nhất y phục kiểu gì, giày gì.....”

Trong nháy mắt thấy Diệp Tường Hạo trong tròng mắt đen lóe lên mờ mịt, nàng không nhịn được chê cười lên tiếng, nàng không có hỏi nữa chỉ là chậm rãi cố ý nói chọc cho hắn bị thương:

”Diệp Tường Hạo nói cho tôi biết đáp án.”

Hồi lâu, hắn không có nói chuyện chỉ là thật sâu nhìn nàng.

Vì vậy nàng đi bước chân nhỏ mà chậm rãi bước đến gần hắn, nàng ngẩng đầu đi một bước, nói một câu:

”Anh thích nhất là màu xanh ngọc, anh thích ăn nhất là thịt bò, anh thích nhất y phục hiệu là Kỳ Phạm Hi, anh uống cà phê thích thêm một nửa thìa đường không thêm sữa tươi, anh ghét dùng kem đánh răng có vị Bạc Hà, anh.....”

Toàn thân cơ hồ mau áp vào trên người của hắn, nàng mới đưa tay nắm cổ áo của hắn, nét đau thương hiện lên trong khóe mắt, giống như chưa bao giờ xuất hiện, nàng lạnh lùng nói từng chữ:

”Đây chính là lý do.”

”Tiểu Tuyền.....”

Một khắc kia, cảm giác đau đớn từ trong đáy lòng phát ra truyền vào tứ chi của hắn, đang nhắc nhở hắn 1 sự thật, làm cho hắn mềm yếu không dám thừa nhận khi hắn còn không kịp đưa tay ôm nàng thời điểm, nàng đã lui ra ngoài mấy bước, nàng trào phúng cười.

”Không nên gọi tôi như vậy, nó sẽ châm chọc khiến tôi nhớ lại mình đã từng ngu ngốc đến thế này.”

Hắn á khẩu không trả lời được, không cách nào phản bác, cuối cùng hắn gần như thỉnh cầu nói:

”Anh sẽ đổi, anh đồng ý với em.”

”Đã muộn.” Nhẹ nhàng 2 chữ từ khóe miệng nàng bật ra, đến giờ phút này mới rút cuộc nguyện ý nhiều thêm mấy chữ:

”Tôi đã cho anh một cơ hội cuối cùng nhưng vẫn là đã muộn, tôi quyết định để chính mình có một con đường sống, Diệp Tường Hạo.... Buông tay đi!”

”Không, anh sẽ không buông tay!” Diệp Tường Hạo gào thét tiếng hét ở đêm khuya yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, hai mắt đầy máu lại kiên định.

”Thân thể em là của anh, anh sẽ không buông tay!”

”A...” Thương Tử Tuyền khóe miệng cười đến không thể kiềm chế run rẩy, thu lại.

”Anh muốn tôi.....tôi biết rõ và vẫn luôn cho rằng cái anh muốn là thân thể của Thương Tử Tuyền mà không phải là trái tim của Thương Tử Tuyền.”

Thương Tử Tuyền khẽ nhắm mắt, lần nữa mở ra nhìn thẳng.

”Diệp Tường Hạo, anh có yêu em không?”

”Anh....” Cứng hợm thế nhưng hắn lại không cách nào thốt ra từ ”anh yêu em”, hắn yêu nàng sao? Hắn phiền não vô loạn tóc chính mình, hắn chưa bao giờ nghĩ qua cái vấn đề này, đứng vậy hắn muốn nàng đây chính là nhận thức của hắn cho tới nay nhưng hắn yêu nàng sao? Đầu đau như nứt, hắn không biết... thật không biết.

”Không cần khổ não.” Tiếng quen thuộc mà đau lòng giống như một dao găm phanh ra tim của mình, nàng tự nói với mình một lần cuối cùng, một lần cuối cùng phóng túng, nàng thở ra một hơi.

”Diệp Tường Hạo, em yêu anh.....”

Hắn chợt toàn thân cứng ngắc rõ ràng không phải lần đầu tiên nghe lại cảm thấy ba chữ này, sẽ là lần cuối cùng hắn nghe được.

"Em đã từng cho là đời này em sẽ không yêu bất cứ người nào, nhưng anh thật sự rất bá đạo, cứ như vậy để cho em muốn cự tuyệt lại không thể cự tuyệt cứ luân hồi, em cũng không phủ nhận mình yêu anh, biết rất rõ ràng anh đối với em không phải là yêu nhưng lại một lần rồi một lần phóng túng cho trái tim của mình."

Nàng lần nữa đi về phía hắn, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ.

"Anh biết bốn năm trôi qua mỗi ngày em đều ở trong phòng chờ anh, nghĩ tới em anh có cảm xúc gì không? Anh biết thân là 1 luật sư địa diện cho anh, một lần lại một lần tỉnh táo im lặng xử lý những tin đồn khi đó em có tâm tình gì không? Không...anh không hề biết, vì tại trong nhận thức của anh Thương Tử Tuyền chắc là sẽ không hèn yếu, là 1 cô gái thông minh, có thể phân biệt trái phải, có thể điều hòa tâm tình của mình."

Một cơn mưa trong suốt đầy lệ, nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống khiến Diệp Tường Hạo chấn kinh đến sắc mặt trắng bệch. Nàng dùng ngón tay dài dùng sức chỉ vào trái tim của hắn, cười lên.

"Anh biết không? Vì anh chẳng hề để ý, không hề cần giải thích giống như một thanh đao vô hình nửa đêm đâm vào lòng của em đâm tan ra từng mảnh vụn, em rất nỗ lực tự nói với mình, lừa gạt mình những thứ tin đồn kia đều là giả, là gặp dịp thì chơi nhưng em đã không được, em lại cũng không nhận được cứ núp ở góc tối, nhìn bên cạnh anh đối lần lượt các nữ nhân chuyện trò vui vẻ; biết rất rõ chúng ta không có tương lai, anh lại không cấp được cho em 1 danh phận nhưng coi như chỉ cần anh ở đây với em, yêu em, đó là 1 mong ước xa vời. Diệp Tường Hạo, anh tại sao đối với em như vậy? Tại sao đem Thương Tử Tuyền biến thành ngu ngốc như thế?"

"Anh chưa bao giờ biết.. em lại phải chịu hành hạ như vậy." Một hồi lâu Diệp Tường Hạo bỗng dừng nhắm mắt lại, tựa hồ cũng không chịu nổi loại án này, tâm như là bị đào đi hơn phân nửa, trừ bị thương, còn là đau đớn.

"Anh sẽ không biết bởi vì anh một chút cũng không muốn biết, em phải che giấu, ngây ngốc cho là có một ngày anh sẽ biết."

Thương Tử Tuyền lui ra, cặp mắt đẹp ở dưới ánh đèn mờ mịt

"Bởi vì em yêu anh, anh mới có thể đối với em như vậy, anh chỉ là y vào em yêu anh mà thôi, anh chỉ cần có như vậy mà thôi!"

"Em cho anh biết Diệp Tường Hạo khi Thương Tử Tuyền em yêu một người dù là cho hắn chết, em đều cam tâm tình nguyện; nhưng lúc tem đã không thương coi như hắn có chết ở trước mặt em, em ngay cả mắt cũng sẽ không nhắm mắt.... Diệp Tường Hạo, bắt đầu từ bây giờ em sẽ không thương anh nữa, sẽ không yêu nữa."

Không biết đã trải qua bao lâu, Diệp Tường Hạo mới phát hiện trong màn đêm chỉ còn lại có một mình hắn, cô độc, lạnh lẽo không có nhiệt độ của nàng nữa.

Hắn bóng dáng cao lớn muốn di động, rồi lại không được giống như là bị chú ngữ nào đó định thân lại, không cách nào nhúc nhích nàng nói, nàng không thương hắn nữa bắt đầu từ bây giờ không thương.

Đúng vậy, hắn đột nhiên phát hiện mình thật sự là một kẻ ghê tởm khốn kiếp.

Mỗi khi nàng nói thương hắn thời điểm câu trả lời của hắn đều là "Anh biết rõ", khi đó hắn không có nghĩ tới; nàng yêu làm hư hắn để cho hắn ngày từng ngày tự mãn kiêu ngạo hắn luôn ở trên người nàng đòi lấy những gì mình phải cần, lại quên hỏi nàng nàng muốn cái gì, bởi vì hắn cho là vô luận như thế nào nữ nhân này cũng vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Quả nhiên là trừ nàng thương hắn, hắn gì cũng không có cho nàng.

Không biết đứng bao lâu, hàm răng cắn môi làm đau, Diệp Tường Hạo mới giống như là nghĩ thông suốt cái gì, chợt buông lỏng toàn thân. Không, hắn sẽ không buông tay, cho dù nàng đã không thương hắn, cho dù nàng coi thường hắn như thế nào, hắn cũng sẽ không buông tay.

Hắn chỉ biết, hắn muốn nàng, cả đời này.

Từ đầu đến giờ hắn đều chỉ muốn một người là nàng.

Đi ra khỏi cửa Thương Tử Tuyền rất dễ dàng liền thấy ven đường tựa một chiếc Lamborghini, bên cạnh 1 thân ảnh lười biếng.

Sáng sớm bởi vì nơi này mặc dù không tính là ngoại ô thành phố nhưng nguyên nhân cách trung tâm nội thành cũng tương đối xa, cho nên không khí vô cùng mới mẻ, người đi bên đường cũng không nhiều chỉ có một vài người cao tuổi dậy sớm tập thể dục cho nên cho dù hắc có xuất hiện làm người chú ý cũng sẽ không có người nào nhận ra hắc là Thiên vương Louie.

Nàng giống như là không nhìn thấy hắc tự mình đi về phía bên ngoài đường nhỏ, chuẩn bị đi ra chỗ để xe cách đó không xa

Nhưng rõ ràng tốc độ của hắc so với nàng nhanh hơn một cánh tay ngăn trước mặt nàng, cản đường đi của nàng cột nhà chào hỏi:

"Buổi sáng tốt lành, tiểu Tuyền."

Dừng lại bước chân Thương Tử Tuyền chậm rãi giơ tay chạm lên búi tóc được chính mình chải cẩn thận tỉ mỉ, lạnh lùng nhìn hắc, lý tính phân tích người đàn ông này không phải là thần kinh chứ, mà cứ như vậy lựa chọn mất trí nhớ nếu như nàng nhớ không lầm, tối hôm qua nàng đã đem tất cả nói xong rồi

Nhưng hắc bây giờ một bộ nhẹ nhõm, lại nhìn nàng vẻ mặt quen thân, này là thế nào?

Lúc này Diệp Tường Hạo hoàn toàn không phục tối hôm qua tinh thần, một thân nhẹ nhàng khoan khoái cười đến rực rỡ, hắc giơ lên túi lớn túi nhỏ trong tay.

"Anh mua đồ ăn sáng này! Cái gì cũng có, cháo trứng muối thịt nạc, bánh tiêu, bánh bao, mì thịt bò.."

Nhẹ nhàng chậm chạp thở phào một cái, nàng mới nhàn nhạt mở miệng:

"Xin lỗi, tôi không có thói quen ăn điểm tâm."

"Như vậy sao? Nhưng là không ăn sáng không được đâu! Đối với dạ dày không tốt ăn một chút có được không?" Hắc tiếp tục dịu dàng cười khuyên.

"Diệp Tường Hạo."

"Ồ!"

"Cần tôi giới thiệu cho anh 1 bác sĩ tâm lý không?"

Biết rất rõ ràng nàng là có ý gì, Diệp Tường Hạo cứ nhiên vẫn như cũ cười được, cố ý xuyên tạc ý của nàng.

"Bác sĩ tâm lý sao? Không cần anh rất khỏe mạnh, tuyệt đối không có gì không tốt."

Nếu như hắc không có gì không tốt vậy bây giờ là đang làm gì? Mơng du sao?

"Vậy thì cách tôi xa một chút." Cất bước Thương Tử Tuyền xẹt qua hắc, tự mình đi về phía trước.

Rất nhanh, Diệp Tường Hạo xông vào bên trong xe, chậm chạp bắt đầu đi ô-tô theo nàng, nụ cười mê người chồng chất tại gương mặt tuần tú.

"Tiểu Tuyền, để anh đưa em đi làm!"

"Tôi có xe."

Trong lúc nhất thời, chân mày nàng thu hẹp, bọn họ đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi nàng làm gì còn phải cùng hắc tranh cãi? Vì vậy nàng ngậm miệng lại mặc kệ hắc vô lại thế nào cũng không mở miệng nữa.

Cho đến khi nhìn thương tử tuyền đi ô-tô rời đi, thần sắc mất mát mới xuất hiện dưới đáy mắt Diệp Tường Hạo, nụ cười sáng lạn lúc này cũng chậm chậm rút đi, cô đơn mà bi thương.

Đúng vậy, hắc là đang giả bộ điên khùng, bởi vì hắc nói được làm được, không buông tay chính là không buông.

Biết căn nguyên vấn đề như vậy thì giải quyết nó, nàng nói hán không hiểu nàng thi đó? Tốt, bắt đầu từ bây giờ hán liền cố hết khả năng của mình để hiểu nàng! Nàng nói hán luôn để cho nàng chờ. Vậy thì tốt thôi từ giờ hán sẽ đợi nàng!

Cho đến tối hôm qua hán mới hiểu rõ gì là tiếng cười khen ngợi, rồi là người ái mộ thì sao? Thiên vương có alf gì.....cũng không bằng nàng, hán nguyện ý dùng tất cả tất cả... đổi 1 mình nàng, không có nàng, hán sống sẽ không còn lí tưởng gì nữa?

Lý tưởng của hán bây giờ là nàng

10. Chương 10

"382 383 384....."

Thương Tử Tuyền theo giọng nói kia ngẩng đầu lên, mắt đẹp liếc xéo kẻ đang đứng ở bên cửa sổ, vạch ra cửa chớp nhìn coi nam nhân pử dưới kia, tức giận chầm chọc:

"Ừa đó là số người muốn chuẩn bị giết cậu hôm nay sao?"

Khẽ cười một tiếng, thân ảnh cao lớn của Nhan Tín Dã mới chậm rãi quay ra đi về phía người đang ngồi ở trước bàn làm việc xử lý tài liệu.

"Không, tôi là nhìn thấy 1 chiếc Lamborghini ở lầu dưới thì tò mò nói vậy thôi."

1 ánh mắt khinh bỉ từ Thương Tử Tuyền bắn về phía Nhan Tín Dã.

"Cậu uống lộn thuốc sao, hay là quên uống thuốc?"

"Cái người này sao cậu nói tôi thế, tôi sẽ cảm thấy rất thương tâm!" Nhan Tín Dã vẫn như cũ kiêu thân sĩ dụ dàng.

Xú nam nhân, không đứng đắn!

Thương Tử Tuyền cười nhạo một tiếng, đánh rơi tay của hán.

"Cậu sao nhàn rồi như vậy không có chuyện gì làm sao?"

"Tình yêu này, cậu biết rõ còn hỏi?" Nhan Tín Dã tinh thần bất khuất ngồi ở bên cạnh nàng, cánh tay ôm sát nàng, giọng trầm thấp mà mê mị ở trên má nàng vang lên:

"Cậu giống như phát điên nhận vụ án để cho chúng tôi mấy người đều chơi bởi lêu lổng, chúng ta cũng rất bất đắc dĩ! Đặc biệt là Kiều, cậu ấy rất bất mãn.... Vốn là những chuyện muốn nổi điên này cũng đều là cậu ta làm." (L: Kiều ở đây chính là Thẩm Tư Kiều, luật sư vào cuối trong 5 vị kim bài luật sư, lí do vì sao Kiều lại làm nhiều chuyện điên khùng, thì các bạn hãy tìm đọc " Thiếu yêu không trả" sẽ có câu trả lời cho việc này...)

Thương Tử Tuyền ngẩn ra. Đúng vậy, sau khi An Vịnh Tâm "Bệnh", Thẩm Tư Kiều trờ chăm sóc vợ thì liền thay đổi biến công việc làm như máy, hán luôn ôm đồm một đống đại án tử để cho bọn họ mấy kẻ nhàn nhả tự tại, hiện tại đến phiên nàng... A, thật là chầm chọc, toàn luật sư thiên hạ vô địch nhưng đều là những kẻ ngu ngốc.

Biết mình đâm tới chỗ đau của nàng, mắt đen của Nhan Tín Dã híp lại, giọng nói nhất thời lười biếng nhưng có chút lạnh lạnh:

"Ở lầu dưới là anh ta?"

Lúc này, Thương Tử Tuyền mới nghiêng đầu nhìn hán.

"Kỳ Ngôn nói cho cậu biết?"

"Thế nào, tôi không thể biết?" Nhan Tín Dã nhú mày.

"Không phải...." Thương Tử Tuyền đột nhiên trở nên khéo léo, nàng biết tính nguy hiểm của hai người nam nhân này, vì vậy mềm mại chớp chớp mắt to, nói nghiêm túc:

"Mình không sao, thật không có việc gì."

"Không có việc gì đem mình cùng thành người máy? Không có việc gì mặt tiểu tụy thế kia?" Nhan Tín Dã giọng của không hề tự nhiên nữa.

"Nhàm chán, cậu rất nhàm chán!" Thương Tử Tuyền bỗng chốc gạt ra cánh tay của hắn, không để cho hắn có cơ hội di động, cười lên.

"Bằng không, tất cả công việc đều cho cậu? Ai ai, thật hẹp hòi giành công việc cậu mà cũng tức giận!"

"Đi đi!" Nhan Tín Dã hừ cười biết rất rõ hắn không phải ý này còn cùng giả bộ ngớ ngẩn để lừa hắn nhưng hắn không phải Kỳ Ngôn không dễ dàng như vậy bị dọa.

"Sợ mình xuống xử lí anh ta?"

"Nào có." Thương Tử Tuyền khoa trương tròn to mắt đẹp.

"Mình là sợ cậu đánh làm đau tay cậu thôi!"

Cô bạn này có khi nào tốt bụng thứ ư?

Nhìn Nhan Tín Dã mặt không tin, nàng mới dùng chính sách đánh trống lảng đột nhiên đẩy hắn ra, tức giận nói:

"Cậu không phải yêu mình rồi chứ?"

Này từ đâu nghĩ vậy mà nói? Nhan Tín Dã đôi tay khoanh lại, chờ đợi đoạn sau.

"Nghe nói gần đây cậu nuôi 1 con mèo nhỏ, rất đáng yêu so với mình còn đáng yêu hơn cho nên cậu thay đổi lòng dạ rồi, không yêu mình nữa phải không Dạ?" Thương Tử Tuyền đau lòng vừa tức phần than thở.

"Kỳ Ngôn có Tiểu bạch thỏ, cậu có tiểu cọp 2 người đều không yêu mình rồi."

Thật là thua nằng! Nhan Tín Dã đành buông tha, vuốt mái tóc dài của nàng dịu dàng nói:

"Cậu biết rõ ràng mặc kệ bên cạnh chúng tôi có ai, cậu đối với chúng tôi mà nói cũng rất quan trọng."

"Mình biết rõ mà!" Thương Tử Tuyền cũng buông tha diễn trò, đứng dậy vòng qua gáy của hắn, làm nũng nói:

"Cho nên mình rất hào phóng, hắc hắc! Lúc nào thì để cho mình đi gặp con mèo nhỏ của cậu 1 chút? Mình cũng phải gặp Tiểu bạch thỏ của Kỳ Ngôn một lần xem sao."

"Tùy thời xin đợi, chỉ là..." Nhan Tín Dã khời lên 1 nụ cười ý xấu.

"Hình như có lẽ cậu đã gặp qua Tiểu bạch thỏ nhà Kỳ Ngôn rồi."

"Hả?" Lúc nào cơ? Thương Tử Tuyền ngạc nhiên.

"Cậu muốn thử tài trí nhớ của mình sao?"

"Nghe nói là đêm đó có người uống say, lôi kéo Kỳ Ngôn khóc, náo loạn còn hỏi Kỳ Ngôn có cưới nàng ta không, người kia tựa hồ không biết Tiểu bạch thỏ nhà hắn đang ở một bên hơn nữa lòng có vẻ cực kì đau, trở về thiếu chút nữa không có hành hạ bản thân thừa sống thiếu chết."

"....." Thương Tử Tuyền thất bại rồi.

"Đừng lo lắng, Kỳ Ngôn sẽ giải quyết."

Ba hoa đủ rồi, Nhan Tín Dã mới một lần nữa trở về gương mặt lạnh lùng.

"Cậu nên biết, ý kiến của 2 bọn mình là giống nhau, và còn... còn bao gồm cả boss."

"Đã biết rồi." Thương Tử Tuyền cười nói.

Nhưng dưới đáy lòng.. Có thể cười hay không? Nàng biết những nam nhân này đều là vì tốt cho mình, chỉ là lòng của nàng không phải vài ba lời là có thể chữa trị, đó là nam nhân nàng đã từng yêu đến hơn cả sinh mệnh của mình.

Gần trong gang tấc cũng đã không trở về được, bởi vì nàng không muốn trở về nữa.

Lòng của nàng... sợ.

Nếu như nhà mình người vốn nên là không có ai, đột nhiên xuất hiện 1 phòng đầy món ăn giống gia đình, người trong cuộc cần có phản ứng đầu tiên là gì đây? (L: nàng tiên từ võ thị chui ra, ha ha)

Hét lớn? Co căng chạy? Lập tức báo cảnh sát? Hay là...

Vô số ý niệm ở trong đầu nàng thoáng qua nhưng nàng đều không có thực hành chỉ là mặt không nghĩ gì đứng ở cửa, sửa sang lại phát hiện tình huống cùng nên làm ra 1 chút phản ứng.

"Chào, tiểu Tuyền, hoan nghênh em về nhà, đói bụng không? Có thể ăn cơm rồi." Đột nhiên một tiếng nói cười từ xa hấp dẫn từ xa đến gần, chủ nhân của thanh âm.... 1 thân ảnh cao lớn thân thể hoàn mỹ mặc một cái tạp dề màu xanh đáng yêu, trong tay còn cầm một cái xẻng đang cười nhìn nàng.

Một cổ khó chịu tức giận dâng lên, nàng cau mày.

"Làm sao anh vào được nhà?"

Tựa hồ phản ứng của nàng ngay từ lúc vào hẻm đã đoán trước, Diệp Tường Hạo rất thành thực ngoan ngoãn trả lời:

"Anh tới chỗ bảo vệ tòa nhà nói em là vợ của anh, anh quên mang chìa khóa, nhà cậu ta lấy chìa khóa mở cửa hộ, thuận tiện lấy ra hình của chúng ta làm chứng."

Gặp quỷ.....vợ?

Thương Tử Tuyền lách cách chiếc giày cao gót ở trên chân đi vào trong nhà, cái từ này nàng lần đầu tiên từ trong miệng của hắn nghe được, nhưng tại sao cổ tình là bây giờ, khi nàng tâm như tro tàn lại nói, hắn cho là hắn dùng lời ngon tiếng ngọt đối với nàng hữu dụng sao, vậy hắn không khỏi quá khinh thường Thương Tử Tuyền rồi!

"Đi ra ngoài, không tôi báo cảnh sát đó." Thương Tử Tuyền đi về phía phòng khách.

"Cảnh sát sẽ không trông nom chuyện nhà của mọi người." Diệp Tường Hạo mặt dày đi theo phía sau của nàng, hơi thở nóng rực gần sát nàng, ở sau tai nàng mập mờ nói:

"Anh có một bộ ảnh đầy đủ hình chúng ta "Trần truồng" làm chứng cứ, em muốn xem không?"

Nam nhân đáng chết!

Thương Tử Tuyền cắn cật môi đỏ mọng, hắn vĩnh viễn biết rõ làm sao đối phó với sự lạnh lùng của nàng, mà nàng vĩnh viễn đối với người đàn ông này sẽ có kích động muốn nói tục.

"Diệp Tường Hạo, để tôi nhắc nhở anh 1 chút, chúng ta đã chia tay rồi!"

"Đó là em nói, anh không có đồng ý."

"Anh cho rằng như vậy mà có thể vấn hồi sao?" Thương Tử Tuyền bỗng đứng xoay người nhìn thẳng hắn, vẻ xa lánh lạnh lùng.

"Chúng ta đều là người trưởng thành không cần làm chuyện ngây thơ như vậy."

"Ở trước mặt em anh vẫn rất ngây thơ, như 1 đứa trẻ nhỏ." Diệp Tường Hạo môi toét ra nụ cười, mập mờ không rõ.

"Anh chỉ đối với em có phản ứng."

"Này... bắt đầu từ bây giờ học đối với người khác động dục." Thương Tử Tuyền không kiên nhẫn, ghét đáy lòng mình bị lời trên ghẹo làm mình chán ghét bản thân.

"Tôi nói lại một lần, đi ra ngoài!"

"Không!" Diệp Tường Hạo trả lời cũng rất dứt khoát, hắn từ trên cao nhìn xuống, thật sâu nhìn nàng, là giọng nói nàng chưa từng nghe qua nghiêm túc, mặt đầy như tình.

”Tiểu Tuyền, có lẽ trước kia anh thật sự quá đáng, nhưng là... anh thật sự suy nghĩ là vậy, là anh quá có thói quen em yêu, là anh không đúng, anh sẽ đổi, anh thật sự không thể chịu được khi mất đi em, bắt đầu từ bây giờ đến lượt anh chờ em, đến lượt anh hiểu em có được không?”

Đủ rồi!

Thương Tử Tuyền hô hấp có chút gấp rút, nàng không thể lại bị lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt, lấy được nàng hắn sẽ lần nữa chứng nào tật nấy, hắn chỉ là muốn cái người này người mà thôi, Diệp Tường Hạo không có thật lòng, Thương Tử Tuyền, mày nên biết rất rõ mới đúng.

”Nhưng tôi không có ý định cho anh cơ hội này, làm thế nào đây?”

”Tiểu Tuyền...”

”Diệp Tường Hạo, tôi khuyên anh dừng cùng một luật sư đây đưa, cũng không cần hoài nghi việc tôi sẽ kiện anh tự xông vào nhà dân, nếu như không muốn thân bại danh liệt, tốt nhất cách tôi xa một chút.” Nàng lạnh lạnh nhìn hắn, tàn nhẫn nói.

”Vậy hãy để cho anh cứ vậy đi, không có em Louie sống cũng không có ý nghĩa.” Nụ cười của hắn có chút cứng lại tựa hồ bị lạnh lùng của nàng loàn cho tâm hắn rất đả kích.

Tại sao là lúc này, cổ tình là lúc này?

Hắn có biết hay không, nàng dùng bao nhiêu dũng khí cùng nghị lực mới hạ quyết tâm rời khỏi hắn, hắn cho là nói vài lời nghe cảm động nàng sẽ khóc ôm hắn? Nàng căn bản sẽ không tin tưởng, vì nàng hắn có thể vứt bỏ tất cả sao vứt bỏ tất cả ư?

”Đó là huyện của anh, không liên quan gì tới tôi.”

Đúng vậy, nàng không thương hắn, coi như hắn dù nói thế nào nàng đã là không thương, nàng nói qua chỉ cần nàng không thương coi như hắn chết ở trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không nháy mắt một cái mắt.

Diệp Tường Hạo toàn thân cứng đờ, sắc mặt khó coi, hết sức giữ vững nụ cười cũng có chút mệt mỏi, hắn cúi xuống tạp dề để xuống cái xẻng, giọng nói còn rất nhẹ nhàng:

”Không cần cùng anh tức giận, trên bàn có thức ăn, em nhớ ăn.” Nói xong Diệp Tường Hạo xoay người đi về phía trước, đi giày sau đó rời đi.

Cho đến khi tiếng đóng cửa ”Rắc rắc” vang lên, thân thể nàng căng thẳng mới thoáng buông lỏng, nàng biết hắn sẽ đi, ngạo khí như Diệp Tường Hạo cho tới bây giờ không ăn nói khép nép, coi như biết, cũng tuyệt đối không kiên trì được bao lâu.

Trong trò chơi tình cảm này, hắn liền là người thắng kiêu ngạo..... Hắn đi, bị nàng đuổi đi, thật tốt... Về mặt tựa hồ không có lộ vẻ gì xúc động, nàng im lặng đi đến phòng ăn nhìn thấy một bàn đầy món ăn gia đình, nàng chưa bao giờ biết hắn biết làm rau...

Như ma xui quỷ khiến nâng chiếc đĩa, kẹp lên một chút trứng trắng, nàng cau mày, quá chua... Tay kẹp lên một khối thịt bò xào ớt cau mày, quá mặn... kia quá nát..... Cá kho tàu quá nhạt....

Để đĩa xuống, nàng tựa hồ đã sớm dự liệu đến mùi vị đồ ăn sẽ dọa người, nhưng tại sao? Bởi vì hắn là Diệp Tường Hạo, hắn làm sao sẽ làm ra một bàn mỹ vị chứ?

Khổ sở trong miệng tràn ra, làm cho nàng khó có thể đem hơi thở kia nuốt xuống, nhưng hắn cứ nhiên tự mình làm cơm chính là một bàn thức ăn tệ hết nói, nhắc nhở nàng là hắn thật làm những năm gần đây hắn lần đầu tiên làm cơm cho nàng ăn...

Một tay kéo lấy tóc buông búi tóc lỏng, nhúc nhủ vô cùng, sau đó nàng bỗng dưng bưng lên một đĩa thức ăn đem toàn bộ đổ vào thùng rác. Hiện tại những thứ này không có bất kỳ ý nghĩa gì. Không cần đi vào vết xe đổ, Thương Tử Tuyền, không cần mềm lòng, không cho phép.

”Ừm.....” Một tiếng mập mờ yêu kiều ở trong phòng ngủ tối đen vang lên.

Thương Tử Tuyền – ý thức rất mơ hồ, tựa hồ là trầm trầm trong giấc mộng phát ra một tiếng rên theo bản năng, toàn thân của nàng giống như là cháy lên, từng cổ kích động ham muốn ở trong người nàng tản ra làm cho nàng không cách nào kháng cự.

Nàng nhất định là đang nằm mơ, nàng nghĩ.

Nếu không tại sao nàng cảm thấy mình ở trong lồng ngực quen thuộc ấm áp, bị dục vọng của người nam nhân lấp tràn đầy chứ? Nàng quá mức quen thuộc hơi thở cùng thân thể người nam nhân kia, cho tới khi cái nàng nghĩ là mơ cho ra phản ứng cũng cực kỳ thuần thực.

”A...” Không nhận được há mồm yêu kiều một tiếng, nàng mau không chịu nổi tình dục bao phủ nhưng chính là thanh âm này âm lượng đề cao gào thét đem nàng hoàn toàn từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Nàng ngạc nhiên trợn to cặp mắt, cảm thấy hơi thở đầy phòng lửa nóng, cũng không thể không cảm thấy mình hạ thể mình tràn lan, còn có... cảm giác lửa nóng lấp đầy.

Thì ra là nàng không phải đang nằm mộng!

”Diệp Tường Hạo! Tôi sẽ kiện anh cường gian.” Hàm răng cắn đau, nàng hết sức không thấy có phát ra cái thanh âm gì đáp lại, lạnh lùng cảnh cáo nam nhân bây giờ đang ở phía sau xâm nhập nàng.

Hắn đem lấy nàng thân thể mềm mại thật chặt ôm vào trong ngực, tư thế của bọn hắn tựa như một thanh đại tiêu, hắn dục vọng mạnh mẽ cắm vào giữa nàng, tách hai đùi nàng ra để mình có thể thuận lợi đem cực nóng cứng rắn vùi vào trong cơ thể nàng, hưởng thụ khát vọng làm hắn mau nổi điên lấp đầy hoa huyết ấm áp.

Trong đêm tối, tiếng thân thể kịch liệt giao hợp nghe có vẻ cực kỳ rõ ràng mà dâm mỹ, hắn mỗi một cái động cũng có vẻ điên cuồng, hắn ôm nàng từ trên giường lăn xuống đến trên mặt thảm rồi đến tủ treo quần áo, trước bàn trang điểm, đổi lại vô số tư thế muốn nàng, trong cơ thể hắn dục vọng hung mãnh mà cuồng dã hắn tựa hồ thể nào đều muốn nàng mà không thấy đủ.

Không biết đã trải qua bao lâu, nàng bắt đầu cầu xin tha thứ, tựa hồ là lần đầu tiên nàng thật cảm giác mình mau điên mất, bị làm tình mà làm đến hư mất.

”Dừng lại.. Không cần...”

”Bảo bối, anh muốn để cho em biết, anh có bao nhiêu muốn em.”

”Tôi không được,... Buông tôi ra, buông ra.” Thân thể đã bị bá đạo ra vào, nước mắt trong suốt từ khóe mắt trượt ra đúng vậy, nàng sợ thật rất sợ, mà hắn lại nói ra sự thật làm cho nàng sợ nhất.

”Bảo bối, anh muốn để cho em biết, em thuộc về một mình anh, thân thể của em, lòng của em.... anh đều muốn.”

Nàng sợ....Cả đời này cả người của nàng đều có dấu ấn của hắn, vô luận như thế nào, nàng đều cũng không thoát khỏi được người đàn ông này.

11. Chương 11

Nếu như không phải là một thân đau nhức nhắc nhở chuyện đêm qua giống như chiến tranh ân ái, nàng sẽ cho rằng giờ phút này nằm ở trên giường, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, đêm qua chỉ là đang nằm mơ mà thôi.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lên, nàng ngồi dậy.

Mở cửa sổ lấy ánh sáng tốt đẹp bên trong phòng trừ nàng không có một bóng người, chỉ có bên cạnh gối đầu vết lõm nhắc nhở đã từng có người ngủ qua, 1 nụ cười từ bên môi bật ra vẫn là như thế, vốn là nên như vậy.

Người nam nhân kia luôn là thói quen đêm khuya bá đạo lôi kéo nàng điên cuồng ân ái, hôm sau liền biến mất không thấy, tác phong trước sau như một của Diệp Tường Hạo....

"Bảo bối, đã tỉnh rồi hả? Anh đang làm cơm trưa, muốn đứng lên ăn không?"

Đột nhiên cửa phòng "Ồn ào" mở ra, 1 người vốn là nên biến mất lại mặc vào một tạp dề màu lam, tay cầm xẻng cưỡi tựa cạnh cửa nhìn nàng.

Thương Tử Tuyền trong nháy mắt liền giật mình, có chút quái dị nhìn hấn.

"Em làm sao vậy, không thoải mái sao?" Diệp Tường Hạo phát hiện nàng có cái gì không đúng, vì vậy đi tới bên giường chuẩn bị đưa tay chạm đến cái trán của nàng.

Nhanh chóng tránh ra, nàng khôi phục vẻ lạnh lùng nhìn hấn.

"Anh vẫn còn ở nơi này làm gì?"

"Làm bữa trưa!" Diệp Tường Hạo mặt vẻ như chuyện đương nhiên.

Nói nhảm, nàng dĩ nhiên biết hấn làm gì..... bữa trưa, ôi đáng chết! Nàng cũng biết hấn là đang giả bộ ngu vậy mà nàng thực tế ý là... hấn ngày hôm qua không phải là bị nàng đuổi đi sao? Tại sao lại khốn kiếp nửa đêm trở lại leo lên giường của nàng, hiện tại thêm một bộ mặt không nhớ rõ xảy ra chuyện ngày hôm qua?

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Muốn chăm sóc em đó!" Diệp Tường Hạo mặt vẻ "em không phải lo lắng cho anh".

"Anh thấy chạy tới chạy lui rất phiền toái, cho nên hôm qua nửa đêm anh đã đem những gì mình cần dùng mang qua rồi, về sau có thể ở gần chăm sóc em."

Hấn nói gì?

Thương Tử Tuyền có kích động muốn la lớn, hấn không chỉ có tự tiện tiến vào nhà nàng, còn muốn ở lâu dài? Hấn không có bệnh chứ?

Hít sâu một hơi, nàng dùng giọng lạnh nhất căn răng nghiêng lợi nói:

"Diệp Tường Hạo, nhấn nại của tôi có hạn."

Nhưng nam nhân kia vẫn như cũ là mặt không sợ hãi, rất hiểu rõ gât đầu.

"Nhìn ra được sự nhấn nại của em bình thường, nếu không tối hôm qua làm sao em ở dưới khóc kêu gào âu như vậy chứ?"

"Diệp Tường Hạo!" Thương Tử Tuyền lý trí hoàn toàn tuyên cáo hỏng mất, nàng rống to nhảy xuống giường, đứng lên đem những gì trong tầm tay ở trên bàn trang điểm toàn bộ hướng tới hấn đập tới.

"Cút! Anh cút ngay cho tôi! Tôi không muốn gặp lại anh, cút thật xa chôi, không cần trở lại trên chộc tôi!"

Mà Diệp Tường Hạo cũng chỉ là buông lỏng cái xẻng vuốt ve tất cả "Công kích", một bộ rất lo lắng

"Bảo bối, không nên cử động nóng tính như thế đối với thân thể thật không tốt, tỉnh táo một chút."

Hấn lại còn kêu nàng nên tỉnh táo? Tỉnh táo!

"Con mẹ nó... tỉnh táo." Đây lửa giận đã nén rất lâu, làm cho nàng trở nên hoàn toàn không giống như nàng mọi khi, nàng giống như một sư tử cái giương nanh múa vuốt đối với hấn thét chói tai.

"Anh cho rằng anh là ai? Ngọc Hoàng đại đế hay là Như Lai phật tổ? Muốn khống chế tôi thế nào liền khống chế như thế đó? Anh muốn cùng tôi ân ái nhìn rất giống con chó đực động dục, thuận tiện cũng cho tôi là chó mẹ sao? Anh cho rằng tôi nên nhận mệnh, chờ anh truyền vào ư, con mẹ nó! Anh cho Thương Tử Tuyền tôi là kỹ nữ sao? Khi anh kêu tôi liếm chân tôi cũng sẽ vui mừng vui vẻ lập tức làm sao? Đủ rồi! Thật là đủ rồi! Khốn kiếp, anh đi ra ngoài cho ôi, nếu không tôi liền giết chết anh!"

Hồi lâu, nàng thở hổn hển, tiếng hét lay động cả căn phòng, nàng tựa hồ căn bản không ý thức được mình nói cái gì, chỉ cảm thấy đây là sự tức giận trong lòng nàng nhấn đã lâu muốn rống ra; không phải 1 người tỉnh táo cơ, không phải 1 người mềm mại khéo léo, nàng chỉ là một người bình thường mau bị hấn bức điên.

Mà hấn thì cười.

Thương Tử Tuyền không thể tưởng tượng nổi thấy người nam nhân kia không biết xấu hổ cười "Vèo" cười một tiếng, còn cảm thấy rất có ý bình thường!

Diệp Tường Hạo nhếch môi, dịu dàng nói:

"Anh chưa từng thấy qua em phát giận, thấy em la to nói lớn, thì ra là... lúc em nổi giận đáng yêu như thế, coi như thô lỗ cũng rất khác biệt, bảo bối à...."

"Biến thái! Anh bệnh thần kinh!" Thương Tử Tuyền trợn to mắt đẹp chỉ có thể hung tợn nói.

"Những từ này em sớm đã dùng qua, khôn kiếp, biến thái, bệnh thần kinh....." Diệp Tường Hạo rất cầu kỳ để ngón tay chống cằm.

"Bảo bối, có lẽ em có thể suy tính đổi lại từ tỷ như... hạ lưu, đê tiện, người cặn bã ...như thế nào?"

Luật sư thiên hạ vô địch Thương Tử Tuyền cuối cùng phát hiện mình có nhược điểm, nhược điểm của nàng chính là hấn, làm cho nàng biến thành kẻ hoàn toàn ngu ngốc tầm thường, ngay cả hướng về boss cùng đồng đẳng của mình có thể đùa giỡn giọt nước không lọt nhưng đối mặt với người đàn ông này thì hoàn toàn tan rã.

Nàng đẩy ra hấn, đi vào phòng thay quần áo, nàng muốn rời khỏi hấn, chỉ có rời đi hấn mới có thể tỉnh táo lại.

Cởi xuống một thân đồ ngủ, Thương Tử Tuyền hung tợn từ trong tủ treo quần áo lấy ra 1 bộ đồ công sở, nhưng áo sơ mi mỏng trong lòng tức gần như muốn xé rách.

"Bảo bối, em thích màu vàng kim có đúng không? Anh phát hiện mỗi bộ đồ của em trên đều là cúc áo màu vàng, rất hấp dẫn.."

Cửa chợt bị kéo ra, một nụ cười như vô lại truyền đến.

Biết được rồi!

Thương Tử Tuyền hung tợn đem áo sơ mi quay đầu lại ném về phía cửa.

"Cút!"

Không sai, nàng thích nhất màu là màu vàng kim nhưng vậy thì thế nào? Cùng hấn có quan hệ gì?

Mà khe cửa thanh âm kia vẫn còn tiếp tục "Quan tâm" truyền đến:

"Bảo bối, mau thay quần áo không sẽ cảm lạnh... Mặc dù thân thể em không mặc gì như vậy để cho anh rất khó khống chế mình nhưng mà anh lại vẫn tương đối sợ em sẽ bị cảm."

"Cầm thú!"

"Ah, bảo bối, chính em phát hiện từ ngữ mới nữa à? Không tệ, coi như là một loại tiến bộ..."

Mặc dù đã sớm biết người đàn ông này không biết xấu hổ thế nào, nhưng là có thể không biết xấu hổ đến trình độ này nàng là lần đầu tiên biết! Nàng hít thở sâu một hơi tự nói với mình không nên tức giận, không cần biến thành nữ nhân ngu ngốc tầm thường, nhịn, nhịn được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không có nhịn được, gào thét.

"Diệp Tường Hạo, tôi muốn kiện anh tự xông vào nhà dân, tôi muốn kiện anh cưỡng gian, tôi sẽ khiến nam thân bại danh liệt!"

Một hồi lâu, ngoài cửa nam nhân kia tuy bị che khuất nhưng vẫn nâng lên 1 nụ cười gian về thực hiện được, so với việc nàng lãnh lạnh giống như là xa lánh đến xa vạn dặm hấn rõ ràng tương đối hưởng thụ nàng kích động như thế này, cho dù nàng không hề nữa giống như trước luôn là một bộ đối với hấn muốn gì được đó hấn nói cái gì chính là cái đó.....

Nhìn ra được nàng thật nhịn thật lâu, thật lâu hấn cơ hồ chưa bao giờ từng thấy qua nàng kích động như vậy, nhưng kích động... Ít nhất chứng minh nàng không phải coi hấn trong suốt như không khí, hấn muốn

từng chút, từng chút lần nữa có được nàng, 1 Thương Tử Tuyền chân thật, không cần tỉnh táo cơ trí, không cần mềm mại khéo léo.

Vì vậy hắn nhếch miệng cười một tiếng, ý xấu nói:

”Bảo bối, em muốn như thế nào cũng không có vấn đề, ăn no bụng rồi lại đi kiện anh, anh sợ mình tối hôm qua quá kịch liệt, em hôm nay sẽ chân nhũn ra một ngày.”

Tiếp đó, hắn không ngoài ý nghe được bên trong một hồi lách ca lách cách tiếng đập đồ tiếng vang.

Phanh!

Ầm, tài liệu rơi hết. Bang bang! Lần nữa kêu, đụng phải chân bàn. Rầm rầm rầm...

”Tiểu Tuyền, cậu có chứng bệnh nóng nảy rồi sao?” Giống như là rốt cuộc không chịu nổi Thương Tử Tuyền không ngừng chế tạo tạp âm, Nhan Tín Dã mới từ một đồng trong tư liệu ngẩng đầu lên, tức giận nói.

”Mình rất khỏe.” Thương Tử Tuyền hít sâu, hết sức khống chế mình không cần lại đi đập tài liệu, nhưng... Nàng thật nhanh điên rồi!

Một tháng! Suốt cả một tháng rồi!

Người nam nhân kia còn mặt dày mày dạn nường nhờ nhà nàng không đi, nhưng nàng đến bây giờ nàng lại không kiện hắn tự xông vào nhà dân, cũng không có kiện hắn cưỡng gian, cho tới lúc này hắn ngày ngày đem nhà nàng thành nhà hắn, thậm chí hăng hái tới nửa đêm liền chạy tới phòng của nàng đối với nàng làm hết mọi chuyện hạ lưu đây rất cuộc là cái gì?

Vô luận nàng coi thường hắn thế nào, hắn đều có biện pháp làm nàng tức tới giờ chân gào thét, coi như cầm thứ gì đập hắn cũng như da dày thịt thô không sợ, dùng nhiều hơn ngôn ngữ hạ lưu chế ngự thính giác của nàng! Chẳng lẽ hắn đều không có việc gì làm rồi sao?

Thật ra thì Tín Dã nói không sai, một tháng này nàng liền giống như là kẻ bị chứng nóng nảy, mỗi ngày tâm tình phiền não không được.

Nàng chưa bao giờ như một dạng không bình tĩnh nư giờ, không lý trí thậm chí ở nhiều lần trong tòa án nàng đều xưa nay đều làm cho người ta á khẩu không trả lời được, nhưng nàng rõ ràng không phải như thế lý trí..nàng thân là kim bài luật sư cũng rất nhiều người biết nàng có tiếng tăm là lý trí, tỉnh táo, quan toà đối với nàng nghiêm cẩn cũng luôn luôn khen ngợi.

Nhưng bây giờ nàng nghĩ, quan toà cũng cho là nàng có chứng nóng nảy đi!

”Ai ai, có muốn gọi Boss tới thế nào không?Chứ cậu cứ như vậy mà nói là tốt sao?” Nhan Tín Dã liếc nàng một cái, nghiêng mắt nhìn nghiêng mắt nhìn chỗ ngồi của Boss trống rỗng, ai ai, mặc dù mình boss luôn lãnh một tờ giấy kiểm điểm không hay ho của boss, nhưng là không có boss ở đây, không có ai đùa giỡn thật nhàm chán.

”Dù sao mình cũng rất khá!” Thương Tử Tuyền mặc kệ hắn, nàng dĩ nhiên sẽ không nói cho Tín Dã là bởi vì kẻ đó vào giờ phút này đang bá chiếm nhà nàng, vẫn như cũ cùng nàng dây dưa không rõ sợ nếu Tín Dã biết cũng đại biểu là Kỳ Ngôn sẽ biết, hắn biết rồi Vân Khê cũng nhất định sẽ thò chân vào, sau đó... Liên quan rất rộng, mặc dù nàng quyết định không hề nữa đối với người nam nhân kia động lòng, cũng thử chỉ đem hắn làm kẻ ám giường nhưng nàng cũng không đến nỗi ác độc đến muốn nhìn hắn bị đồng đảng phân thân vạn đoạn.

Nhưng này không có nghĩa là nàng sẽ dao động ý nghĩ của mình, nàng không muốn thêm 1 vết xe đổ, nàng nghĩ có lúc ép mình phải dùng một chút thủ đoạn.

” Nữ nhân không thành thực.” Nhan Tín Dã bĩu môi.

”oh, dĩ nhiên không thành thực bằng người kia nhà cậu rồi.” Thương Tử Tuyền trêu ghẹo.

”Như thế nào, con mèo hoang nhà cậu có phải hay không bị cậu thuần phục thiếp thiếp rồi hả?”

Nhắc tới nữ nhân kia Nhan Tín Dã xoa xoa mi tâm.

"Nàng rất phiền toái."

"Chắc chắc, cô gái có thể làm cho Nhan đại luật Sư khổ não nhất định rất đặc biệt a?" Nàng càng ngày càng hiểu kỳ rồi.

"Là có đủ đặc biệt." Động một chút là la to nói lớn, nóng nảy như sấm, lại bướng bỉnh giống như con trâu, làm sao sẽ không đặc biệt?

Thương Tử Tuyền cười nàng tựa hồ chưa bao giờ thấy qua trên mặt Tín Dã lộ ra vẻ hạnh phúc thỏa mãn như vậy, ở bên ngoài trong truyền thuyết Nhan Tín Dã 1 trong thần bí kim bài luật sư Hằng giản, lãnh khốc lại không có tình, thái độ tuyệt đối cực kỳ chỉ là ba loại: lạnh lùng, lạnh lùng, và lãnh tình...

Nhưng người trong nhà cũng biết đó là thái độ đó với công việc mà thôi, thật ra thì hắn cũng rất dịu dàng đặc biệt là đối với mình người yêu sâu đậm.

"Vậy chờ mình thấy Tiểu bạch thỏ nhà Kỳ Ngôn, sẽ gặp con mèo hoang của cậu!" Thương Tử Tuyền cười he he bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Ah, cậu phải đi Tiểu bạch thỏ nhà Kỳ Ngôn á? Lúc nào thì đi?" Nhan Tín Dã mặt rất hứng thú.

"Đợi lát nữa." Thương Tử Tuyền cười cười

"Kỳ Ngôn hẹn mình ăn cơm trưa nói sẽ mang Tiểu bạch thỏ tới, mặc kệ như thế nào mình cũng phải nên đi nói lời xin lỗi chứ? Lần trước chính Tiểu bạch thỏ thảm như vậy."

"Ra cửa đã gặp cậu là coi như bạch thỏ kia hông may mắn." Nhan Tín Dã hừ cười.

"Như thế nào, có muốn cùng đi hay không?"

"Mình cũng nghĩ vậy, chỉ là buổi trưa mình có việc rồi, lần sau đi."

"Sẽ không phải là về nhà cùng nữ nhân của cậu chứ? Chắc chắc, có hay không đừng triền miên như vậy?" Thương Tử Tuyền chợt gục xuống bàn đối với hắn vênh lên môi

"Mình là thấy vô cùng ghen."

"Đi đi!" Nhan Tín Dã gõ đầu của nàng

"Cậu sẽ ghen mới là lạ, cậu ước gì có người có thể chơi mình chết."

Này....không cần vạch trần như vậy rõ vậy chứ?

"Vậy thì mình đi vậy!" Thương tử tuyền lè lưỡi, rời đi phòng làm việc.

Nhan Tín Dã nhìn bóng lưng Thương Tử Tuyền, nụ cười thu lại, ánh mắt thâm trầm, nàng cho là hắn cùng Kỳ Ngôn thật cái gì cũng không biết sao? Không nói, không có nghĩa là cái gì cũng không biết.

Hôm nay đối với Thương Tử Tuyền mà nói phải gọi là không quá dễ dàng. Buổi trưa cùng bạch thỏ và Kỳ Ngôn cơm xong, Kỳ Ngôn bởi vì Boss gọi rời đi trước, nàng hãy bạch thỏ nhà hắn hàn huyên một lát.

Nhưng đến gần lúc chạng vạng lại đột nhiên nhận được điện thoại của Kỳ Ngôn nói bạch thỏ nhà hắn không thấy.

Vì vậy nàng gọi điện thoại cho Ngân Li nhờ giúp đỡ, cũng trong thời gian ngắn nhất tìm được Tiểu bạch thỏ nhà Kỳ Ngôn, đem cô ấy cứu về, nói tóm lại Tiểu bạch thỏ nếu là nữ nhân của Kỳ Ngôn, như vậy cũng chính là người nhà của nàng coi như không có quan hệ này, nàng cũng phát hiện nàng rất thích bạch thỏ nhà hắn, bởi vì tiểu nữ nhân đó rất chân thành, thật đáng yêu, đồng thời... Cũng cho nàng cảm giác y hệt như quan tâm người trong nhà.

12. Chương 12

"Baby, đang nghĩ gì đấy?" Bên cạnh lại nóng lên, một nụ cười mê người vang lên.

Thương Tử Tuyền ngồi ở bên quầy bar, nâng một ly rượu lên nhấp nhẹ, đùa giỡn nói:

”Đang suy nghĩ anh đó!”

”Em có thể chớ đâm làm tổn thương trái tim bé bỏng của anh sao?”

Nghiêng đầu, Thương Tử Tuyền bật cười nhìn nam nhân như yêu nghiệt bên cạnh, mặt hấn mỹ đến diễm tuyệt rõ ràng là nam nhân mặt so với nữ nhân xinh đẹp hơn hơn gấp trăm lần, mà con ngươi màu tím kia làm cho hấn càng lộ vẻ quỷ quyệt yêu dị.

Đây cũng là một dạng nam nhân ư?

Thương Tử Tuyền nhếch môi, 1 trong tứ đại hộ vệ của 1 tổ chức hắc đạo”Ngân khuyết” của Đài Loan, Ngân Li danh hiệu”Quỷ mị” tựa hồ rất kinh khủng, nhưng cũng là 1 trong những người coi là người nhà của bọn họ, bọn họ cùng có duyên quen biết với boss, tình cảm sâu hơn và cũng là một loại duyên phận.

Nàng đưa ra tay trắng nõn không kìm hãm được chạm lên tóc đen của hấn, nếu như nàng nhớ không lầm nếu người không quen dám đùa bỡn sợi tóc trên người hấn thì có lẽ một giờ đã mọc được cỏ dại rồi, nhưng nàng cố tình không sợ.

”Li, anh thật là đẹp.”

”Oh.” Ngân Li kì quái nói một tiếng, bất mãn nói:

”Em nhất định phải đâm vào tử huyệt của anh mới được sao, anh là nam nhân, là mãnh nam!”

Hì hì cười ra tiếng, hấn nhất định thích cường điệu mình là mãnh nam, nhưng nàng thật rất hoài nghi, thân thể mãnh khảnh quỷ mị như vậy sẽ là một mãnh nam ư?

”Nữ nhân kia, em cười cái gì!” Ngân Li một tay giữ chặt hông của nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nỉ non:

”Em còn không có bồi thường anh! Anh chính là bởi vì một cuộc điện thoại của em mà lao tới cứu Tiểu bạch thỏ, chuyện xong rồi em không phải sẽ định quít nợ kêu anh rút đi đấy chứ?”

Thương Tử Tuyền cười khế, thuận thế tựa vào trên ngực của hấn, mắt đẹp trong lúc nhất thời chứa mê mang.

”Li, giúp đỡ em.”

”Cái gì?” Thấy biểu tình của nàng thế nụ cười dần dần từ mặt hấn rút đi, một đôi con ngươi tím thoáng qua quỷ dị sáng bóng.

”Em muốn cho anh ta chết tâm, hoàn toàn chết.” Con mắt có nước lay động, giọng nói của nàng kiên quyết, cứ như vậy đối với lẫn nhau cũng không tốt, Diệp Tường Hạo, tôi sớm đã chết tâm, anh cũng có thể như vậy.

Bọn họ đang ôm hôn. Đây là lúc Diệp Tường Hạo mở ra cửa đi tới phòng khách thấy, cũng là lần đầu tiên thấy.

Người kia, hấn không biết, nhưng cô gái kia có nghiền xương thành tro hấn cũng sẽ không quên...

Hấn không biết sắc mặt mình là thế nào nhất định sẽ không dễ nhìn, trong một tháng này cố gắng giữ vững nụ cười tựa hồ cũng có chút cứng nhắc, hấn cứ như vậy nhìn, nam nữ đó đang ôm hôn.

Giống như là hôn đủ rồi, Ngân Li mới nâng lên đôi môi tinh xảo vô cùng hướng về phía nữ nhân trong ngực nói:

”Baby, có người xem, chúng ta cũng nên dừng lại.”

Thương tử Tuyền nằm ở trước ngực của hấn, thở nhẹ, tỏ rõ mình mới vừa rồi đầu quá nhập, mắt đẹp liếc xéo nói

”Là một người xem không được hoan nghênh.”

Diệp Tường Hạo không có nhìn Ngân Li, chỉ là thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, một hồi lâu mới nhàn nhạt mở miệng:

”Hôm nay anh có nấu canh cua em thích ăn nhất.”

Một cổ đau đớn từ tim không báo động trước lan tràn ra, Thương Tử Tuyền có chút biểu lộ không nhận được, người đàn ông này đến tột cùng là muốn thế nào, coi như hắn hiện tại biết nàng thích nhất là màu sắc gì, thích nhất thức ăn là gì vậy thì có gì hữu dụng sao? Dùng chuyện bốn năm hắn không biết, bây giờ mới đi bổ sung, coi nàng là cái gì!

"Anh quấy rầy chúng tôi." Thương Tử Tuyền lạnh lạnh nói, quyết không để cho mình hối hận.

Cặp con ngươi tím kia chuyển động ở giữa Thương Tử Tuyền cùng Diệp Tường Hạo lưu động, hắn cười một tiếng rõ ràng là tà ác lời lại làm cho hắn nói rất vô tội mà đơn thuần:

"Xin chào, tôi là bạn trai của tiểu Tuyền xin hỏi anh là ai vậy?"

Diệp Tường Hạo không có bị chọc giận, nhưng hắn cũng cười không được, ánh mắt lạnh lùng từ đầu đến cuối đều nhìn Thương Tử Tuyền, giọng nói lại vẫn là nhu hòa:

"Em rốt cuộc muốn anh thế nào?"

"Là anh đến tột cùng muốn tôi thế nào?" Thương Tử Tuyền hỏi ngược lại:

"Dây dưa một tháng, anh còn không ngại sao? Anh cho rằng mỗi ngày giả ngây giả dại mà có thể bù cho quá khứ sao? Mặc dù anh đem tôi thành kẻ ngu nhưng thật đáng tiếc, tôi không phải."

".....Anh rất cố gắng sửa lại, tại sao em không chịu cho anh một cơ hội chứ?" Diệp Tường Hạo thanh âm trầm thấp ẩn nhẫn vẫn như cũ có thể nghe được sự run rẩy.

"Tôi đã cho." Thương Tử Tuyền hô hấp tăng thêm

"Tôi cho anh cơ hội bốn năm nhưng vẫn như cũ cuối cùng đồng ý cho anh ba tháng nhưng kết quả sao? Gọi điện thoại cho anh cô gái ở đầu kia nói cho tôi biết anh đang thay quần áo, mặc dù tôi cũng không muốn biết 2 người đang làm gì nhưng ít nhất tôi có thể lựa chọn kết thúc với anh."

Diệp Tường Hạo lông mày nhíu lại, tựa hồ không hiểu

"Nữ nhân nào cơ?"

"Đúng vậy, anh soa mà nhớ được chữ, mấy năm qua bên cạnh anh đổi bao nhiêu nữ nhân, ngay cả tôi cũng không nhớ được." Thương Tử Tuyền trào phúng cười.

"Những người kia đều là..."

"Là gặp dịp thì chơi." Thương Tử Tuyền trách móc

"Tôi biết rõ, tôi đều biết.. nhưng tôi chịu đủ rồi, cái tôi muốn anh căn bản không cho được."

"Vậy anh ta có thể cho em sao?" Bỗng chốc, Diệp Tường Hạo nhìn về phía Ngân Li, thiếu chút nữa hại Ngân Li không còn kịp nữa thu hồi ánh mắt xem kịch vui của mình.

"Tôi có thể nha!" Ngân Li dịu dàng ôm Thương Tử Tuyền

"Tiểu Tuyền nói gì, chính là thế."

Mà Diệp Tường Hạo không chút cử động, hắn muốn nghe từ trong miệng nàng nói.

"Đúng thế!" Thương Tử Tuyền đè nén mùi vị khổ sở tràn ngập toàn thân, quật cường nhìn thẳng hắn

"Tôi yêu anh ấy...."

"Không, người em yêu là anh!" Diệp Tường Hạo mặt găng tỉnh táo nói.

"Tôi nói rồi, tôi không thương anh nữa, đã không thương..."

"Nhưng anh yêu em." Diệp Tường Hạo dùng giọng nói chưa bao giờ có cầu xin nhìn nàng, sắc mặt có chút trắng bệch:

"Có lẽ, anh trước kia thật không có suy nghĩ thật kỹ qua cái vấn đề này, nhưng mà hiện tại anh rất xác định, anh yêu em, tiểu Tuyền, anh không thể không có em."

Thương Tử Tuyền tay đặt sau lưng Ngân Li, nín chặt làm đau tay mình, câu "anh yêu em" giống như là 1 chiếc búa buồn bực đập vào trên đầu nàng, làm cho nàng choáng váng; vì cái gì là bây giờ, chẳng lẽ hắn không biết tất cả đã muộn, không... đây là thủ đoạn hắn muốn vãn hồi, hắn lừa gạt nàng.

Ngân Li cảm thấy thân thể nàng hư mềm, đưa tay lặng lẽ nắm tay của nàng, để cho nàng buông lỏng.

Giống như là lấy được sức mạnh, nàng mới chậm rãi nói:

"Nhưng... Tôi đã không yêu anh, còn muốn tôi lại nói lại bao nhiêu lần? Nếu như anh thật yêu tôi, vì tốt cho tôi liền buông tôi ra, tôi không chịu nổi anh nữa, cũng không muốn lại muốn, xin anh đừng hành hạ tôi nữa."

Xin anh đừng hành hạ tôi nữa.

Mấy chữ này... khiến người Diệp Tường Hạo có chút lảo đảo, giống như là giằng co lâu một thế kỷ, Diệp Tường Hạo mới chết lặng thả ra túi hải sản trong tay hắn nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Tiếp theo xoay người hướng cửa chính đi tới...

Hắn dừng lại bước chân, thanh âm là chứa nỗi tuyệt vọng nàng chưa từng nghe qua:

"Tuyền, em biết không? Em thật không công bằng.... anh cũng vậy không phải là thần, anh chưa bao giờ biết em một mực đau khổ, em nhẫn nhịn nếu như anh biết, nếu như em từ lúc bắt đầu liền nói cho anh biết, anh tuyệt không làm cho em đau lòng thất vọng như vậy; là anh sơ ý, anh khinh thường, anh chưa từng chú ý tới những chi tiết nhỏ nhất, anh biết rõ mình rất khốn kiếp.... Nhưng chỉ cần em nói, anh thật sự sẽ sửa, anh hiện tại biết em thích màu vàng kim, thích ăn cua, em cũng không thích trang sức đắt tiền, nhưng em thích nước hoa hàng hiệu, nhẫn hiệu không cố định, nhưng toàn bộ đều là mùi hoa hồng.. em...."

Rốt cuộc, hắn giống như là nói không được nữa, thanh âm không rõ vẻ ghen ngào, làm cho người ta rất hoài nghi về mặt của hắn rốt cuộc là gì, cuối cùng hắn nói:

"Tiểu Tuyền, chúc em hạnh phúc."

Thật lâu... qua thật lâu, Diệp Tường Hạo đã sớm không có ở đây.

Thương Tử Tuyền cúi thấp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, nhanh chóng xoay người liền chuẩn bị trở về phòng, mà Ngân Li động tác so nàng nhanh hơn, giữ lại cổ tay nàng

"Tiểu Tuyền..."

"Em không sao." Nàng quật cường quay đầu đi không để cho Ngân Li nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Nếu thanh âm như vậy coi như là không có việc gì vậy như thế nào mới gọi có chuyện? Ngân Li ôn nhu nói:

"Nhìn anh."

"Em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi." Thanh âm không lộ đang run, Thương Tử Tuyền! Không được yếu ớt, không cần,...không cần!

"..... Muốn khóc thì khóc sẽ tốt hơn, ở trước mặt anh còn cần che giấu sao?" bóng dáng quỵ mị bỗng chốc chợt lóe đi tới trước người của nàng, nàng còn tới không kịp mang mặt nạ trang để cho hắn thấy toàn bộ sự yếu ớt của chính mình thu vào đáy mắt..

Vào giờ phút này, nàng mới bỗng dưng toàn thân vô lực, nhếch nhác ngồi trên đất, tất cả ẩn nhẫn hoàn toàn thất thủ, nàng đau lòng khóc.

"Không cần, em không muốn như vậy! Đây không phải là cái em muốn, anh ta tại sao thì ngược lại trách cứ em không công bằng? Hắn cho là hắn biết những kia em liền sẽ cảm động sao, sẽ lần nữa tha thứ cho anh ta sao? Em không muốn, em không muốn... em sẽ không tin tưởng anh ta, em lại cũng sẽ không ngu tin tưởng anh ta nữa."

"Tiểu Tuyền." Ngân Li ngồi xổm xuống, ôm nàng vào trong lòng mình.

"Ngoan, đừng khóc."

"Li, em cho là em sẽ không nữa đau lòng, thật đó! Nhưng lòng của em tại sao trống rỗng, thật là đau nữa? Anh nói xem em phải làm cái gì bây giờ?" Nước mắt làm ướt gương mặt của nàng, cũng thấm ướt áo Ngân Li.

"Bởi vì... em vẫn thích hấn ta." Ngân Li nói rất trực tiếp, thẳng đến không để cho nàng có thể lừa mình dối người.

"Em mới không yêu, không thể..." Thương Tử Tuyền khóc đến rất thê lương.

"Tại sao muốn ép mình không thương hấn như vậy, em đây là sợ hãi cái gì?" Ôm thật chặt nàng, Ngân Li cảm thấy sự lo lắng của nàng, nhưng là rất nhanh, hấn thay nàng trả lời, lời nói thẳng mà đả thương người:

"Bởi vì em đang trả thù anh ta, bởi vì quá yêu cho nên em hận, hận anh ta những năm qua không tạo cho em 1 cảm giác an toàn, em là ở trên người anh ta đòi lấy ấm áp nhưng vẫn sợ phần ấm áp này sẽ biến mất không thấy, càng sợ...em lại càng suy nghĩ lung tung, cho đến khi em theo bản năng cảm thấy anh ta sẽ không thể cho em cảm giác ấm áp nên em sợ bị thương, sợ cuối cùng hai bàn tay trắng, cho nên lựa chọn tổn thương anh ta, chỉ có tổn thương anh ta, em cho rằng mình mới có thể an toàn nhưng mà bây giờ em phát hiện những nhiệt độ đó vẫn tồn tại như cũ, chưa bao giờ mất đi, cho nên em đang mâu thuẫn....."

"Không nên nói nữa!" Thương Tử Tuyền gầm nhẹ, vùi vào lồng ngực của hấn, giống như nghe nữa sẽ không chịu nổi.

Nàng thật sự rất sợ Ngân Li phân tích mình như vậy, phân tích ra mình là kẻ đáng ghét mà ác độc, người nam nhân kia nói nàng không công bằng, Ngân Li nói nàng ở mua dây buộc mình nhưng nàng lại không cách nào phủ nhận.

Thì ra là người muốn đòi lấy chính là... là nàng, là nàng....

Là ác ma của nàng sâu trong nội tâm đang điều khiển nàng, cười nhạo lá gan của nàng nhỏ, mềm yếu, hiện tại nói nàng nên vừa lòng đẹp ý không phải sao?

Nàng đuổi đi hấn, nàng đã mất hấn... Vĩnh viễn hoàn toàn mất đi...

Thương Tử Tuyền bị bệnh.

Luôn luôn được xưng là "đứa trẻ khỏe mạnh", cơ hồ cũng có lúc ngã bệnh, bởi vì sốt cao ba ngày nhưng không có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đối với một người chưa từng ngã bệnh mà nói, thể tối của virus ốm kia đủ để tiêu hao nửa cái mạng của nàng, cuối cùng, các nam nhân kia tay chân luống cuống gọi cho Đỗ Vịnh Duy.

Đỗ Vịnh Duy là ai? Là bác sĩ thiên tài khoa tim mạch không sai, hấn chuyên môn là trái tim! Trái tim đó? Đem hấn tới đây coi như là xảy ra chuyện gì?

Liếc xéo bốn đại nam nhân đứng cạnh giường, Đỗ Vịnh Duy tức giận xua đuổi, thuận tiện tốc độ cực nhanh mà đem kim tiêm cắm vào mu bàn tay của Thương Tử Tuyền.

"Cô ấy cần có không khí, bốn người muốn vậy chết cô ấy sao?"

Nghe vậy, Lan Kỳ Ngôn, Nhan Tín Dã, Thẩm Tử Kiều cùng Ngân Li cũng mau chóng thối lui ra sau một bước, khiến cho không khí có thể lưu thông. Đỗ Vịnh Duy liếc bọn họ một cái, tích tụ mà nói:

"Làm ơn đi, bốn người có thể hay không đừng có vẽ mặt đau thương như vậy, cô ấy chỉ là sốt cao, sốt cao, ok? Cũng không phải là bệnh nặng gì mà không chữa khỏi, cần thiết bị thương thảm thiết như kia sao?"

"Nhưng cũng ba ngày rồi, cô ấy còn là cái bộ dáng này, không biết xảy ra vấn đề gì chứ?" Lan Kỳ Ngôn nhìn người trên giường mặt tái nhợt, bên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh lo lắng nói.

"Cô ấy rất ít khi ngã bệnh, đột nhiên như vậy rất lạ đó." Đỗ Vịnh Duy phát tay để cho mọi người cùng đi ra khỏi phòng.

"Truyền dịch xong sẽ tốt, đi ra ngoài đi, để cho cô ấy nghỉ ngơi."

Năm đại nam nhân chiếm cứ phòng khách nhà Thương Tử Tuyền, trong lúc nhất thời tựa hồ khiến phòng khách to như thế trở nên nhỏ hẹp, hồi lâu tất cả mọi người không nói gì, tựa hồ đang suy tư những gì đó cuối cùng Đỗ Vịnh Duy thiếu kiên nhẫn nói trước:

”Chúng ta bây giờ là ở một, hai, ba kẻ đầu gối sao? Mấy người làm gì đều không nói chuyện.”

”Cậu nên biết là chuyện gì xảy ra chứ?” Nhan Tín Dã cau mày nhìn Ngân Li.

Ngân Li giọng vẻ thờ dài, vuốt vuốt mái tóc dài của mình.

”Cần biết sao, biết rõ còn hỏi? Tất cả mọi người nhìn ra được tiểu Tuyền là tâm bệnh.”

”Vì nam nhân kia?” Lan Kỳ Ngôn giọng nói rất lạnh

”Mình sẽ không để mặc cho bọn họ cứ như vậy tiếp tục dây dưa.”

”Cho nên cậu muốn làm thế nào?” Ngân Li khó được khi chân mày thu hẹp.

”Giết tên kia?”

13. Chương 13

”Mình chỉ biết nếu như không có hắn ta, tiểu Tuyền tuyệt sẽ không biến thành bộ dạng thảm thế này!” Lan Kỳ Ngôn âm lượng bình thường, nhưng lại nghe ra được hắn muốn làm thế.

”Không thể.” Ngân Li giọng nói bắt đầu bất mãn

”Chẳng lẽ cậu không phải biết chính là bởi vì không có hắn ta, tiểu Tuyền mới bức mình thành ra như vậy sao?”

”Giờ có ép mình tiểu Tuyền chỉ nhất thời khổ sở thôi, nếu không thì cô ấy sẽ khổ sở cả đời, chỉ cần không có cái tên kia, cô ấy sẽ khá hơn.” Nhan Tín Dã lạnh lùng mở miệng, tựa hồ ở tán cách nói kia.

”Làm ơn đi, hai người có thể hay không ít tự cho mình là đúng? 2 người cho là chỉ cần làm thế, mà có thể không chế tư tưởng của tiểu Tuyền sao?” Ngân Li không thoải mái nói sâu xa hơn.

”Nếu như hắn ta đủ để trở thành bệnh trong tâm của tiểu Tuyền như vậy 2 người cũng không thể xem thường tồn tại của người nam nhân kia, nhất thời hay là cả đời chỉ có tiểu Tuyền chính mình biết, nếu như hành động thiếu suy nghĩ có thể sẽ khiến cho mấy người mất đi tiểu Tuyền.” Văn trầm mặc Thẩm Tư Kiều cũng đưa ra ý kiến của mình.

Lan Kỳ Ngôn đưa mắt đứng lên, trào phúng:

”Muốn làm thế là chuyện của chúng ta, không cần mấy người nhúng tay.”

”Cậu nói cái quỷ gì thế?” Ngân Li cũng đứng lên, trong phòng khách đột nhiên nâng lên một không khí giương cung bạt kiếm, con ngươi tím lóe lên cái tia sáng bóng diêm dúa, cực kỳ nguy hiểm.

”Ít làm bộ làm tịch để bảo vệ tự cho mình là đúng đi, cậu rốt cuộc đối với chuyện này hiểu bao nhiêu!”

Mặc dù là hắn cùng tiểu Tuyền đuổi đi người nam nhân kia, nhưng từ tình hình sau khi đuổi đi anh ta, thấy đó không phải một biện pháp tốt.

”Ít nhất so với cậu hiểu rõ hơn!” Lan Kỳ Ngôn lạnh lùng nói, không cần hiểu rõ đi nữa, hắn tận mắt thấy qua tiểu Tuyền đau lòng tuyệt vọng như thế nào, hắn đã biết nên làm như thế nào.

Nhan Tín Dã cùng Thẩm Tư Kiều đồng thời đứng dậy, một người kéo một người đang như muốn động thủ

”Người trong nhà không nên như vậy.”

Ngân Li hừ lạnh

”Ai kêu người này nói chuyện đáng ghét như thế, giống như chỉ có hắn ta biết chuyện của tiểu Tuyền vậy ”

”Nếu như cậu cũng để ý cô ấy, cậu cũng sẽ không muốn đem cô ấy đưa vào hố lửa, hừ!”

"Cậu.... Tìm chết!"

"Muốn đánh nhau phải không? Tới đây...dù sao tôi cũng rất lâu không có hoạt động gân cốt."

"Đủ rồi! Tất cả đều dừng lại cho tôi, dừng lại!" Đầu óc mơ hồ Đỗ Vịnh Duy rút cuộc bộc phát, thân thể cao lớn làm công việc mạo hiểm ngăn cản hai người, rống to:

"Này...này! 2 người là xảy ra chuyện gì, đều là quan tâm tiểu Tuyền thôi, cần gì làm cho giống như là có thâm thù đại hận, ý kiến của mấy người 2-2, tối thiểu cũng phải nghe một chút ý kiến của tôi chứ?"

Một hồi lâu, trong phòng khách chỉ có 1 kẻ tức giận rống to nòng đậm thở dốc, Nhan Tín Dã nhìn Đỗ Vịnh Duy

"Vậy ý kiến của cậu là sao?"

"Ý kiến của tôi là, mấy người lần nữa ngồi xuống, hảo hảo phân tích, rốt cuộc phải làm sao làm mới i đối với tiểu Tuyền tốt nhất." Đỗ Vịnh Duy tức giận đẩy tất cả một cái, khiến hai bên ngồi về chỗ, hướng về phía Lan Kỳ Ngôn nói:

"Ngân Li nói không sai, cũng không phải cậu cảm thấy đối với tiểu Tuyền tốt chính là tốt, cậu cho rằng cô ấy là tượng gỗ tùy cậu không chế nói những nói cuội sao?"

Tiếp theo chuyển sang Ngân Li: "Dĩ nhiên, Kỳ nói cũng không phải không đúng, biết rất rõ tiểu Tuyền là đang rất mâu thuẫn, rất khổ sở, chúng ta thế nào còn có thể mặc cho tiểu Tuyền cùng người nam nhân kia dây dưa, tiếp tục lặp lại giày vò mình đây? Ý của chúng ta bất đồng là không thể chỉ trích bởi vì mỗi người suy nghĩ không giống nhau, nhưng nào thành ra như vậy có thể giải quyết vấn đề sao? Gì là kim bài luật sư, còn tâm phúc hộ vệ... Nhìn bộ dáng mấy người bây giờ xem có giống những kẻ ngu hay không?"

Một phen, rất nhanh để cho một đám nam nhân thông minh tuyệt đỉnh an tĩnh lại, Lan Kỳ Ngôn lạnh nhạt nhìn Đỗ Vịnh Duy

"Vậy cậu có chủ ý gì tốt hơn không?"

"Mình không biết tình huống cụ thể, cho nên cũng không muốn cứ thế phán định, nói chủ ý lời nói... mình cảm thấy chúng ta nên làm 1 cái thí nghiệm."

"Cái thí nghiệm gì?" Bốn nam nhân bị lực hấp dẫn chú ý, trăm miệng một lời nói.

Đỗ Vịnh Duy môi mỏng nâng lên 1 cái cười: "Chuyện này rất dễ dàng..... Chỉ cần có 1 kết quả đến lúc đó không cần mình nói, chúng ta đều sẽ biết cái gì mới là đối với tiểu Tuyền tốt nhất, cái gì mới là lựa chọn của tiểu Tuyền, cái gì là cô ấy thực sự cần."

"Nói nghe một chút."

"Vậy phải xem người nam nhân kia nguyện ý vì tiểu Tuyền hy sinh bao nhiêu..."

Thương Tử Tuyền hoàn toàn khỏi hấn đã là chuyện 1 tuần sau.

Nhưng nàng lại bị một đám nam nhân bá đạo cấm túc rồi, ngày ngày đợi tại trong nhà nghỉ ngơi không cho phép làm việc, lúc nhàm chán xem TV một chút, ngủ một chút, đối bụng sẽ có người đứng lúc đưa đủ 1 bàn ăn dinh dưỡng tới nhà cho nàng ăn no.

Nàng rất muốn nói, nàng không phải là con nít, là thủy tinh vừa đựng liền bể, có cần phải chăm sóc như vậy sao?

Đúng vậy... nàng thừa nhận mất đi Diệp Tường Hạo, nàng thật rất muốn hồng mắt.

Nhất là bây giờ, lòng của nàng... so với lúc vừa chia tay càng thêm mệt mỏi, khi đó nàng còn có thể đau, có hận mà bây giờ có đau nàng đều không biết là cảm giác gì, chứ đừng nói là hận.

Hấn là nhược điểm trí mạng lớn nhất của nàng, nàng hiện tại mới hiểu rõ cả đời này, nàng nhất định sẽ bị hấn hại chết.

Một tháng, chỉ rong thời gian 1 tháng.

Hơi thở của hắn liền đem phòng của nàng lấp đầy, tựa như hiện tại, nàng tựa hồ còn đâu đây nghĩ thấy được mùi vị trên người của hắn, bên tai còn thỉnh thoảng đến thanh âm vô lại kia.

Bảo bối, hôm nay anh có làm cá sốt hạt điều, mấy cô hôm nay thử chợ nói có cá mới, rất tươi ngon.

Nàng giống như không có nghĩ qua, hắn 1 đại nam nhân làm sao sẽ đi chợ mua thức ăn? Còn cùng mấy bà cô, bà bác ngoài chợ quen biết như vậy..... Thì ra là một tháng này, nàng ăn đều là món ăn hắn làm cho tới bây giờ, nàng còn là cho là hắn nấu ăn là việc vô cùng không đáng tin, không phải quá mặn thì chính là quá nhạt.

Nhưng là, không được ăn mới biết những tư vị đó cứ tiến vào chiếm giữ lòng của nàng như vậy.

Bảo bối, em hôm nay mặc đồ lót màu xanh rất hấp dẫn, anh thật không nỡ cởi xuống nó.

Cả cái lời nói tà ác kia, nàng đều hoài niệm đến đáng xấu hổ, bốn phía.... lạnh lẽo không có thanh âm của hắn, nhiệt độ của hắn..tất cả những gì nàng quen thuộc và chính nàng đem nó trở về số 0.

Hắn đã thay đổi, hắn cố gắng nàng đều biết.

Nhưng nàng lại không dám quay về, hèn hạ lựa chọn đâm bị thương hắn để thỏa mãn lá gan của bản thân cẩn thận để ý thì ra là chân chính người cần là nàng, từ đầu đến cuối đều là nàng, nàng muốn hắn, nàng bá đạo muốn hắn, chỉ muốn hắn thuộc về của riêng mình!

Nàng không cần bên cạnh hắn có bất kỳ người khác nào tồn tại, vì thế tìm hết mọi đáng thương về mình lấy cớ để hận hắn, ghét hắn vậy mà nàng chỉ thấy mình đáng ghét hơn thôi.

"Diệp Tường Hạo..." Thanh âm run rẩy êm ái từ bên môi bật ra, Thương Tử Tuyền ôm đầu gối núp ở trên ghế, mắt thấy cay quá, muốn khóc nhưng thế nào cũng khóc không ra nước mắt, nàng thật sợ hãi, sợ mình cũng khóc không nổi nữa.

Không biết qua bao lâu, một tiếng chuông di động truyền đến.

Thương Tử Tuyền chết lặng cố di động thân thể, cũng rất khó khăn đến gần di động, l chợt nhìn nghiêng mắt thấy số hiển thị tên "Hải Đăng", cảm giác nàng giống như là bị đâm, cắn răng một cái, đưa tay cầm lên di động tiếp máy.

"Thương Tử Tuyền." Thanh âm yếu ớt từ trong điện thoại truyền ra, khiến nàng có chút cảm giác lo lắng.

"Thương luật sư, tôi là Hải Đăng! Xin hỏi Louie có tìm cô không?" Đầu kia, Hải Đăng thanh âm gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo dầu nói.

"Không có." Nàng cắn môi nhẹ nhú máu, nàng đã đuổi hắn đi rồi, hắn sẽ không trở lại tìm nàng đâu.

"Hổng rồi, cậu ta sẽ đi nơi nào chứ?"

"Anh ấy... đã xảy ra chuyện gì?" Nàng vốn là không muốn hỏi, nàng thật không muốn lại đi biết chuyện có liên quan đến người nam nhân, nhưng lời nói cứ thế liền bật thốt lên.

"Cô không phải biết? Tôi lúc này không có thời gian nói cho cô, chỉ cần mở ti vi thì cô sẽ biết, nếu như cô có nhìn thấy cậu ta xin cô lập tức nói cho tôi biết, cảm ơn cô, Thương luật sư!"

Rất nhanh di động bị cắt đứt, lời nói kia khiến cho nàng lo lắng, cơ hồ là run rẩy mở ti vi, quả nhiên chỉ cần mở ti vi rồi sẽ biết...

Trên ti vi, cơ hồ mỗi kênh giải trí đều cùng phát ra 1 tin tức.

Mấy ngày trước album của Louie mới vừa phát hành rộng rãi ở Mĩ, đó là 1 siêu sao với sự nghiệp phát triển không ngừng nhưng anh ta bị phát hiện rút tiền từ ngân hàng tư nhân bài bạc, lại còn thua thiếu 1 khoản nợ kếp xù làm cho giá trị con người giảm mạnh, hình tượng bị tổn thương nghiêm trọng, không ít người ái mộ đối với Louie bày tỏ mình rất thất vọng, hiện tại những hợp đồng đã và sắp kí kết được các nhà đầu tư vội vã dừng lại, không ít công ty cũng bắt đầu đòi bồi thường, mà Louie lại không biết tung tích, cho tới bây giờ, cũng không có đứng ra xác minh những điều này với công chúng.

Thương Tử Tuyền không biết rõ mình có đang run rẩy hay không, nếu không nàng tại sao liền một cái điều khiển ti vi cũng cầm không vững, trơ mắt nhìn nó tuột xuống rơi vỡ trên đất? Tại sao phải như vậy? Là bởi vì nàng ư....

Coi như dù thế nào tự nói với mình, ép mình nghĩ người nam nhân kia không phải là vì nàng làm như vậy, hẳn sẽ không vì nàng tự hủy tiền đồ đến mức này nhưng là nội tâm của nàng lại có 1 thanh âm nói cho nàng biết, đúng thế..là vì Thương Tử Tuyền! Chỉ vì cô quá mềm yếu, ích kỷ, cô đã phá hủy anh ấy, cô cứ nhiên cứ như vậy đem anh ấy phá hủy!

Mặt thấm ướt, nàng phát hiện mình khóc.

Một khắc kia, nàng có thể nghĩ tới là xông vào phòng mình thay quần áo, sau đó ra cửa, nhưng không biết vì sao, nàng chính là biết anh ta sẽ ở nơi nào, nàng nhất định biết anh ta sẽ ở nơi nào!

"Xoạt" mở ra cửa chính, 2 nam nhân kia đang chuẩn bị mở cửa đó là Lan Kỳ Ngôn cùng Nhan Tín Dã.

"Cậu muốn đi nơi nào?" Lan Kỳ Ngôn nhìn về mặt tái nhợt của nàng cau mày hỏi.

"...Mình có việc, phải đi ra ngoài một lát." Không nghĩ tới sẽ bắt gặp bọn họ, Thương Tử Tuyền theo bản năng liền bắt đầu né tránh.

Nàng ánh mắt lóe lên cũng không có trốn được ánh mắt của bọn họ, Nhan Tín Dã nhàn nhạt hỏi:

"Muốn đi tìm anh ta?"

Quả nhiên, chuyện này không ai là không biết, nàng không muốn nói dối thêm nữa, hít thở sâu một hơi.

"Ừ"

"Cậu không được đi." Lan Kỳ Ngôn giọng điệu bắt đầu có chút cứng rắn.

"Chuyện của hắn ta đã sớm không liên quan gì tới cậu, cậu còn quản hắn khi gió làm cái gì, hắn ta có chết hay sống liên quan gì tới cậu?"

Đúng vậy, nàng nói qua khi nàng không thương một người thì hắn ta có chết ở trước mặt nàng, nàng sẽ không nháy mắt một cái nhưng... nàng vẫn thích hắn, nàng thật yêu hắn!

"Kỳ Ngôn, van xin cậu, để cho mình đi có được không? Mình không thể cứ như vậy mặc kệ anh ấy." Trong nháy mắt, Thương Tử Tuyền giọng gần như cầu xin, nàng thật mau không chịu nổi, nàng muốn gặp hắn, muốn biết tình huống của hắn, biết hắn có sao hay không.

"Thương Tử Tuyền, cậu đã đồng ý với bọn mình cái gì!" Nhan Tín Dã lạnh lùng nhìn nàng.

"Mình biết rõ! Mình nói rồi, mình sẽ rời đi anh ấy! Nhưng..." Thương Tử Tuyền cứng họng, lệ ở trong hốc mắt chảy ra, trong lúc nhất thời nàng không thể tiếp tục chờ đợi, nàng chợt đẩy 2 người kia ra cửa, cắn môi

"Thật xin lỗi!"

"Tiểu Tuyền!" Nhìn bóng dáng nàng biến mất trước cửa thang máy, Lan Kỳ Ngôn cùng Nhan Tín Dã đồng thời gầm nhẹ một tiếng.

Cuối cùng, cậu ấy vẫn đi.

Lan Kỳ Ngôn cùng Nhan Tín Dã nhìn nhau cười khổ, xem ra bọn họ đã thua, kết quả đã rõ ràng.... Nhưng chuyện kể phát triển là như thế nào, chính là bọn họ cũng sẽ biết, chỉ là vẫn cảm thấy khó chịu vì nó không như mình nghĩ

Sáu năm rồi, lần nữa trở lại cái phòng nhỏ kia, Thương Tử Tuyền lòng đầy ngü vị tạp trần.

Lúc rời đi, nàng tiêu tiền vào nơi này mặc dù biết mình sẽ không trở về nữa, nhưng nàng vẫn là ngoan cường đem nó mua từ chủ cho thuê nhà với giá cao, khi đó nàng cho là nàng chỉ là không bỏ được cái nơi đã ở nhiều năm, mặc dù nó vừa nhỏ lại vừa nát nhưng nó dù sao cũng theo nàng vượt qua rất nhiều khó khăn, cùng những năm tháng cô tịch.

Nhưng bây giờ, nàng mới biết, mình mua nó là vì sợ hắn trở về tìm nàng mà nhớ.

Ban đầu nàng tự nói với mình, sẽ không đợi một nam nhân vĩnh viễn sẽ không trở về, mà trên thực tế thì ngày ngày nàng kiếm có luôn hi vọng có một ngày hắn sẽ trở lại tìm nàng, nếu bên trong là người xa lạ sợ hắn sẽ thật buồn tha nàng, cho nên mua nơi này, bên trong còn để lại mọi thứ như trước kia nếu.... hắn đã tới thì cũng biết tất cả không có thay đổi, hắn có chìa khóa và sẽ có thể mở ra cánh cửa này, căn nhà chứa trái tim của nàng

Đứng ở cửa, Thương Tử Tuyền móc ra chìa khóa, cắm vào mở cửa, một khắc kia nàng có chút do dự, là sợ nếu như hắn đang bên trong thì như thế nào lần nữa đối mặt với hắn đây?

Không phải, nàng là sợ, hắn không ở đây.

Cẩn chặt môi, Thương Tử Tuyền đẩy cửa ra, rồi khi nàng nhìn vào trong góc, nhìn người đang cúi đầu dựa vào tường, thấy 1 nam nhân trong như mất hồn ngồi dưới đất, một nháy mắt kia làm cho lòng của nàng đau như rơi xuống, giống như vừa đau lòng lại vừa tức giận muốn la to.

Hắn quả nhiên ở chỗ này.

Trong góc nam nhân tựa hồ nghe đến thanh âm lạ, thân thể khẽ run lên, nhưng không có ngẩng đầu cũng không có động, mặc dù động tác run lên vô cùng nhỏ nhưng nàng thấy, nàng nghĩ hắn biết là nàng tới.

Chậm rãi đi về phía hắn, nàng cũng cảm thấy toàn thân hắn bắt nhịp hết sức căng cứng và khi cách hắn không tới khoảng cách 1 thước, nàng nghe hắn đột nhiên phát ra tiếng thét khàn khàn:

"Đừng tới!"

Bước chân hơi nhỏ dừng lại, nàng lại không có bị hắn hù, tiến tới giống như không nghe thấy lời của hắn tiếp tục đi đến gần hắn, cho đến khi nàng ngồi xổm thấy con mắt của hắn rũ xuống, lại có thể thấy được hàng lông mi dài cong kia.

14. Chương 14

Lời muốn nói ở cổ họng ứ lại, nàng lại thế nào cũng đều nói không ra được, cảm thấy cổ họng có cảm giác đau nhói làm cho nàng không cách nào nói ra tiếng, cuối cùng tất cả lời nói biến thành 1 cái tên mềm mại:

"Diệp Tường Hạo....."

"Không nên tới gần anh! Anh nói không nên tới!" Nàng gọi khiến Diệp Tường Hạo giống như là bị kích thích cực lớn, hắn chợt ngẩng đầu nhìn nàng trong con ngươi là nét bị thương mà tuyệt vọng.

Một khắc kia, nàng không có rảnh đi quan tâm ánh mắt của hắn, nàng quan tâm... vết thương trên mặt hắn!

"Anh bị thương!" Kêu lên một tiếng liền chính nàng cũng không có chú ý tới giọng nói của nàng mình là xót xa cỡ nào, nàng run rẩy đưa tay chạm đến vết máu trên trán hắn đã khô, nhìn ra được vết thương khai khi bị chác chảy máu rất nhiều, khóe mắt, khóe miệng cũng có, trên mặt cũng tất cả đều là màu xanh tím, hắn rốt cuộc đối với mình làm cái gì!

"Mặc kệ anh!" Diệp Tường Hạo gầm nhẹ, đẩy ra tay của nàng, quật cường hung hăng nhìn chằm chằm nàng

"Em tại sao lại tới? Tất cả chuyện của anh đều đã không liên quan gì tới em rồi, em còn tới làm gì?"

"Ai nói chuyện anh không liên quan đến em!" Thương Tử Tuyền kinh ngạc mà nhìn hắn, nước mắt cứ như vậy không chế không được chảy xuống, nàng thua.... lần nữa đã thua bởi người đàn ông này, có lẽ đối mặt với hắn nàng liền không có thắng nổi, thanh âm nghẹn ngào trừu trong cổ họng phát ra:

"Chuyện của anh... Chính là chuyện của em."

"Đủ rồi!"

Nước mắt của nàng rơi trên mu bàn tay của hắn, làm cho lòng hắn cũng khó mà không chế, hắn thất bại mà cô đơn gặm nhấm

: "Không nên gạt anh nữa, không cần em thương hại, không cần em phải lúc này mới đến nói cho anh biết những thứ này! Anh rất không cần, anh sợ nhất sẽ là sự thương hại của em, khi em nói những lời này là bởi vì nhìn thấy anh thất bại, anh mềm yếu em mới có thể cố ý nói 1 chút lời để an ủi! Thật ra thì em đã sớm chỉ muốn thoát khỏi anh, nếu không yêu anh, thì tại sao còn phải để ý tới anh làm gì?"

"Không phải em thương hại, không phải!" Coi như hắn có thể nào đuổi nàng, nàng cũng không rời đi Thương Tử Tuyền cũng nhịn không được nữa đưa tay đem hắn thật chặt ôm vào trong ngực, nàng thất thanh khóc ròng.

Em yêu anh, em chưa từng có ngừng yêu anh, anh có biết không đời này trừ anh ra em căn bản không cách nào yêu người khác, Diệp Tường Hạo, anh cái tên đần độn này, em yêu anh đó!

Nàng khàn giọng kiệt lực nói lời tỏ tình khiến cho thân thể cao lớn kia cứng đờ, chôn ở trong lòng nàng thanh âm trầm giống như là không thể tin:

"Không.... em đã không yêu anh rồi, em nói...em đã yêu người khác."

"Là lừa gạt, đó là lừa gạt anh thôi." Thương Tử Tuyền đỡ hắn lên, cẩn thận sờ mặt bị thương của hắn, lệ rơi không ngừng nhìn tới kẻ trước mắt ánh mắt mất hồn mà bị thương

"Nhìn em, đó là lừa gạt anh thôi Ngân Li là người nhà của em, em yêu anh ấy là bởi vì anh ấy là người thân của em, em chỉ yêu có anh, em không lừa anh."

Một hồi lâu, Diệp Tường Hạo chỉ có thể thật sâu đưa mắt nhìn nàng tựa hồ sợ chỉ sợ trong nháy mắt nàng sẽ không thấy nữa, hắn giơ tay chạm đến gương mặt của nàng muốn nói cái gì rồi lại không dám nói, cuối cùng trông mắt đen thâm thúy tối sầm lại, hắn lần nữa đẩy nàng ra tựa vào trên tường, nhắm mắt lại

"Em vẫn yêu anh làm cái gì? Không có ý nghĩa rồi... anh đã không phải là Diệp Tường Hạo trước kia, bây giờ anh là kẻ hai bàn tay trắng... anh thành kẻ cái gì cũng không có."

"Anh không phải là cái gì cũng không có, anh còn có em!!!" Thương Tử Tuyền cắn môi, vội vàng kéo bàn tay của hắn nắm chặt trong lòng bàn tay nhỏ bé của mình.

"Chẳng lẽ anh không có cảm nhận được sao? Em còn ở tại bên cạnh anh! Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh! Diệp Tường Hạo, anh đừng như vậy nữa, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi! Anh chỉ là một phút kích động phạm sai lầm, nhưng đừng nản chí anh có thể lần nữa đứng lên đối mặt với mọi người, không sao cả!"

"Anh không thể, anh không thể làm được!" Diệp Tường Hạo đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ lên nhìn chăm chăm vào nàng

"Khi em không ở bên cạnh anh không thấy cái gì có ý nghĩa hết! Nếu như anh trở về Diệp Tường Hạo trước kia, em sẽ vẫn như cũ sẽ rời đi anh, em căn bản không muốn có một người là Louie, nếu em không muốn vậy anh có nó thì có ý nghĩa gì đây? Em bây giờ chỉ là gạt anh, muốn để cho anh tỉnh lại, vậy sau này! Sau đó....em sẽ rời đi, em sẽ...."

"Em sẽ không!"

Cho đến giờ phút này, nàng mới biết sự tuyệt tình của mình mang lại cho hắn nỗi đau sâu đậm thế nào, một tháng đó hắn chưa bao giờ có biểu hiện qua mình bị thương, hắn luôn là cười hi hi ở bên nàng đảo quanh, chăm sóc nàng, muốn vẫn hồi nàng lại không có nghĩ qua hắn cũng như nàng sẽ sợ, cũng sẽ sợ mất đi đối phương; lòng của nàng có bao nhiêu đau thì hắn cũng vậy.

Nàng vẫn cho là hắn không thương nàng, không quan tâm nàng nhưng nàng thật không biết sao?

Nếu như hắn không thương, hắn cũng sẽ không như vậy muốn nàng, bá đạo chiếm cứ tất cả, nàng chỉ là muốn hắn nói ra, buộc hắn làm cho nàng xem, nàng đem một ít lát cắt biến thành chứng cứ buộc tội hắn không thương nàng vậy mà thông minh như Thương Tử Tuyền làm sao sẽ không biết những cái gì là thật, những gì là giả? Cái người này sau lưng một bộ mặt, trước mặt 1 bộ mặt.

Nàng biết rất rõ ràng khi hắn bộc bạch là vũ khí khiến nàng không thể kháng cự được.

Thương Tử Tuyền nhìn hắn, mặt như cũ là không biểu tình, nàng biết mình chỉ cần hắn

"Thật xin lỗi." Thương Tử Tuyền nhào vào trong ngực của hắn, khóc không thành tiếng.

"Diệp Tường Hạo, không nên như vậy... đều là sai lầm của em có được không? Em thề, em sẽ không rời đi anh nữa, mặc kệ anh là Louie hay là Diệp Tường Hạo, em không cần biết là ai đều tốt, em vĩnh viễn sẽ không rời đi, về sau chúng ta có gì cũng chia sẻ với nhau, sẽ không bao giờ dễ dàng nói những lời chia tay như vậy nữa, có được không?"

"Em... lời em nói đều là thật?"

"Thật." Nàng nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nước mắt làm nhòe đi, khẽ vuốt ve gương mặt của hắn.

"Em hình như chưa từng nói qua cho anh trước khi gặp anh cuộc đời của em đã được chính mình viết thành 1 kế hoạch, em tự hoạch định nó rất hoàn mỹ, không ý vết nhưng cho đến anh xuất hiện...anh là cạm bẫy duy nhất để cho e, cần bản ứng phó không kịp liền xông vào, mới đầu em rất chống cự, em cảnh cáo mình không cần yêu anh, nhưng càng chống cự em liền yêu càng sâu, em lớn lên trong 1 bầu không khí không tốt, cuộc sống lâu dài chỉ là cô tịch, khiến cho đáy lòng vẫn có một khối u, mà anh tựa như 1 vầng sáng mãnh liệt chói mắt khiến cho em không cách nào kháng cự, rõ ràng em sợ mất đi anh như vậy, không cách nào đối mặt với việc không có anh ở bên cạnh em nhưng bởi vì anh là Louie! Em cũng biết rõ anh không thể một mực bên cạnh mình, nhưng em rất lo lắng, em sợ, nhưng cũng không dám đối với anh nói, tha thứ cho sự ích kỷ của em có được không....Em cần anh,em thực chỉ muốn anh chỉ là của riêng em, em không thể không có anh! Em không muốn lừa gạt mình nữa, coi như anh về sau sẽ cảm thấy chán ghét, cảm thấy em cố tình gây sự thì em cũng không muốn lừa gạt mình nữa. Em cần anh – Diệp Tường Hạo!"

Hắn nhìn hắn, tựa hồ chấn kinh đến một câu cũng nói không nên lời, cuối cùng hắn siết tay ôm nàng chặt vào trong ngực, đem nàng ôm thật chặt.

".. Anh vĩnh viễn sẽ không chán ghét em, sẽ không chê em cố tình gây sự, nếu như ban đầu lời anh nói làm tổn thương em như vậy, cho anh xin lỗi. Tiểu Tuyền, đừng khóc.... Em khóc anh liền sẽ tay chân luống cuống, không phải lỗi của em, là anh quá ích kỷ, quá vì bản thân, không có phát hiện thì ra là em sợ như vậy, là anh sợ ý cái gì cũng không biết, nhưng.. em thật xác định về bên cạnh anh sao? Anh bây giờ....."

"Em muốn, em xác định." Thương Tử Tuyền khóc thút thít

"Coi như anh chỉ còn hai bàn tay trắng, biến thành người nghèo rớt mồng tơi, em vẫn muốn đối với em mà nói, anh chỉ là Diệp Tường Hạo, chỉ cần đơn giản như vậy mà thôi."

"Tiểu Tuyền." Tâm bị thật sâu xúc động, hắn hôn tóc của nàng nói:

"Cầu xin em đừng nói lời chia tay với anh nữa được không, khi em nói chúng ta kết thúc, anh sợ mình cũng chịu không được nghe nó lần thứ hai, chỉ cần em không hài lòng cái gì em cứ nói, anh sẽ sửa đổi.... anh không có thói quen chăm sóc người khác, không phải 1 người tử tế nhưng mà anh đồng ý với em, anh sẽ nỗ lực."

".... anh đã làm rất khá rồi." Thương Tử Tuyền hút hút mũi, nói nghiêm túc:

"Mặc dù thức ăn còn là rất khó ăn, chỉ là... em đã thành thói quen, về sau anh có thể làm cho em ăn sao?"

"Tốt, chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ vĩnh viễn làm cho em ăn... Nhưng thật rất khó ăn sao?"

"Ừ, rất khó ăn."

"..... Thật ra thì em có thể chậm trước, anh là rất nghiêm túc học nó thật lâu."

"Nhưng anh không phải nói là chỉ cần em không hài lòng anh sẽ đổi sao?"

"Tốt, anh sẽ lần nữa đi học một vài món ăn nữa."

"..... A, đùa ngốc, "

"Tiểu Tuyền, em đừng xa anh, đừng bỏ anh."

"Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa....."

Bọn họ ở nơi này chen chúc ở phòng nhỏ để ở.

Bởi vì ban đầu căn bản đồ dùng còn giữ, nàng lại lần nữa quét dọn, còn chọn mua một chút đồ dùng hàng ngày cùng thức ăn, phòng nhỏ lại ấm áp lại.

Mặc dù tất cả đều đơn giản như thế, ngay cả có thể dùng từ đơn sơ để hình dung nhưng nàng lại cảm thấy rất hạnh phúc, nàng chưa từng có thỏa mãn giống như bây giờ, cùng ở cạnh nhau, ngày ngày nhìn hắn đã cảm thấy cái gì đều không quan trọng.

Mấu chốt là, nàng biết hắn cũng cảm thấy vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Từ trong mắt hắn, nàng cũng biết, chân mày hắn không còn có cau lại nữa, không có dáng vẻ mệt mỏi thở không nổi, cho nên hắn nghĩ, hi vọng hắn lần nữa tỉnh lại vẫn là hắn và Louie không có cần thiết nữa? Nàng không cần một nam nhân vạn người mê, chỉ cần một người thuộc về mình; nhưng nàng như cũ sẽ tôn trọng ý nghĩ của hắn, hắn muốn làm gì nàng đều sẽ không có ý kiến.

Miễn cưỡng tựa tại bên cửa phòng, Thương Tử Tuyền nhẹ nhàng ngáp, mang theo nụ cười nhìn nam nhân ngồi ở sát cửa sổ cạnh phòng khách nho nhỏ, ánh mặt trời sáng sớm nhu hòa xuyên qua cửa sổ thủy tinh rải lên toàn thân của hắn, tóc mềm mại như bị dính vào một tầng kim sắc chói mắt, ánh mặt trời cũng nhuộm đầy nét mặt tuyệt đẹp mê người kia, mà hắn nhưng lại hồn nhiên bất giác cúi đầu ở trên 1 quyển vở ngoắc ngoắc vẽ, hơi nhấp nháy môi; nàng cười khẽ chỉ cần khi hắn nghiêm túc, cánh môi sẽ như vậy, cực kỳ mê người...

Nàng không có quấy rầy hắn, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn coi như thời gian dừng lại vào giờ khắc này, nàng đều tình nguyện.

Chợt, người nam nhân kia buông xuống bút, nâng lên nụ cười rất chói mắt, giơ tay lên cao có vẻ hưng phấn vô cùng, quay đầu hắn đã nhìn thấy nàng, tựa hồ rất vui mừng.

"Tiểu Tuyền, em đã tỉnh rồi?"

"Ừ."

Thương Tử Tuyền lười biếng đi tới ở trong lòng hắn ngồi xuống, cười khẽ

"Anh là làm cái gì? Nhập thần như thế?"

"Linh cảm tới, viết một ca khúc."

"Hả?" Thương Tử Tuyền có chút kinh ngạc, nàng tựa hồ chưa bao giờ biết hắn sẽ viết nhạc.

"Trước kia rất bận coi như muốn viết cũng không có thời gian, chỉ có thể thỉnh thoảng sửa một chút 1 vài bài muốn hát, thỏa mãn mình một chút." Diệp Tường Hạo ôm nàng tựa vào bên tai nàng hôn khe khẽ.

"Vậy em có thể nghe một chút sao?" Nàng rất không thể chờ đợi được.

"Dĩ nhiên có thể." Toát ra nụ cười dịu dàng, Diệp Tường Hạo giơ lên khiến Thương Tử Tuyền cũng có thể thấy lời nhạc trên cuốn vở, một hồi lâu giọng hát hấp dẫn mà mê người môi của hắn đỏ xuống....

"Hạnh phúc chính là khi em cười, nụ cười của em bao phủ toàn tâm hồn anh, khi em đau hãy tựa vào vai anh, anh sẽ là điểm tựa tinh thần cho em.

Hạnh phúc chính là khi chúng ta kiên trì, chúng ta thật lòng yêu nhau, đừng có bỏ lỡ quá khứ tương lai hay hiện tại.

Hạnh phúc bởi vì có em ở bên cạnh anh mỗi ngày, mỗi một phút, mỗi một giây có em tất cả đều là ngọt ngào; bởi vì có em bên cạnh anh mọi nơi trên thế giới này đều là cánh hoa hồng rơi màu của hạnh phúc.

Hạnh phúc là sẻ chia, chỉ cần quý trọng hiện tại sẽ có nó rất dễ dàng, chỉ cần chúng ta cùng yêu nhau.

Hạnh phúc của em, cũng chính là hạnh phúc của anh".

Đây là một ca từ giọng điệu rất nhẹ, giữa những hàng chữ tràn đầy sự vui vẻ, mà nàng lại khóc, nghe và nghe lệ nàng giống như là nước lũ cứ vậy tuôn ra.

Không biết từ lúc nào hắn ngưng tiếng hát, hôn lên trán nàng, cười

"Đứa ngốc, rõ ràng là một bài hát rất lãng mạn."

"Em biết rõ, nhưng không nhìn được...." Nàng co rúc ở trong vòng tay ấm áp của hắn, không biết là ánh mặt trời ấm hay là hắn ấm hơn, nàng chăm chú nhìn hắn

"Bài hát này tên gì?"

"Còn không có tên, em cảm thấy tên nó là gì?" Hắn cưng chiều hỏi.

Nàng nhìn hắn, hồi lâu, mới nâng lên cánh môi:

"Just want to tell you."

"Hả?"

Nàng cười, không hề nữa nói gì, chỉ là đưa tay với chặt gáy của hắn kéo xuống, thiết tha hôn lên hắn, thật sâu, quyết định chủ ý muốn đem hắn hôn đến đầu óc choáng váng.

just want to tell you..... Chỉ là muốn nói cho anh biết, hạnh phúc, anh chính là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời em.

Nếu như muốn nói như này chính là cuộc sống vậy còn có cái gì là khiến nàng lo lắng, đó chính là hắn không có chạm qua nàng nữa.

Hắn luôn cho rằng hắn đối nàng yêu cầu dục vọng quá nhiều, chỉ cần ở bên người nàng hắn liền không khống chế được muốn nàng, muốn cùng nàng ân ái cho dù là ban đầu là hận hắn, bài xích hắn hắn vẫn bá đạo như cũ muốn nàng, mà bây giờ thế nhưng hắn lại không giải thích được ngoan như vậy.

15. Chương 15

Mỗi ngày buổi tối, bọn họ chen chúc tại phòng nhỏ giường đơn mà ngủ, lại cảm giác so với chiếc giường king size thoải mái mà càng thêm an tâm, hắn ôm chặt nàng, có lúc sẽ hôn nàng, có lúc sẽ ở bên tai nàng nói nhỏ một ít lời dịu dàng hoặc là làm chuyện cười, sau đó cùng nhau mơ mơ màng màng ngủ mất, không có khác nữa.... Nếu như trước kia có người nói cho nàng biết Diệp Tường Hạo sẽ có lúc nghe lời như vậy, quân tử như vậy nàng nhất định sẽ tỉnh táo khiến người kia nên đi gặp bác sĩ khoa tâm, mà bây giờ.....thay vì nói cảm thấy Diệp Tường Hạo đang thay đổi, chẳng bằng nói nàng hoài nghi mình đối với hắn lực hút thấp đi rồi!

"Tường Hạo....." Rốt cuộc, tại ban đêm hôm nay nàng không nhìn được cẩn thận từng li từng tí núp ở trong ngực hắn lên tiếng.

"Thế nào?" Cằm của hắn đặt tại đỉnh đầu của nàng, có mùi vị nồng đậm cưng chiều.

"Em biến dạng rồi sao? Hay là em trở nên béo rồi...." Nho nhỏ nói thầm trừ nguyên nhân này, nàng thật sự không thể tưởng được còn có cái gì đặc biệt khác.

"Tại sao hỏi như thế?" Diệp Tường Hạo khẽ cau mày, cúi đầu nhìn nàng, tựa hồ thấy vấn đề nàng hỏi rất kỳ quái, trêu ghẹo nói:

"Em không hề biến dạng cũng không có béo, vẫn là xinh đẹp nhất, em là đẹp nhất."

"Không thể nào...." Buồn buồn vùi đầu vào trong ngực của hắn, nàng dùng giọng nói cơ hồ giống như ruồi muỗi nói:

"Vậy anh tại sao không quan tâm em? Ách... ý của em là, anh bây giờ đối với ta không có như vậy sao?"

Một hồi lâu, phòng đều là yên tĩnh, tĩnh đến nàng cho là Diệp Tường Hạo đã ngủ rồi.

Vậy mà sau hồi lâu, Diệp Tường Hạo thanh âm có chút trở nên trầm thấp mà khàn khàn, hắn do dự hỏi:

"Anh nghĩ không biết có phải hay không là anh nghe nhầm rồi, ý của em là....."

"Ý của em là...có phải thân thể của em không hề có lực hút với anh nữa sao?" Thương Tử Tuyền cắn cắn môi, dùng cằm nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc hỏi:

"Anh có phải hay không ngán em rồi?"

"Oh!" Một tiếng ảo não chột ở trong bóng tối phát ra đang khi nàng còn không kịp phản ứng thời điểm môi của nàng liền bị một cổ lửa nóng thấm ướt bao vây, hần giữ chặt đầu nàng, đem lấy nàng thật sâu vè vào trong thân thể, bá đạo mà cường thế hôn nàng, bức bách cái lưỡi nàng cùng hần quấn quít, kích động đến thậm chí khiến nước miếng từ khóe môi tràn ra.

"Ừm....." Hần đột như hôn thể để cho nàng có chút bị hù, sau đó rất nhanh nàng liền cười, hơi thở của hần mùi vị ấy là vẫn quen thuộc, giống như trước kia hần là muốn nàng.

Không biết đã trải qua bao lâu, hần mới lưu luyến không rời buông nàng ra, cái trán tựa trán nàng, nồng đậm thở dốc

"Anh đã khắc chế mình như vậy, em lại còn có ý xấu tới trêu đùa anh, trêu chọc anh, em ép anh thành điên sao..."

Thở nhẹ, Thương Tử Tuyền cảm thấy cánh môi có chút tê sưng đỏ loại cảm giác đó có thể rất tốt.

"Tại sao phải khắc chế mình?"

"Bởi vì.... anh biết rõ em chán ghét anh chỉ muốn là thân thể của em, em cảm thấy anh chỉ cần thân thể em, không quan tâm lòng của em, cho nên anh muốn lần nữa học tốt phải thật yêu em, hiểu rõ em...không thể luôn nghĩ tới đem em kéo lên giường, ai biết em còn không thông cảm cho anh còn kích thích anh." Hần buồn buồn, bất mãn nói.

Thì ra là như vậy...

Thương Tử Tuyền vui "Ha ha ha" cười lên, cười đến rất hả hê, thật vui vẻ

"Cái người này dần dần!"

"Không được cười!" Hần đe ép nàng, tức giận nói:

"Nhìn anh khổ sở như vậy, em lại cười vậy ư?"

"Hảo hảo hảo, không cười, không cười." Thương Tử Tuyền hết sức nhịn nhưng khóe miệng bắt đầu toét ra, trong bóng tối, mắt đẹp lóe tia sáng bóng đưa mắt nhìn hần

"Ai bảo anh nhịn chứ? Đứa gốc, em bây giờ cũng sẽ so đo những thứ kia sao? Trước kia, em là vẫn cảm thấy nam nhân và nữ nhân bất đồng, nữ nhân vì yêu mà làm, nam nhân cũng không để ý có yêu hay không cũng có thể lên giường nhưng em tựa hồ sai lầm rồi, nam nhân mà không yêu nữ nhân kia thì đối với thân thể đó mê luyến cũng có kỳ hạn: mà anh, dục vọng đối với em vĩnh viễn đều mãnh liệt như vậy, bởi vì anh yêu em cho nên mới muốn em, thủy chung như một, mặc kệ trôi qua bao lâu, em vẫn như cũ đối với anh có lực hút phải không?"

Lời của nàng...làm cho hần toàn thân cứng ngắc, hần thật sâu đưa mắt nhìn nàng khe hôn

"Đúng, mặc kệ bao nhiêu năm, em vĩnh viễn đối với anh có lực hút, hơn nữa, chỉ có em..."

"Nhưng anh biết không?" Thương Tử Tuyền giọng đột nhiên có chút bất mãn, thậm chí có chút làm nũng:

"Trong khoảng thời gian này anh đột nhiên không quan tâm em, khiến em cảm thấy mình thất bại, rất tức giận, em cuối cùng là muốn hỏi luôn có phải không lực hút em ở trong mắt anh từ từ yếu bớt, nên anh mới chỉ ôm em một cái, như vậy liền tốt? Em thật là sợ..."

"Hừ!" Diệp Tường Hạo không cho phép nàng nói thêm gì nữa, nhiệt độ trong phòng đột nhiên lên cao, hần nhẹ nhàng nâng tay nhỏ bé của nàng dời xuống, khó có thể chịu được nuốt xuống ngụm nước miếng

"Bảo bối, em có thể cảm nhận được anh có bao nhiêu muốn em rồi chứ?"

Kinh ngạc trợn to mắt đẹp, gương mặt một mảnh phát hồng, nàng cảm thấy tay nhỏ bé của mình bị hần lôi kéo từ từ đặt lên phái nam kia, trong nháy mắt nàng liền muốn thu tay lại, nàng bị lửa nóng khổng lồ của hần làm cho trở nên bông bột, nóng quá, nàng có chút kinh hãi hần cứ nhiên đang ở dưới tay của nàng, cho nàng phản ứng chân thật nhất!

"Anh....." Thương Tử Tuyền cứng họng, liếm liếm cánh môi, cảm thấy cổ họng một mảnh khô khốc. Mà một hồi lâu, nàng lại nói ra một ngu không ra vấn đề:

"Anh sẽ rất đau phải không?"

Lớn như vậy, nóng như vậy sẽ bị thương chứ?

(h)

Bọn họ quen thuộc lẫn nhau như vậy, dục vọng của hắn ở trong cơ thể nàng ra vào vô số lần, vậy mà lại là lần đầu tiên nàng trực tiếp cảm thụ hắn như vậy.

"Đau, đau chứ!" Cố ý nhìn nàng cười, Diệp Tường Hạo rất bất đắc dĩ nói.

Chớp chớp mắt đẹp, bàn tay của hắn che ở trên bàn tay của nàng, nàng lại bưng bình bông chốc đem tay nhỏ bé chui vào quần lót của hắn, không có bất kỳ trở cách nhẹ nhàng nắm cứng rắn của hắn

"Vậy thể này còn đau không?"

"Oh!" Diệp Tường Hạo gầm nhẹ

"Bảo bối, không nên chọc anh."

"Em cứ muốn vậy đó." Nhìn phản ứng của hắn, nàng tựa hồ chơi đủ nghiện, lật người đè hắn dưới thân thể, nàng ngồi ở trên bụng của hắn, cười như ma nữ.

"Cho em xem nó."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng di động tiểu mông của mình đi xuống, cuối cùng ở giữa hai chân hắn mạnh mẽ có lực, cho dù là ở trong bóng tối nàng cũng có thể nhờ vào ánh trăng thấy được phái nam đáng sợ sưng to lên ; hơi hút một ngụm khí, nàng nghĩ nàng rốt cuộc biết hắn tại sao phải đau đớn

"Tường Hạo..... Nó thật sự rất lớn, mau nổ tung."

"Em...!" Giọt mồ hôi từ bên trán Diệp Tường Hạo đổ xuống, hắn tay liền muốn vớt ở thân thể của nàng lại bị nàng né tránh.

"Không nên nóng lòng!" Ma nữ nháy mắt đẹp, hấp dẫn từ bên môi bật ra:

"Em giúp anh."

Một giây kế tiếp, nàng nhẹ nhàng đỡ dục vọng nóng bỏng mà khổng lồ của hắn, sau đó, chậm rãi đem lấy nó nhét vào trong cái miệng nhỏ của mình...

"Em muốn chết!" Diệp Tường Hạo gầm nhẹ, bóp chặt toàn thân mau rồi rầm

"Tiểu Tuyền, em đừng có dùng..."

"Em muốn!" Thương Tử Tuyền cố chấp nói, mắt đẹp mờ mịch thủy quang, nàng vòng lấy khổng lồ của hắn, bắt đầu theo bản năng liếm lấy, nàng không cần hắn nhìn, nàng muốn hắn vì nàng điên cuồng, vĩnh viễn chỉ vì nàng một mình nàng điên cuồng.

Cái miệng nhỏ nhắn càng không ngừng đem cứng rắn liếm giống như là đối đãi 1 vật trân quý nhất, hơi thở của nàng có chút không ổn bởi vì hắn đem khổng lồ sâu vào trong cái miệng nhỏ nhắn làm nàng đau một chút, cuối cùng nàng bỏ qua ra ra vào vào, bắt đầu khẽ hôn cắn.

.....

Hắn ôm nàng ở trên giường thô thở gấp.

Nàng lại mang theo nụ cười rất cuộc, nàng sẽ không nghe lại 3 chữ "anh biết rõ", hắn nói, anh cũng yêu em, bảo bối.

Thật tốt, bọn họ là yêu nhau, đáp án dĩ nhiên là ngọt ngào.

Như nếu như không phải là bị Boss gấp gọi ra đi gặp mặt, lại bị Boss tạm thời thả chim bồ câu. Thương Tử Tuyền nghĩ. Nàng cả đời này cũng sẽ không thấy hình ảnh đặc sắc như vậy? Là hình ảnh gì đây?

Tò mò ư? Đừng nóng vội, bởi vì nàng lại càng hiếu kỳ!

Đứng ở cửa phòng, Thương Tử Tuyền hai tay khoanh lại, dù bận vẫn ung dung nhìn tới trước phòng khách nhỏ, ừ, để cho nàng đếm một chút. 1, 2, 3, 4, 5, 6..... Không sai, sáu nam nhân cao lớn! Đem phòng mình nhét đầy, cơ hồ một chút khe hở cũng không có!

Ai tới nói cho nàng biết đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Hiển nhiên, bên trong phòng sáu nam nhân kia độ kinh ngạc cũng không thấp hơn nàng, hai bên cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, tựa hồ người nào nói trước tiên liền thua.

Được rồi, vừa so sánh với sáu người nàng tựa hồ không có phần thắng, nàng nâng lên 1 nụ cười đi vào phòng, sau đó vung tay một cái đem cửa nhỏ "Oanh" 1 cái đóng.

Này... một tiếng đóng cửa rất có lực thuyết phục bởi vì coi như cái chỗ nhỏ muốn đem cửa đóng mà đến mức làm rơi bụi xuống trần nhà nhất định phải có 1 công lực không nhỏ.

Sáu đại nam nhân kia cứ vậy mà co rúm lại một chút, tiếp theo hai mắt cùng nhìn, bắt đầu nháy mắt, thuận tiện hướng về phía nàng bày ra vẻ mặt chính mình vô tội.

Cuối cùng, Diệp Tường Hạo thua ở dưới áp bức, hần hết sức treo biểu tình nịnh hót đi về phía nàng.

"Tiểu Tuyền, chuyện là như vậy..."

"Hả?" Thương Tử Tuyền miễn cưỡng nhíu mày nhìn hần, là như thế nào? Có chuyện nói nghe ư.

Bất đắc dĩ ánh mắt của nàng quá mức sát thương khiến Diệp Tường Hạo trầm mặc, hần cầu xin quay đầu lại nhìn về phía đồng minh kia nói...cứu mạng!

"Này, Diệp Tường Hạo, anh có phải nam nhân không đó? Thế nào liền đối với nữ nhân của mình mà nắc cũng không ra!" Ngân Li xoa xoa tóc dài phiêu dật, lựa chọn không nhìn ánh mắt của nàng, 1 bước tự nhiên đi tới hướng nàng, cầm chắc bả vai của nàng

"Tiểu Tuyền, em thấy đó, hần không được, em đi theo anh sẽ tốt hơn."

"Xem ra, anh là nam nhân thứ thiệt nha!" Thương Tử Tuyền liếc xéo nam nhân bên cạnh, nụ cười không giảm, một bộ âm trầm khiến Ngân Li đang rất tự tin trong nháy mắt cũng tan rã.

"Ai ai, tiểu Tuyền, anh đầu hàng, anh quyết định thẳng thắn nói cho em biết!" Đang khi mọi người lấy ánh mắt như chúa cứu thế nhìn mình thì Ngân Li đột nhiên chỉ vào Lan Kỳ Ngôn.

"Kỳ Ngôn, cậu lên!" Hần!

Lan Kỳ Ngôn trong nháy mắt có kích động muốn đánh gương mặt tuần tú yêu nghiệt kia, nhưng chạm đến mặt đầy nụ cười của cô gái kia thì nhất thời nhục chí

"Thật ra thì không có gì, chuyện là như này.... Tình huống cụ thể sẽ để cho Tín Dã tỉ mỉ nói đi!"

Đám chết tiệt này cũng quá không trọng nghĩa đi! Nhan Tín Dã ho khan hai tiếng, cố làm vẻ nghiêm túc nhìn Thương Tử Tuyền

"Tiểu Tuyền, cậu biết, mình chưa bao giờ lừa cậu, cho nên.... mình quyết định để Vĩnh Duy nói cho cậu biết tất cả đi!"

Bị điểm tên Đỗ Vĩnh Duy muốn khóc thút thút rồi, cái này sao lại tới phiên hần?

Chợt nhìn như Ngân Li, Kỳ Ngôn, Nhan Tín Dã giống như là tìm được đầu sỏ gây nên chuyện cùng nhau chỉ vào Đỗ Vĩnh Duy

"hừm, nhớ ngày đó người nói muốn làm 1 thí nghiệm rõ ràng là cậu, chính là cậu!"

Bi kịch! Thảm họa duyệt môn! Đỗ Vĩnh Duy rống to:

"Nhưng mấy người đều đồng ý làm cái thí nghiệm này không phải sao? Rõ ràng lừa gạt tiểu Tuyền, tất cả mọi người có phần!"

Lừa gạt....

Hai chữ cấm kỵ này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ngây ngốc, gương mặt co quắp nhìn nàng.

Quả nhiên, nàng cười, lần nữa cười, cười đến làm người ta rợn cả tóc gáy, chung quanh cũng tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Đang khi mọi người cho là nàng muốn hoàn toàn bộc phát, chuẩn bị đông tây nấp, thì 1 thân ảnh thon cũng không chậm hướng phía nàng đi tới, đứng ở trước mặt nàng trên cao nhìn xuống.

Đưa tay, Thẩm Tư Kiêu thay nàng sửa sang lại một cái tóc rơi trên trán giống như là một động tác nhỏ nhẹ nhưng tất cả mọi người kinh ngạc cảm thấy nàng tức giận giảm nhanh, nàng giống nhau ngẩng đầu nhìn Thẩm Tư Kiêu, tựa hồ đang đợi hắn nói những gì đó.

"Không nên tức giận, mọi người đều là vì muốn tốt cho cô, bởi vì chúng tôi cũng rất quan tâm đến cô, rất quan tâm." Thẩm Tư Kiêu không cười nhưng bên trong trông mắt là 100% nụ cười êm ái, giọng nói cũng 1 loại an ủi lòng người

"Lúc ấy thấy cô khổ sở như vậy, chúng tôi rất rối loạn không biết làm sao mới đối với cô tốt nhất, cho nên mới lựa chọn làm 1 thí nghiệm để cho cô tự mình lựa chọn."

Thương Tử Tuyền không nói gì chỉ là nhìn Thẩm Tư Kiêu trong mắt thoáng qua một tia thần sắc cực kỳ bí ẩn, thoáng qua rồi biến mất

"Tiểu Tuyền, ở trong trò chơi lừa gạt này tôi cũng có 1 phần, bởi vì khi trò chơi mới bắt đầu tôi đã dự liệu được kết cục, bởi vì nơi này... Không có bất kỳ người nào hiểu cô, nếu Diệp Tường Hạo."

Dừng một chút, nàng lại bỗng dưng bưng kín cái miệng của hắn, êm ái mà nói:

"Không nên nói nữa."

"Không, để cho tôi nói tiếp." Thẩm Tư Kiêu cười kéo xuống tay nhỏ bé của nàng

"Tôi thấy cô sẽ không yếu ớt như vậy, tôi cũng vậy sẽ không để cho mình yếu ớt mà không có cơ hội lựa chọn quay lại, cho dù yêu đau đớn, đã thương đối với cô mà nói không nhất định là chuyện xấu, chỉ có đau qua, thương qua mới có thể càng thêm quý trọng, tôi chỉ không muốn người bên cạnh mình lâm vào vết xe đổ như tôi và Vịnh Tâm, nhưng tôi cũng chưa từng có hối hận cùng nàng gặp nhau, cho dù nàng hiện tại bị bệnh không nhận ra tôi rồi, hận tôi tận xương, nhưng tôi cũng không hối hận, chỉ cần còn có thể bảo vệ nàng, nhìn nàng như vậy tôi liền tin tưởng tất cả sẽ có kỳ tích; cho nên... Tôi tán thành trò chơi này, ép mặt cô phải đối với cái chân thật, cô có thể hiểu cho nỗi khổ của chúng tôi, phải không?"

"Tôi hiểu, cậu không cần phải nói nữa." Thương Tử Tuyền nói

Đúng vậy, nàng rất tức giận, tức giận cực kỳ!

16. Chương 16

Chúng kiến nhóm nam nhân này tụ tập cùng nhau nàng nên cái gì đều hiểu!

Đáng chết là những nam nhân này cứ nhiên cho nàng 1 vỏ, lừa gạt nàng, coi nàng như tên hề, nàng không tức giận thì không phải là Thương Tử Tuyền rồi!

Chỉ là, nàng lại làm sao không hiểu bọn họ là vì nàng tốt? Nàng tức giận cũng chỉ là nhất định phải đem giọng điệu này phát ra mới cam tâm nhưng bây giờ có người nhanh hơn một bước dùng một loại phương thức khác để cho nàng lộ vẻ xúc động, làm cho giận dữ biến mất.

Nàng vô ý khiến Kiêu xé ra vết thương của mình đi trấn an nàng, nhưng hắn làm như vậy chứng minh bọn họ quan tâm nàng đến nhường nào, nàng còn có thể nói cái gì đây?

"Như vậy, cô không tức giận nữa phải không?" Thẩm Tư Kiêu êm ái mà nói.

"Ừ."

"A baby, tiểu Tuyền không tức giận!" Ngân Li đầu tiên gào to, nguy cơ giải trừ.

Nhìn về mặt 6 nam nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng còn chưa phục

"Trên TV..."

"Dùng chút ít thủ đoạn đem hình ảnh chúng tôi chuẩn bị trước, sau đó xâm nhập vào băng tần." Ngân Li mặt xin lỗi nhanh chóng giải thích, muốn tranh thủ một chút được cơ hội tha thứ.

"Hải Đăng..."

"Ừ, anh ấy là đồng mưu." Diệp Tường Hạo mềm mại thừa nhận sai lầm.

"Vết thương trên người anh...."

"Kiệt tác của chúng tôi." Lan Kỳ Ngôn cùng Nhan Tín Dĩ thẳng thắn nhận khoan hồng, thành thật khai báo:

"Được rồi, chúng tôi thừa nhận xuống tay là độc một chút, nhưng diễn trò cần giống như thật, huống chi lúc trước hấn ta làm cậu đau lòng như vậy thế kia cũng là chịu 1 chút đau khổ mà thôi!"

"Nói như vậy..." Thương Tử Tuyền trầm ngâm một chút, chuyển sang Diệp Tường Hạo, tay chỉ vào ngực hấn, cắn răng nghiêng lợi ép hấn từng bước lui về phía sau

"Anh vẫn luôn đang diễn trò, đang giả bộ chán!"

"Không phải thật ra thì anh là thật rất đau lòng." Diệp Tường Hạo cắn cắn môi, vô tội nói.

"Nghe thú vị lắm! Làm sao em không đi Hollywood đi, sẽ cầm giải Oscars đó!" Thương Tử Tuyền rống giận, rốt cuộc bộc phát tức giận vốn nên bị áp chế.

Diệp Tường Hạo trầm mặc, không dám lên tiếng.

"Nói như vậy..." Thương Tử Tuyền đem Diệp Tường Hạo ép tới góc, không thể tin rống to:

"Anh vẫn chính là Thiên vương siêu sao Louie đáng chết, anh vẫn chính là người có vô số kẻ ái mộ, anh lại sẽ phải liên tục đi!"

Trời ơi! Thương Tử Tuyền mau hít thở không thông.

"Không sai." Ngân Li bóng dáng quỷ mị chọt đến gần bên tai nàng, cố ý khiến Diệp Tường Hạo chết không có chỗ chôn, bất quá hề hề mà nói:

"Baby tiểu Tuyền, em biết Greer chứ? Người này ở Mỹ đạt được giải thưởng Greer cho ca khúc hay nhất trong năm! Về sau hấn ta sẽ có nhiều người ái mộ hơn, sẽ bận rộn hơn em sẽ đáng thương hơn, hừm!"

"Ngân Li!" Diệp Tường Hạo không thể tin rống to:

"Cái tên phản đồ này!"

"oh, poor boy!" Mọi người đều là mặt đồng tình.

Rồi đến như sắp kết thúc thì Đỗ Vĩnh Duy như "Bình tĩnh hiểu ra" nói:

"Đúng rồi, chúng ta nên xem lại 1 chút, chính là đại boss mấy người, âm hiểm bán đứng chúng ta, hấn cố ý gọi tiểu Tuyền ra ngoài, lại thả chim bồ câu để cho nàng trở lại bắt bớ chúng ta."

"Không sai!" Lan Kỳ Ngôn vô cùng đau đớn

"Biết chúng ta hôm nay muốn tới nơi này chỉ có Boss, đáng ghét! Cư nhiên bị lừa bỡn."

"Đi đi đi, tìm hấn tính sổ đi!"

"Đi mau, đi mau!"

Không tới ba giây, nhà đã trống.

Không, là còn dư lại Thương Tử Tuyền cùng Diệp Tường Hạo mặt chấp nhận.

Thật sâu thở dài, nàng lắc đầu một cái đi tới bên ghế ngồi xuống, Diệp Tường Hạo lần này luống cuống đi tới trước mặt nàng một chân quỳ xuống

”Tiểu Tuyền, nếu như em không thích anh là Louie. Vậy anh cũng không làm, nếu như trở thành Louie, mà sẽ phải mất đi em, anh thà là Diệp Tường Hạo bị người ta coi thường mà thôi.”

Hắn từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, mở ra, một chiếc nhẫn kim cương chói mắt tinh xảo lập tức xuất hiện tại trước mặt nàng.

” Tiểu Tuyền, hãy lấy anh.em hãy gả cho anh có được không? Sau đó anh cái gì đều không xen vào nữa, vẫn chỉ ở cùng với em.”

Nhìn chiếc nhẫn kim cương này hồi lâu, nhìn Diệp Tường Hạo biểu tình chân thành tha thiết hồi lâu, Thương Tử Tuyền rốt cuộc bật cười, nàng không có nhận lấy chiếc nhẫn kim cương, chỉ là sờ sờ sợi tóc của hắn

”Ngốc.”

”Đúng thế, em là không thích anh làm Louie, thấy anh đem mình làm một nửa chết nửa sống có gì tốt, nhưng là... Ở nơi này, trong khoảng thời gian này, em mới phát hiện em cư nhiên chưa hiểu rõ ý nghĩa của Louie trong anh, anh không phải là ưa thích cái danh hiệu Thiên vương siêu sao này, càng không thích cái danh hiệu mang tới cho anh tài phú thật ra thì, anh chỉ là một nam nhân yêu âm nhạc mà thôi; anh biết hưởng thụ âm nhạc, cho nên mới khiến nhiều người yêu thích anh như vậy, yêu anh dụng tâm hát, Louie là mơ ước của anh, em có lý do gì mà bóp chết giấc mộng của anh đây, em không muốn làm nữ nhân ích kỷ như vậy.”

”Nhưng...”

”Hãy nghe em nói hết.” Thương Tử Tuyền trấn an nói:

”Anh sợ là Louie sẽ mất đi em có đúng không? Sẽ không... em nói rồi, em đã thề sẽ không sẽ rời anh đi không phải sao? Mặc kệ anh là Diệp Tường Hạo hay là Louie. Em đã xác định là anh thì chính là anh, anh còn ngốc gì, tại sao phải vì em biến mình thành hèn mọn cùng ẩn nhẫn như thế? Anh cũng có thể cùng em gây gổ, cùng em rống to, nói đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, không cần vì sợ em rời khỏi mà cứ như vậy mọi cách khiêm nhượng, hãy là Diệp Tường Hạo, anh hiểu chứ”

”...anh sợ mất đi em. ” Diệp Tường Hạo nằm trên bắp đùi của nàng thở phào nhẹ nhõm

”Anh không phải hèn mọn chỉ là thử thể nghiệm hiểu được mấy năm qua em ở bên cạnh anh trong lòng sẽ cảm nhận thế nào, anh sẽ không cùng em gây gổ, hay rống to, càng sẽ không với căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, không phải khiêm nhượng mà là anh yêu em, sẽ để cho làm phụ nữ hạnh phúc nhất toàn thế giới.”

Lệ từ khóe mắt chảy xuống, nhưng tư vị của nó là ngọt ngào.

”Bây giờ em đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất rồi.” Thương Tử Tuyền xoa tóc hắn.

”Mặc kệ tương lai phải đối mặt với cái gì, chúng ta cũng cùng nhau đối mặt.”

”Ừ, anh sẽ không để cho em phải đau lòng nữa.”

”Ngu ngốc, vậy còn không nhanh hành động đi.”

”Hả?” Thương Tử Tuyền không nói gì, chỉ là cười he he đưa tay phải ra.

”Tuân lệnh!” Diệp Tường Hạo cười lên, lấy ra trong hộp chiếc nhẫn kim cương, chậm rãi lại thận trọng mang vào ngón áp út của nàng, cuối cùng hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng cười, một cảm giác hạnh phúc từ lòng hắn như muốn vỡ òa, hắn bỗng chốc đưa tay ôm lấy nàng ở trong phòng xoay tròn.

”Tiểu Tuyền, anh yêu em, anh muốn nói cho toàn thế giới này là anh yêu em.”

”Ách.....” Nam nhân này thật là trẻ con.

”Trong buổi lễ ngày mai, anh muốn hướng mọi người tuyên bố,em là vợ của anh!”

”Gì?” Thương Tử Tuyền mau bị xoay đến hôn mê

”Dừng lại một chút, anh nói gì?”

Mà người nam nhân kia hiển nhiên đã hạnh phúc đến điên rồi, đành mặc kệ, mặc hấn điên khùng, mặc cho mình choáng.....

Chỉ là nàng quên nói cho hấn biết đừng làm cho bảo bảo trong bụng của nàng ngất là được rồi.

Nàng nhìn mặt của hấn, nhìn hấn ngây thơ mà nụ cười vô lại, hạnh phúc rúc vào trong ngực của hấn.

Tình yêu này, anh có biết không? Em rất sợ cô đơn, sợ tịch mịch, em cảm thấy may mắn khi gặp anh ngoài kế hoạch, đã đã làm rối loạn tất cả nhưng lại làm cho em có 1 cuộc sống hoàn mỹ.

Từ nay về sau, em sẽ không buông tay, em ý lại vào anh, chính là cả đời này sẽ như vậy.

Lời cuối truyện của Liên: có lẽ ko ai muốn người mình yêu là 1 ngôi sao, 1 diễn viên hay người nổi tiếng, nhưng duyên phận là cái không ai có thể nói trước, chỉ cần yêu nhau, cùng nắm tay sẽ vượt qua đông bão. Người nổi tiếng tuy có hàng triệu, hàng triệu ánh mắt ngưỡng mộ, dõi theo, nhưng có lẽ mọi người nên nhìn thật kĩ, họ cũng chỉ là những con người bình thường, cũng cần có tình yêu, cần có hạnh phúc, cần 1 ngọn lửa ấm trong vụn trái tim ái mộ, cần 1 vòng tay sẽ chia niềm vui trong vụn nụ cười.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-nu-dung-vao-nguoi>